

НИКОЛА РАЙКОВ ОЩЕ ПО-ГОЛЯМОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА МАЛКОТО ТАЛАСЪМЧЕ

Част 2 от „Малкото таласъмче“

chitanka.info

Посвещавам тази книга на всички малки и големи читатели, които обикнаха Таласъмчето и настояха приключенията му да продължат!

Луксозно издание на книгата с твърди корици, шита подвързия, луксозна, плътна хартия и голям формат (26 см х 28 см) можете да закупите на prikazka-igra.com

ГЛАВА 1

В КОЯТО НЕ ЖИВЕЕ ТАЛАСЪМЧЕТО

Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята живееше таласъмче. То не беше кое да е таласъмче, а едно много известно таласъмче — за него бяха писали книги! Единствено по-известна от таласъмчето бе неговата опашка, която беше най-най-известната опашка в света на опашките. Това таласъмче наричаха Таласъмчо.

Таласъмчо беше пораснал много! От последните приключения беше минала цяла седмица. А седмицата беше много дълго време за едно таласъмче. Толкова дълго, че след като мина цялата, таласъмчето не знаеше къде е отишла. Най-вероятно на някое дълго място, където отиват седмиците.

И Таласъмчо толкова беше пораснал, че вече стигаше тавана на дупката си, когато се покатереше на три столчета. Опашката беше станала толкова дълга, че таласъмчето можеше да бърше с нея оцапаната си муцунка, когато се наведеше достатъчно. А коремчето беше вече голямо тумбаче и можеше да казва „бълбук-бълбук“ много по-силно.

Но Зимата така и не дойде, защото първо дойде Есента. Зелените листа на дърветата вече не бяха зелени и не бяха на дърветата. Таласъмчето започна да сменя козинката си с друга, по-дебела козинка, а навън заваля. Заваля толкова много, че продължаваше да вали, и да вали, даже след като вече беше валило. И дупката се наводни. Толкова много вода влезе, че вече нямаше място за нещата на таласъмчето и те заплуваха отгоре и тръгнаха навън. И Таласъмчо прекара вечерта свит под едно дърво, и опашката му трепереше ли, трепереше.

На сутринта таласъмчето натъжено разгледа старата си дупка.

— Бълбук-бълбук! Нищо не е останало вътре! — избълбука гладното тумбаче.

— Има само две бижута за опашки — отбеляза опашката и посочи една гайка и един биберон. Тя обичаше да си мушка гайката и да я гледа как блещука, а биберона завързваше на върха си и го подмяташе насам-натам.

— Вижте, вижте! И една шапка — казаха рогцата развълнувани.

— Но това не е моята шапка, твърде е голяма — учуди се Таласъмчо. — Сигурно водата я е довяла от някоя голяма дупка.

— Защо не отидем на едно ОЩЕ ПО-ГОЛЯМО приключение?! — предложиха рогцата. — И да си намерим нов дом!

И всички се съгласиха.

— Даже и аз! — додаде опашката.

Все пак цяла седмица бе минала без приключения — много дълго безприключенско време за едно пораснало таласъмче.

И така таласъмчето за последен път огледа дупката си. Взе шапката, сложи биберона и гайката в торбичката и се приготви за едно:

ОЩЕ ПО-ГОЛЯМО ПРИКЛЮЧЕНИЕ!

А сега накъде?

Таласъмчо беше чувал, че в Африка е топло, дори да нямаш дом, Зимата не идва. Можеше да помоли някой щъркел да го вземе, като отлита натам. След като пренасят бебета, защо да не може да пренасят и таласъмчета (**Глава 2**)?

Таласъмчо беше чувал и за безкрайно голямото море. А щом е безкрайно голямо, все ще се намери в него някое местенце за живеене. Таласъмчо можеше да се опита да стигне дотам, като помоли Рачо Капитана да го качи на лодката „Параход“ (**Глава 3**).

Или Таласъмчо може да изчака вечерта, за да се промъкне в страната на сънищата. Там можеше да си изсънува дом, какъвто си пожелае (**Глава 4**)!

ЕПІЗОДИ

ГЛАВА 2

В КОЯТО НЯКОЙ ОТЛИТА

Лапичките прецапаха една плитчина в Дълбоката Река и стигнаха до една поляна. А там живееше щъркелът шарен дългокрак. Всички щъркели бяха дългокраки, но не всички бяха шарени. Даже повечето яха черно-бели. А Шарения Щъркел живееше в своето гнездо-дворец от клони и слама. Но сега не беше в гнездото, защото се подготвяше за излитане.

Той се засилваше от единия край на поляната, бягаше през нея и викаше:

— Джеронимо! Джеронимо!

После се засилваше пак, наобратно през поляната, бягаше с гръб, и викаше:

— Оминорежд! Оминорежд!

Таласъмчо постоя и го погледа десет часа и тридесет часа.

„Откакто пораснах“ — мислеше си таласъмчето — „вече знам, че не всичко е пет минути, а има и часове.“

— Джерони... — тъкмо викаше за пореден път шареният щъркел, когато някой го прекъсна.

— А не е ли опасно така бързо да се носят малки бебета, защото, нали, да не би да паднат? — попита плахо опашката.

Шарения Щъркел се закова на място.

— Какви бебета?

— Бебетата, които носите в Африка — поясни Таласъмчо.

— Ооо — и Шарения Щъркел махна с крило. — Само хората могат да измислят такава глупост!

— Не носите ли вие бебетата? — зачуди се таласъмчето.

— Не — отговори Шарения Щъркел и се приготви да се засили наобратно.

— А кой тогава?

— Може би някое друго животно — поясни щъркелът.

Таласъмчо се замисли. Другото животно сигурно живееше на друго място. Но ако таласъмчето отидеше на другото място, то можеше да не бъде онова друго място, а някое друго друго място и там да не живее никой. А Шарения Щъркел беше започнал отново да бяга и маха с криле, после бягаше наобратно, махаше наобратно и викаше:

— Оминор...

— А можете ли мен да ме вземете към Африка? — попита пак таласъмчето.

Щъркелът отново се закова на място.

— Таласъми? В Африка? — учуди се той. — Може!

Вечерта заспаха в гнездото-дворец и така на следващия ден заминаха за Африка, без опашката, която все пак после ги настигна и се качи при тях.

— Страшна работа! Ама че скорост, нали!? — надвикаше Шарения Щъркел силния вятър. — Накъде да летя?

— Каквооо? — викаше таласъмчето.

— На юг или на север? — викаше щъркелът. — Така и не ги научих. Знам само, че не е на изток или запад, юг е наобратно на север, а север е наобратно на юг!

— Каквоооо? — отново се провикна таласъмчето, защото не знаеше нито кое е запад, нито кое е изток, нито север или пък юг.

Накъде да тръгнат двамата герои?

На север ([Глава 5](#))?

На юг ([Глава 14](#))?

ГЛАВА 3

В КОЯТО НЯКОЙ ОТПЛАВА

Лапичките стигнаха до реката и седнаха да си починат на един камък. И таласъмчето зачака да мине корабът „Параход“.

И корабът мина. Само, че беше нагоре по течението, а Таласъмчо го чакаше да мине надолу по течението. Откакто беше голямо таласъмче, Таласъмчо знаеше, че надолу по течението всички реки се вливат в морето.

„Но не мога да разбера, как, ако всички реки се вливат в морето“ — мислеше си таласъмчето, — „то не се препълва!“

След пет минути и пет часа лодката „Параход“ се върна. Откакто таласъмчето беше пораснало, то знаеше, че времето не е само пет минути, а има и часове.

— Хой, хой, качвай се на борда! — викаше Рачо Осмокрачо Капитана. Всички раци бяха осмокраци, но много малко от тях ставаха капитани.

И когато лапичките гордо стъпиха на лодката, опашката каза, че имало голям проблем и тя не можела да дойде.

— И така, хоп, ще ме хване морска болест! — обясняваше опашката.

— А какво е морска болест? — попита таласъмчето.

— Морска болест е болестта, от която е болно морето — обясни опашката. — И ако се заразиш от него и започваш да се клатиш като него и да те обливат вълни...

И опашката показва как се клати.

— Не можеш да се разболееш от морска болест, защото сме в реката — обясни таласъмчето. — А никой не е чувал за „речна болест“.

Опашката замълча и накрая се качи, защото дори и тя не беше чувала за „речна болест“.

— Ахой моряко, накъде отплаваме? — попита Рачо Капитана, който си беше сложил капитанска шапка от вестник — затова беше капитан.

— Към морето! — заяви таласъмчето, което също си направи шапка от вестник и стана капитан.

Опашката искаше да каже нещо, но на нея също ѝ направиха малка шапка от малко вестниче и тя беше довольна.

— Аз съм едно малко капитанче, нали? — питаше тя.

— Разбира се! — съгласяваше се Таласъмчо.

И така те плаваха и плаваха.

— Скоро приближаваме селото на хората — каза Рачо.

И те наистина приближиха селото на хората. А тук Дълбоката Река се разделяше на две — към морето и към селото.

Опашката затрепери.

— Вече усещам как се разболявам — каза тя и започна да се клати, за да покаже как точно се разболява. — Хайде да останем в селото! Нали си търсим дом — там е пълно с къщи, които са топли и сухи, и в тях няма никакво море.

Изненадващо рогцата се съгласиха. Те казаха, че в къщите на хората имало много интересни неща и можеш да правиш всякакви интересности.

Само очичките настояваха да видят морето, защото то било най-голямо, а очичките никога не били виждали нещо толкова най-голямо!

И така:

Дали таласъмчето да остане в селото на хората, както искат рогцата и опашката (**Глава 27**)?

Или да отплава към морето, както искат очичките (**Глава 39**)?

ГЛАВА 4

ПРОМЪКВАНЕТО

Таласъмчо седна на полянката, опъна лапички и зачака да настане вечер. И колкото повече чакаше, толкова повече не ставаше вечер.

Вместо да стане вечер, тумбачето огладня.

— Знам за една дива ябълка — заобяснява то. — Превъзходна е, ей тук наблизо.

А лапичките скокнаха да тръгват, защото им беше омръзнало да стоят така опънати и да си почиват. Те, лапичките на таласъмчетата, не обичат да стоят много на едно място.

— Наистина съвсем наблизо е — обясняваше тумбачето, докато всички се промъкваха из пътеките на Голямата Планина.

Промушваха се през гъсталаци и клонаци.

— Сигурно съм! — настояваше тумбачето.

Провираха се през трънаци и шубраци.

После тумбачето беше още по-сигурно, а когато накрая се загубиха, тогава беше най-сигурно.

— Виждаш ли какво направи!? — скара му се опашката. — Загубихме сме в планината, а ще започне да става тъмно.

И тогава започна да става тъмно.

— Бързо! Трябва да се промъкнем в страната на сънищата! — каза Таласъмчо и легна на мекичко в един шубрак. Очичките замижаха, лапичките се отпуснаха, а тумбачето каза:

— Бълбук-бълбук!

Таласъмчето се завъртя на другата страна. Очичките замижаха, лапичките се отпуснаха, а тумбачето каза:

— БЪЛБУК-БЪЛБУК!

Очичките се ококориха. И Таласъмчо видя, че на небето му се усмихваше Луна, малката сестричка на Сънчо и на Слънчо.

— Ето, вземи тази сребърна ябълка! — каза му Луна.

— А нямате ли от златните? — попита тумбачето.

То беше малко недоволно, но после, като похапна, реши, че сребърната ябълка е дори по-вкусна от златната, макар никога да не беше опитвало нито сребърна, нито златна.

Очичките замижаха, лапичките се отпуснаха, а тумбачето притихна. Телцето заспа, но главичката не. В нея се въртяха всякакви мисли, които искаха да бъдат мислени, а даже и няколко овце. И колкото повече таласъмчето се опитваше да изгони мислите, толкова

повече мислите се замисляха, а овцете се разблейваха. Тогава Таласъмчо пак чу гласа на Луна.

— Лека нощ! — каза тя и хоп, таласъмчето наистина стана леко като леката нощ. Даже сънуваното таласъмче стана толкова леко, че започна да се издига над спящото таласъмче. Но сънуваната опашка взе, че пък се заклеци в спящата опашка.

— Страната на сънищата е омагьосана, нали знаете — обясни опашката. — Там се сънуват всякакви неща, а всякаквите неща могат да обичат вкуса на таласъмски опашки и дори на други видове опашки.

В този момент сънуваното таласъмче видя, че някой му подава лапа. Това беше сънуваният Дядо Мечо!

— Хайде, ще ти помогна — каза Дядо Мечо.

Дали таласъмчето да подаде лапа на Дядо Мечо ([Глава 49](#))?

Или да послуша опашката и да не се промъква в омагьосаната страна на сънищата?

Таласъмчето може да изчака сутринта и:

Да попита щъркела дали ще го вземе за Африка ([Глава 2](#)).

Или да тръгне с Рачо Капитана към морето ([Глава 3](#)).

ГЛАВА 5

КОЯТО СЕ НАМИРА НА СЕВЕР

— На север! — извика таласъмчето и щъркелът полетя натам, но забрави да се обърне и затова летеше с опашката напред.

Шарения Щъркел много харесваше да лети, затова всяка есен пътуваше я на изток, я на запад, я на север, я на юг. Не всеки път стигаше до Африка, но пък какво от това? Щъркелът виждаше всеки път различни места и различни красоти и срещаше най-разнообразни същества, които не бяха африкански.

Таласъмчето също много харесваше да летят. Направо беше супер яко и моменталически готино. Само опашката не мислеше така.

— Не летим ли вече много дълго? — попита тя.

— Сигурно сто часа! — отговори щъркелът.

— Сто часа е много! — възкликна опашката.

— Ами, значи може би само хиляда — провикна се щъркелът.

— Хиляда може.

След като летяха още най-малко хиляда часа Таласъмчо реши, че вече не е толкова яко и даже не е моменталически готино. „Колко ли дълго можеш да правиш нещо готино, преди то да спре да е готино?“ — чудеше се таласъмчето. Таласъмчо даже толкова много се зачуди, че заспа на гърба на щъркела.

Събуди се разтреперано. Долните лапичките трепереха, горните лапички трепереха, ушичките трепереха, а опашката трепереше, от много преди да стане студено.

Дори и щъркелът трепереше от студ:

— Мисля, ч-ч-че наб-б-ближаваме Африка! — тракаше той с човка.

— В Африка не е ли топло? — викаше таласъмчето.

— Топло е, но може да е станало студено! — поясни опашката на щъркела, все така устремена на север.

Скоро стана толкова студено, че дори рогцата на таласъмчето започнаха да треперят.

— Няма ли скоро да стигнем до Север? — попита Таласъмчо.

— Не знам — объркано отвърна опашката на щъркела, заскрежила се беше и не виждаше нищо назад, тоест напред. И както не знаеше накъде лети, тя зави и замалко не се блъсна в един летящ елен с червен нос.

— Ама, моля ви се, защо не гледате къде летите?! — възмути се летящият елен. — Това тук да не ви е Южният Полюс!

— Не, това е Северният Полюс! — досети се Таласъмчо, който беше много умен, като за таласъмче. Тогава той погледна надолу и видя чудни красоти, които бяха много яки и моменталически готини.

Цяло ято летящи елени с червени носове се спускаха към снежен дворец, който беше направен от сняг и лед, и скреж, и висулки, и студ, и мраз, но Таласъмчо не знаеше какви са тези неща, защото не беше виждал Зимата.

После таласъмчето погледна наляво и видя едно нещо, което много приличаше на Шантавата Лисица, но не беше. То беше много подебеличко, пухкаво и бяло, като сняг.

Таласъмчо погледна надясно и видя едно животно, което изобщо май не беше северно животно, и никой, дори и авторът, не знаеше какво прави това несевременно животно, което не беше бяло, сложено точно там.

— Губим височина! — извика внезапно Шарения Щъркел.

— Губим и низина! — поясни опашката.

— Накъде да падаме? — извика щъркелът.

И така:

Дали щъркелът да се спусне към снежния дворец (**Глава 6**)?

Или при Нешантавата Лисица (**Глава 7**)?

А може би при несеврещото животно, което не е бяло (**Глава 8**)?

ГЛАВА 6

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО КАЦА И ПАК ИЗЛИТА

В двора на снежния дворец имаше голяма снежна писта за летящи шейни и елени. Понякога се ползваше и от щъркели.

— Разчистете пистата! Раз... — не успя да довърши Шарения Щъркел и заби опашка в снега. Таласъмчо прелетя няколко метра и се озова върху гърба на един летящ елен, който се уплаши и излетя нанякъде заедно с него.

— Какво става тук? — възмути се шейната, която беше вълшебна и освен да лети, можеше и да говори.

— Имахме малка авария — обясни щъркелът.

Цялата шумотевица се чуваше в двореца и оттам излезе едно таласъмче по пантофи. Само че това таласъмче не изглеждаше като Таласъмчо, а толкова различно, че даже беше трудно да разбереш дали е таласъмче, или не. Имаше бяла брада и мустаци, синкаво-сивкава козина и смешна червена шапка на главата. Това беше таласъмският Дядо Коледа! Точно в този момент летящият елен се върна обратно и кацна на пистата. Таласъмчо слезе от гърба му и му благодари за разходката, която не беше разходка, защото никъде не бяха ходили, а всъщност бяха летели през цялото време.

— Мислех, че таласъмският Дядо Коледа не съществува! — каза Таласъмчо. — Че той е само легенда!

— И аз мислех, че Таласъмчо не съществува — каза Дядо Коледа. — Че е само герой в детска приказка.

— Той е фалшив! — обяви Шарения Щъркел.

— Кой?

— Таласъмският Дядо Коледа — обясни щъркелът.

— Ето, вижте! — каза птицата и се обърна демонстративно към шейната, елените и Таласъмчо. Приблужи се до таласъмския Дядо Коледа и дръпна брадата му с клюна си.

— Ох! — извика таласъмският Дядо Коледа.

— Фалшива е! — обясни щъркелът и дръпна още по-силно.

— Ооооох! — извика таласъмският Дядо Коледа.

— Ама е много, много фалшива!

— Ох! Ох! Ох!

Таласъмчо предложи на щъркела да спре да дърпа фалшивата брада, защото по всичко личи, че тя боли наистина, нищо че е фалшива.

— Сигурен съм, това е поредната история, като онази с бебетата... — мърмореше щъркелът.

— Ако си истински, аз защо не получих подарък миналата Коледа? — попита Шарения Щъркел. — И не ми излизай с номера за слушането.

— Аз съм таласъмският Дядо Коледа — обясни той. — Трябва да попиташ щъркеловия Дядо Коледа.

— А къде да го намеря?

— Мисля, че през зимата лети към Африка — обясни таласъмският Дядо Коледа.

— Значи ти си истинският таласъмски Дядо Коледа? — попита таласъмчето.

— Да, разбира се — каза таласъмският Дядо Коледа и внезапно се вмъкна в двореца. След малко излезе оттам с един чувал.

— Подаръци, подаръци! — зарадва се таласъмчето. — Ще ми раздадеш подаръци!

— Хо, хо, хо — смееше се таласъмският Дядо Коледа. Направо се заливаше от смях, а пухкавият му тумбак подскачаше нагоре-надолу и после надолу-нагоре.

— Да раздавам подаръци? Не, не, не. Аз не раздавам подаръци, а получавам. Всяка Неколеда — подарък за мен! — каза той и разтвори празното си чувалче.

— Неколеда ли? — зачуди се Таласъмчо.

— Да, всеки ден, който не е Коледа — поясни таласъмският Дядо Коледа, разтвори още по-широко чувалчето си и погледна с надежда към Таласъмчо.

Дали Таласъмчо да даде някое от неговите неща на таласъмския Дядо Коледа — гайка, биберон, шапка (изберете кои от тях и отидете на [Глава 9](#))?

Или Таласъмчо да настоява, че все пак трябва да получи подарък ([Глава 10](#))?

ГЛАВА 7

КОЯТО НЕ Е ШАНТАВА

— Приземяване, приснежаване! — обяви Шарения Щъркел и опашката му направо се приснежи. Таласъмчо подскочи и се търкулна в снега. Търкулна се, търкулна се и реши, че е много приятно да се търкаляш в този пухкав прах.

Шантавото, дебеличко, бяло животно ги гледаше с почуда, подуши въздуха и каза:

— Добре дошли, добре дерайлирали дорогие друзья!

След което започна да снове напред-назад и назад-напред около тях. Вдигна опашката във въздуха и обърна рязко глава:

— Сега е следната ситуация, следвайте ме след мен!

И тя изтича и започна да копае една дупка. Това животно много приличаше на Шантавата Лисица, но със сигурно не беше Шантавата Лисица, въпреки че пак беше шантаво и пак беше лисица.

— Извинявай ти Нешантавата Лисица ли си? — попита таласъмчето.

— Не, не съм Шантавата Лисица, не — обясни тя. — Тя ми е братска братовчедка откъм братовицата. — И отново се зае да копае.

Шарения Щъркел отиде и си мушна клюна в дупката, за да провери температурата, защото навън започваха да измръзват.

— Един милион метра е! — обяви той. — Доста топло!

Таласъмчо също се приближи и надзърна вътре.

Нешантавата Лисица изтича нанякъде и бързо се върна с едно дамско вълнено шалче.

— Стои ли ми супер на стегнатата стойка?

Таласъмчо каза, че ѝ стои супер и щъркелът учтиво се съгласи. Доволна лисицата продължи да копае бясно. След малко тя драсна нанякъде, върна се с едно зимно елече, което доста трудно закопча и продължи да копае.

— За къде се приготвяш? — попита таласъмчето.

— За секретното събрание на северните секретни служби — обясни лисицата.

— А като е секретно едно нещо, то не е ли тайно? — попита таласъмчето.

— Да, тайно е — съгласи се Нешантавата Лисица.

— Яката работа! — въодушеви се щъркелът. — Искаме и ние да дойдем!

Лисицата нищо не отговори, спря да копае, засили се и бум в дупката, където дебеличкото ѝ дупе не успя да влезе. Засили се пак и — бум в дупката — не успя да влезе! Тя се отърси от снега, изправи се и попита:

— Достатъчно слабо ли е слабоватото ми слабо телце?

Таласъмчо нищо не ѝ отговори, защото телцето ѝ беше доста неслабичко и даже направо си беше дебеличко.

— Не се засилваш правилно! — включи се Шарения Щъркел и той ѝ показва как трябва да се засилва и да вика „Джеронимо!“, и после да се засилва наобратно и да вика „Оминорежд!“. Лисицата така и направи, засили се наобратно и бум! — първо влезе дупето ѝ, което направи дупката по-широка и после цялата лисица хлътна вътре. Щъркелът отново си мушна клюна и попита:

— Може ли да дойдем и ние?

Лисицата изскочи обратно от дупката:

— Строго секретно е събранието, само северняци! — обяви тя и пак нахълта в дупката.

— Но на нас ни е студено, направо замръзваме — каза таласъмчето на дупката.

— Студено ли? — изскочи отново лисицата. — Никак не е студен студът! — каза дебеличката лисица с пухкава козина, зимно елече и вълнено шалче.

— Имам тайна мисия за вас — каза тя със секретния си глас, който звучеше като нормалния глас на другите животни, но по-тих. — Подозираме, че на Северния Полюс се е промъкнало едно несекретно животно. Вие, агентски шпиони трябва да разберете откъде е дошло.

Дали Таласъмчо и щъркелът да настояват да присъстват на секретното събрание (**Глава 11**)?

Или да се заемат с мисията (**Глава 8**)?

ГЛАВА 8

КОЯТО НЕ Е СЕВЕРНА

Таласъмчо и Шарения Щъркел продължиха към несевърното животно, но на таласъмчето започна да му става много студено. То извади шапката от торбичката си, но тя беше човешка шапка, а не таласъмска и му беше твърде голяма.

— Имам страхотна идея! — каза щъркелът, който имаше страхотна идея. Той проби с клюна си дупки за лапичките и главичката и така от шапката направи чудесна зимна дрешка за таласъмчето.

Така скоро стигнаха до странното животно, което имаше жълта козина и дори от щъркелов поглед си личеше, че не е северно животно.

— Северните животни имат бяла козина, защото много са се търкаляли в снега, нали? — попита таласъмчето. — И снегът ги е избелил!

— Не — намеси се авторитетно несевърното животно. — Това е форма на защитна окраска.

— Ние си говорехме за козината им, не за окраската — обясни таласъмчето. — Те могат да се украсяват различно, нали?

— Да, особено ако има карнавал! — въодушеви се Шарения Щъркел и показва на всички шарената си окраска, който му беше останала от един карнавал, когато беше летял на запад до Бразилия. Несевърното животно ги гледа, гледа странно и се почеса по главата с копитце:

— Извинете, вие от коя локация сте мигрирали?

— Не сме миг, миг... гримирали, а долетяхме — обясни му Таласъмчо.

— Да, и не от локация, а от вкъщи — дообясни му щъркелът.

— А вие откъде сте? — попита таласъмчето.

— От Африка — отговори животното.

— А защо сте си взели и планината? — попита таласъмчето и посочи към гърба ѝ.

— Това не е планина, а гърбица! — отговори камилата.

— Якооо — заключи щъркелът.

— А защо ви е толкова голяма гърбицата? — попита пак таласъмчето. Откакто Таласъмчо беше пораснал и любопитството му беше пораснало. Даже май повече от него.

— Това е вид резервоар, където се складира мастна тъкан и при нужда се разгражда до вода — обясни начетен камилата.

Таласъмчето нищо не разбра и си замълча. Това животно беше твърде умно, за да говориш с него. Той беше чувал, че някои животни са толкова умни, че често си говорят сами.

— А как долетяхте от Африка? — включи се Шарения Щъркел.

— Не съм долитала — обясни камилата. — Разменихме се с едно северно животно. На него му беше много студено тук, а на мен ми беше много горещо в Африка. И тъй като беше само през няколко страници, решихме да се сменим. То да дойде на моето място, а аз на неговото, та авторът да не забележи разликата.

— Моят автор е един много умен автор. Даже е по-умен и от теб — обясни таласъмчето. — Не може да не е забелязал, че сте се сменили, но сигурно се преструва, за да стане книжката по-интересна.

В този момент от далечината се чуха свиркащи свирки, барабанящи барабани и тромбоващи тромби.

— Ето го! — извика Шарения Щъркел. — Карнавалът!

— Атракция за простолюдието — възмути се камилата. — Моля, останете, за да ми помогнете да защитя своята дисертация „Нетипичен хабитат на несеверните животни“. Вие сте едни типични представители на нетипичните животни в този ареал — обясни тя.

— Карнавалът! Карнавалът! — викаше Шарения Щъркел. — Ще изпуснем карнавала!

Дали таласъмчето да остане да помогне на камилата да защити своята дисертация ([Глава 12](#))?

Или да побърза с щъркела към карнавала ([Глава 13](#))?

ГЛАВА 9

ВЕСЕЛА НЕКОЛЕДА!

— Ами добре — размисли Таласъмчо. — На мен и без друго това не ми трябва.

(прочетете само абзаците за предметите, които сте избрали)

БИБЕРОН

Лापичката на Таласъмчо бръкна в торбичката си, извади биберона и го подаде на таласъмския Дядо Коледа.

— Хо, хо — зарадва се таласъмският Дядо Коледа. — Знам едно бебе таласъмче, което много ще се зарадва на този подарък.

И наистина имаше едно таласъмче, което наричаха Нуни и много обичаше да прави „смук-смук“, но си нямаше биберон, защото една гарга му го беше взела.

ГАЙКА

След малко Таласъмчо бръкна, извади гайката и я подаде. Таласъмският Дядо Коледа я взе и малко скептично я огледа. Изведнъж той се сети нещо!

— Отлично! — и зачервената му муцунка засия. — Има едно таласъмче, на което му е развалено таласъмското камионче. Само една гайка и ще е като ново.

И наистина имаше едно камионче, което си имаше таласъмче или пък беше обратното, забравил съм вече.

ШАПКА

Таласъмчето извади от торбичката зимната си шапка.

— Хо, хо, това се казва подарък — зарадва се таласъмският Дядо Коледа, свали си своята шапка, която му беше твърде малка и я натъпка в чувала.

— Знам един таласъм, който има нужда от точно такава шапка — каза той и я нахлупи на главата си.

Таласъмският Дядо Коледа беше много благодарен на Таласъмчо за това, което му беше дал, и реши да го покани в ледения си дворец. Сега сигурно искате да ми кажете, че Дядо Коледа не живее в леден

дворец, но най-вероятно се бъркате с човешкия Дядо Коледа, защото таласъмският живееше точно там.

Заедно с таласъмчето влезе и шареният щъркел, но еленът и шейната останаха отвън, защото те много пъти бяха виждали двореца и даже живееха там. Щъркелът въртеше глава насам-натам и натам-насам и повтаряше:

— Яко! Яко!

Таласъмчето гледаше с почуда огромните прозрачни колони, етажите от бял, пухкав прах и студеният студ.

— Суппперрррскко! — тракаше с човка от студ щъркелът.

— О, сега ще пуснем печките — обясни таласъмският Дядо Коледа и пусна печките, които бяха магически и топлеха, без да стопяват снега и леда. Таласъмчо и щъркелът бързо се стоплиха и продължиха да разглеждат. Намериха в една от снежните стаи седем джуджета, които готвеха една супа. В друга имаше три малки шейнички, които още не бяха пораснали и станали големи шейни. Те играеха на прескочи еленче.

Таласъмският Дядо Коледа се изкачи до втория етаж и си смени пантофите със специалните си пантофи за втори етаж. Таласъмчо и Шарения Щъркел се огледаха, но се сетиха, че те бяха боси през цялото време и продължиха така. Минаха покрай няколко елена, които тракаха с копитца по клавиатурата на компютъра и проверяваха официалния имейл на таласъмския Дядо Коледа. Точно тогава коремчето се обади, че е гладно и каза:

— БЪЛБУК-БЪЛБУК!

— Как не се сетих — сети се таласъмският Дядо Коледа. — Време е за празненство!

— Какво празненство? — не разбра Таласъмчо и поглади коремчето си.

— Нали ви казах, че днес е Неколеда!

Изведнъж елените се разшетаха, заметоха малко мръсен сняг, наточиха ледена вода и сложиха чашите върху шейничките, които ги понесоха. Седемте джуджета дотътриха големия казан с вълшебна супа, която беше толкова вълшебна, че никога не свършваше, защото джуджетата готвеха всеки ден.

— Весела Неколеда! — засмя се таласъмският Дядо Коледа и сипа на всички от супата в ледените им блокчета, където тя веднага

изстина и дори не се наложи да я духат.

— Весела Неколеда! — зарадвах се тумбачетата на Таласъмчо и щъркелът. Когато бяха пълни тумбачета, те ставаха много учтиви.

— Ще останете да живеете тук, нали? — попита ги подканящо таласъмският Дядо Коледа и те с радост се съгласиха, защото разбраха, че всеки ден ще празнуват Неколеда и само един ден ще трябва да работят — на Коледа! Само че таласъмската Коледа беше по друго време, не когато човешката Коледа, но това сега няма значение. „Оказа се“, мислеше си таласъмчето, „че Неколедата е по-забавна от Коледата, а да подаряваш, е по-хубаво, отколкото да получаваш.“

КРАЙ

ГЛАВА 10

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ВСЕ ПАК ПОЛУЧАВА ПОДАРЪК

— Искам подарък! Искам подарък! — въодушеви се Таласъмчо.
— Всяко малко таласъмче заслужава подарък.

— Да, но подаръците са на Коледа, а сега не е — обясни таласъмският Дядо Коледа.

— А какво е Коледа? — попита Таласъмчо.

— Коледа е, когато е украсено наоколо — обясни му Шарения Щъркел.

— И има празнична елха — добави летящият елен.

— И всички са добри един към друг — въздъхна шейната.

— И се подаряват подаръци — обясни таласъмският Дядо Коледа.

Таласъмчето си дотъркаля една снежна топка и седна на нея. И се замисли. После я потъркаля още — направи я по-голяма и се изкатери отгоре, за да помисли хубаво.

— Измислих го! — обяви накрая той, защото го беше измислил. Таласъмчо извика щъркела настрана и му обясни идеята си:

— Шушуш-муш-шуш.

Така таласъмчето и щъркелът се заеха за работа. Направиха снежни топки и ги окачиха навред. Донесоха зелени клонки и шишарки, с които направиха приказна украса, защото все пак живееха в приказка. Украсиха и една елха. Щъркелът дори прежали някои от най-красивите си шарени пера, които накичиха по елхата. А лапичките на Таласъмчо се покатериха чак до върха ѝ и сложиха най-отгоре една ледена висулка. Този път щъркелът извика таласъмчето настрана и му предложи идея:

— Мушу-мушу-шу-подаръци-шу-шу.

Таласъмчо и Шарения Щъркел тържествено се завърнаха отново и обявиха, че предстои неколедното раздаване на подаръци.

— На шейната — гайката!

Шарения Щъркел показва тържествено гайката и я завъртя с крило, а тя заблещука на слънцето.

— Ехх! — въздъхнаха всички.

— Точно такава гайка ми трябваше! — зарадва се шейната. — Защото отзад се бях разгайчила и подаръците все падаха.

— На летящия елен — биберон!

Шарения Щъркел го показва демонстративно.

— Благодаря, благодаря — рече еленът и го огледа с почуда. — А какво се прави с него? — попита накрая.

— Ето, виж — каза Таласъмчо, отиде при него и му го върза за опашката.

— Това е бижу за опашки — обясни опашката на таласъмчето.

А опашката на елена много се зарадва, че вече има бижу и стана много бижутна.

— А за теб... — каза таласъмчето и се обърна към таласъмския Дядо Коледа — ... нова шапка!

Таласъмският Дядо Коледа много се зарадва, защото тази червена шапка, която носеше, му беше много малка. Той я свали от главата си.

— Имам подарък и за вас — каза той и подари коледната си шапка на таласъмчето и щъркела. — Обявявам ви за главни коледари! И ви каня да живеете в моя дворец!

Таласъмчето много се зарадва, че вече и той има подарък. Шарения Щъркел също се зарадва, че има подарък. И така ту единият носеше шапката, ту другият, и така и двамата бяха главни коледари.

— Колко хубаво е украсено наоколо! — възкликна щъркелът.

— И има празнична елха — добави еленът.

— И си подаряваме подаръци — забеляза таласъмският Дядо Коледа.

— И всички са добри един към друг — добави замечтано шейната.

— Значи е Коледа! — обяви Таласъмчо. — Превърнахме Неколедата в Коледа!

И така Таласъмчо разбра, че не е нужно да е Коледа, за да бъдем добри един към друг. Можем да сме добри всяка Неколеда!

КРАЙ

ГЛАВА 11

СТРОГО СЕКРЕТНА!

— Но на секретното събрание може да имат още информация за нашата мисия — обясни Таласъмчо на дупката, но лисицата вече беше изчезнала навътре.

— Така е! — съгласи се щъркелът. — Да влизаме вътре.

И така те влязоха в дупката и стигнаха до един подземен тунел. Тук беше доста по-топло. Някой беше прокопал проход под снега, а по стените имаше оставени тайни шпионски знаци от лапички и опашки. Те последваха знаците и стигнаха до една голяма подземна зала от сняг. Вътре се бяха събрали северните секретни животни: един тюлен, който се клатеше постоянно наляво-надясно и после надясно-наляво, един северен елен, който не спираше да танцува и Нешантавата лисица.

— Обявявам секретното събрание за открито — рече тюленът.

Таласъмчо не беше сигурен как могат да обявят събранието за открито, когато то си беше толкова закрито, че даже беше под земята.

— Това сигурно са специалните ни гости от Южния Полюс — каза еленът, погледна към таласъмчето и щъркела и изтанцува нещо модерно.

— Ооо — учуди се лисицата. — Така замаскирано се бяха замаскирали, че не ги заподозрях!

Щъркелът и таласъмчето обясниха, че не са от полюса, но все пак идват от юг и бяха посрещнати с дружна радост.

— Да припомним дневния ред! — припомни им тюленът и се заклатушка.

— Развалена е шейната на таласъмския Дядо Коледа! — обяви еленът и показва на гостите как се танцува брейк.

— Ооо, това е тежка, трудна трудност — завайка се лисицата и хукна да провери дали някой не подслушва дупката.

— Не може ли да лети? — учуди се щъркелът. — Трябва да се засили от единия край и да вика „Джерони...“.

— Да, да — прекъсна го еленът с валсова стъпка. — Засилва се и вика „Джеронимо“, даже понякога се засилва обратно и вика други неща, но задната ѝ част все пада и подаръците се разсипват.

— Ами трябва да се сложи гайка! — обяви таласъмчето. — Защото ако сложиш гайка нещата се завиват и не падат.

Нешантавата лисица се върна и обяви, че никой не ги подслушва, но разни гласове са говорили за някаква „шайка“.

— Не шайка, гайка — поправи я Таласъмчо и ѝ показа гайката. Лисицата много се зарадва, взе гайката, сложи си я като пръстенче и започна да се кипри с нея. Докато успеят да ѝ обяснят, че гайката не е пръстенче тя побягна през тунела и хоп — навън. Всички хукнаха след опашката ѝ. Някъде в снежните полета все пак успяха да я настигнат. Нешантавата лисица отначало не можа да разбере защо ѝ е на шейната пръстенче, но после ѝ обясниха и тя всичко разбра.

— Отправлям се и ще опитам да оправя опасната опасност! — заяви лисицата и хукна към двореца на таласъмския Дядо Коледа, а всички останали се прибраха доволни в щабквартирата, за да отпразнуват успеха на мисията.

Таласъмчо, който измисли решението и даде своята гайка беше обявен за главен разузнавач и му разрешиха да остане да живее в щабквартирата. Шарения щъркел беше назначен за летец разузнавач на далечни мисии. Той понякога бъркаше посоките и се оказваше на друга мисия на друго място, но какво от това. Нешантавата лисица изпълни опасната задача да поправи шейната, както тя си знаеше. Тюленът се пенсионира, а еленът разбра, че няма да бъде оценен достойно като танцьор и се захвана да учи китара. Той организираше празненства в щабквартирата, където свиреше на Таласъмчо и гостите. А на Таласъмчо му беше топло на сърцето и душата, колкото и да беше студено навън.

КРАЙ

ГЛАВА 12

ТАЛАСЪМИТЕ — МИТ ИЛИ РЕАЛНОСТ?

— Нали ще ми помогнете да защитя дисертацията си? — попита камилата.

— Да — съгласи се Таласъмчо. — От какво ще я защитаваме?

Камилата намести очилата си и започна да обяснява, че нямало да я защитават от някаква опасност. Просто така се казвало.

— Вие защитавайте, обаче аз отивам на карнавала — обяви щъркелът и затанцува в посоката, от която се чуваше музиката.

На камилата ѝ беше много трудно сама да разгръща книгите с копита и още по-трудно да ги държи отворени. Таласъмчо и неговите лапички с удоволствие се включиха и започнаха да помагат.

— Ето виж — каза камилата и посочи една картинка. — Това е щъркел.

— Прилича, но не е шарен — възрази таласъмчето.

— Щъркелите не са шарени, а черно-бели — обясни камилата и се почеса с копитце. — Е може би има отделни индивиди...

В този момент Шарения Щъркел се върна като носеше две тромби и три барабана. Показа им как се бият барабаните и как се тромбоват тромбите, но тогава камилата каза „Моля ви, пречите ни да учим“ и щъркелът пак си замина.

Камилата отново започна да чете, а от време на време дори спираше да чете и почваше да пише нещо в снега с копитце. Таласъмчо се опитваше да прочете какво пише в снега, но тъй като все още не можеше да чете, не успяваше. После се опитваше да прочете какво пише в книгите, но отново не успяваше. Камилата се зачете.

— Много тихо четеш, нищо не чувам — обясни Таласъмчо.

— Аз чета наум — обясни камилата.

— А ума ти чува ли, като му четеш? — попита таласъмчето.

Камилата се замисли — тези малки таласъмчета задаваха доста странни въпроси и колкото помагаша за ученето, толкова и пречеха.

— Можеш ли освен на ума си, да четеш и на мен? — попита таласъмчето. Камилата се съгласи и започна да чете освен наум и на Таласъмчо.

„Когато снежната покривка достигне...“

— А как е стигнала покривката? Може ли и одеялото да стигне?

В този момент музиката беше станала толкова силна, че нищо вече не се чуваше — нито когато Таласъмчо питаше нещо, нито когато камилата отговаряше, нито когато четеше. Камилата дори не се чуваше,

когато четеше наум. Тогава на таласъмчето му хрумна една идея и то каза:

— Хрумна ми една идея!

Таласъмчо извади биберона от торбичката си и го мушна в едното ухо на камилата. Така камилата чуваше само половината музика, а през останалата половина от музиката, която не чуваше, можеше да чете. И тя зачете: „Някои... типичните... които... северния...“

Но тъй като така прочиташе само половината думи, след като приключеше с книгата, камилата я обръщаше обратно и прочиташе другата половина от думите. Но колкото и да четеше и насам, и натам, и така, и наобратно, камилата никъде не успя да намери информация за таласъмците. Изглежда, че такива животни нямаше!

— Какво стана с десерта? — попита Таласъмчо.

— Какъв десерт? — не разбра камилата.

— Който щяхме да защитаваме.

— А, дисертацията — досети се камилата. — Реших да напиша нова — „Таласъмците — мит или реалност?“. И така Таласъмчо беше поканен като главен експонат на дисертацията, а всички в Северния Университет за изучаване на Северното Сияние бяха много впечатлени. Камилата беше отличена с докторска степен, а таласъмчето беше поканено да остане в университета, където се изучи и преучи и дори стана професор-таласъм и написа няколко книги, които бяха много интересни, но никой нищо не разбра от тях.

КРАЙ

ГЛАВА 13

В КОЯТО ИДВА КАРНАВАЛЪТ!

Колкото повече се приближаваха към карнавала, толкова по-силен ставаше шумът. Свирките свиреха, барабаните барабаняха, а тромбите тромбоваха. И понеже беше истински карнавал понякога барабаните започваха да свирят, а свирките да барабанят. Накрая и самият карнавал се показва иззад хълма. Тумба пингвини с карнавална окраска маршируваха и пееха, а отзад подтичваше едно малко пингвинче, което викаше „Чакайте ме, чакайте ме!“. Те пееха своята карнавална песен, която беше една много забавна и веселяшка песен и звучеше горе-долу така:

*Веселба, тумба-ла, тра-ла-ла,
пристига шарен карнавал!
През морета, океани,
свирки, тромби, барабани,
марширувахме навред
да пристигнем точно в пет!*

„И пристигнахме ли, пристигнахме ли“, викаше малкото пингвинче, тичаше отзад и мъкнеше куфарите.

— Мисля, че вече е пет часа! — каза важно първият пингвин и погледна към втория. Вторият погледна към третия:

— Колко е часът, Стиви?

Стиви се засуети и се обърна към Роби. Роби беше дал часовника си на Джоди. И наистина, Джоди извади един стар развален часовник и обяви, че е точно пет часа и те са пристигнали абсолютно навреме!

— А къде пристигнахме, къде пристигнахме? — не спираше да пита малкото пингвинче и подскачаше наоколо.

— Вие сте на Северния Полус — обясни им Таласъмчо.

— Ние не бяхме ли от Южния? — попита първият пингвин и се обърна към втория.

— Стиви, от кой полюс бяхме? — попита вторият.

— Със сигурност от Южния, на Северния няма пингвини — обясни Стиви.

— Но сега вече има, нали? — каза Таласъмчо.

Те се зарадваха, че вече и на Северния Полус има пингвини и започнаха отново да свирят, да пеят и да правят карнавалски работи.

Шарения Щъркел им показва и разни други карнавалски номера, които той беше научил в Бразилия.

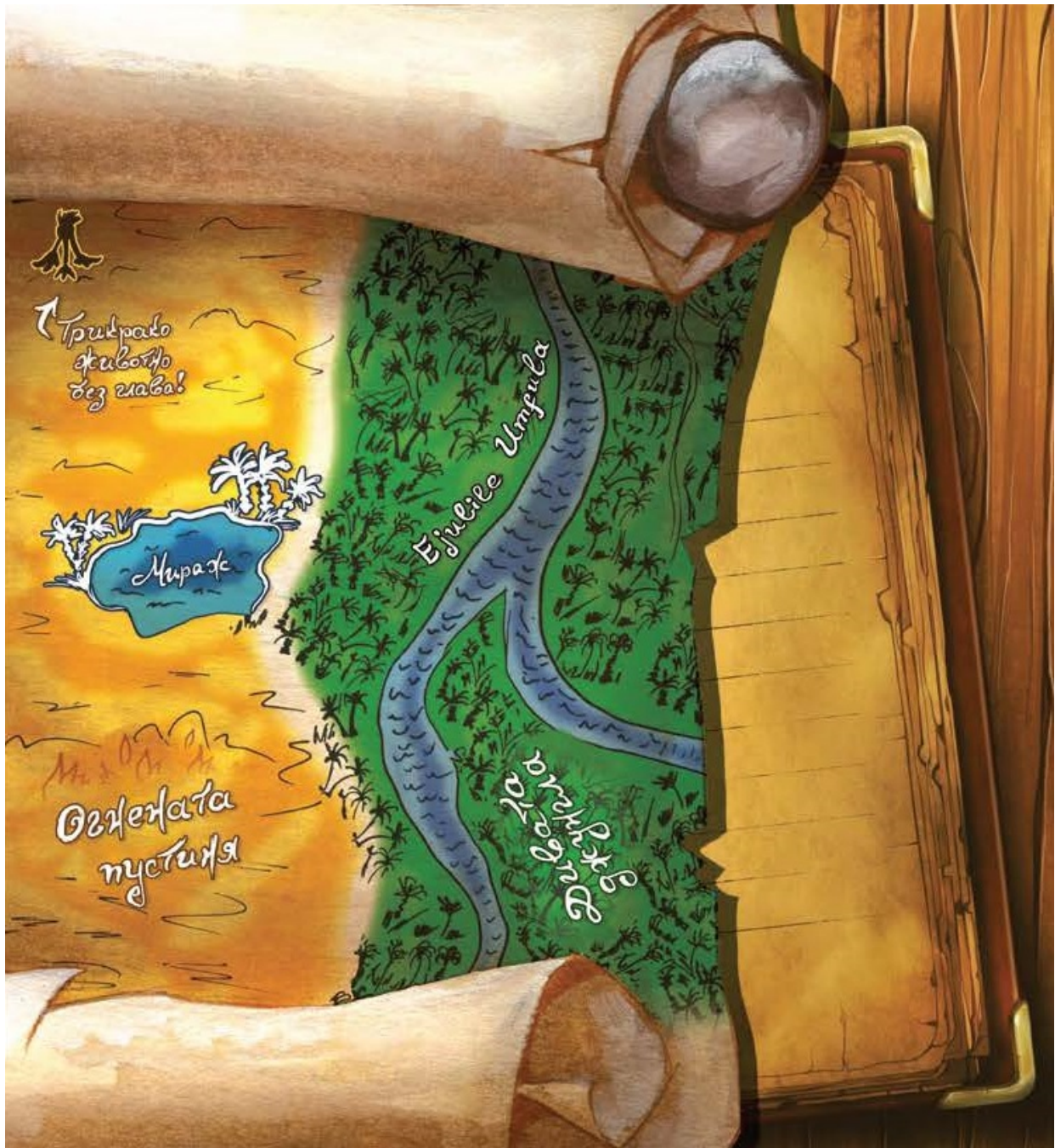
И така пингвините и щъркелът изчакаха да се покаже луната и започнаха да строят лунапарк. Построиха виенско колело, което бяха видели във Виена, въртележка с кончета, въртележка с пингвинчета и една въртележка, която беше просто въртележка. Таласъмчо много се въодушеви: никога не беше виждал лунапарк и веднага се качи на въртележката. Тя обаче незнайно защо беше развалена и не работеше.

И точно тогава пингвините измислиха гениален план и се заеха да свирят, пеят и да обикалят в кръг около въртележката. И таласъмчето не можеше да разбере въртележката ли се върти около пингвините, или пингвините се въртят около въртележката. Беше едно и също и беше много забавно! Така Таласъмчо се въртя на въртележката, докато му се зави свят и после пингвините започнаха да се въртят обратно и светът му се отви. Това беше най-забавният лунапарк, на който таласъмчето беше ходило! Но после луната се скри и те развалиха лунапарка и си направиха къщички от сняг, които кръстиха „иглута“. Поспаха си в снежните къщички през деня и когато луната се показва построиха отново своя лунапарк. Пяха, смяха се, свиреха, барабаниха, играха, скачаха, въртяха се и после се въртяха наобратно, чак докато луната се скри. Камилата не успя да защити дисертация, защото не можеше да учи от този шум. А Таласъмчето осъзна, че когато животът ти е игра и песен, къщичката ти може да е направена дори и от сняг и това няма да има никакво, ама никакво значение.

КРАЙ

ГЛАВА 14

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СЕ МАСКИРА КАТО БЕБЕ

— Потегляме на юг! — обяви тържествено Шарения Щъркел и потегли нанякъде. Таласъмчо се беше разположил удобно в един бебешки вързоп и само главичката му се подаваше от там. Той дори беше лапнал биберона, за да се маскира като бебе, ако някой от човеците ги видеше. И тогава човекът щеше да си каже: „Това със сигурност не е таласъмче, защото таласъмчетата не съществуват, а просто поредното бебе“, и щеше да махне с ръка и да продължи да си чете вестника.

Така те се издигнаха нагоре и нагоре. И колкото по-нагоре се издигаха, толкова по-малко ставаше всичко и толкова повече неща виждаха.

— Ако се издигнем най-нависоко ще видим ли целия свят? — попита таласъмчето.

— Сега ще пробваме! — въодушеви се щъркелът и продължи да се издига. И те виждаха все повече и повече, докато накрая спряха да виждат каквото и да било.

— Какво стана? — попита Таласъмчо.

— Малко попрекалихте — каза един облак, който се разхождаше наоколо с чадър в ръка.

— Когато виждаш всичко, накрая не виждаш нищо — обясни им един друг облак, облечен в дъждобран.

— И Африка ли няма да видим? — притесни се таласъмчето.

— Спүүускаааме се! — обяви щъркелът и се спусна главоломно.

И те се спускаха, спускаха, докато всичко стана толкова голямо, че те замалко не се блъснаха в една твърде голямо дърво. После отново се издигаха и отново се спускаха, и пак така докато на таласъмчето не му омръзна цялото това спускане и издигане и то заспа.

Сънуваше Африка, но тъй като никога не беше виждало Африка я сънуваше малко объркано. Лъвовете приличаха повече на хипопотами, хипопотамите приличаха повече на жирафи, а жирафите не приличаха на нищо. В едно езеро от сладък сок плуваха няколко тигъра и игриво пляскаха с криле. Една антилопа копаеше дупка с опашката си, а наоколо весело подтичваха стада от крокодили. Таласъмчо се събуди, облян в пот. Въздухът беше станал много горещ!

— Бях забравил колко е горещо тук! — викаше щъркелът и се пребърсваше с крило.

Те летяха над Огнената Пустиня. Там сред пясъците, в единия край на пустинята имаше прекрасен оазис с езерце и палми, но той сигурно беше мираж. Таласъмчо беше чувал, че всички оазиси в пустинята са миражи, а колкото по-прекрасни изглеждат оазисите, толкова по-сигурно е, че са миражи. Но преди да стигнат до него и той да изчезне, забелязаха едно животно, което имаше три крака, но нямаше глава, а на нейно място стърчеше опашка.

— Не може да има такова животно! — обяви щъркелът.

— А, и по-странни съм сънувал — додаде таласъмчето.

Точно тогава пустинята свърши и започна джунглата!

— Чакайте малко, не може така — намеси се един учител по география. Не може пустиня и после веднага джунгла!

— Моля ви господине, не разваляйте хубавата книжка — включи се авторът.

— Ама не може, въздушните маси...

И така, както казах, Огнената Пустиня свърши и започна Дивата Джунгла. А в джунглата течеше една дълбока река, но не я наричаха Дълбоката Река, а по някакъв си техен африкански начин.

— Африка! — каза щъркелът. — В цялата ѝ прелест! Накъде да се насочим за кацане, Таласъмчо?

Към оазиса, който сигурно е мираж, но може и да не е (**Глава 15**)?

Към животното, което има само опашка (**Глава 16**)?

Право в Дивата Джунгла (**Глава 17**)?

Или към реката, която си имаше някакво африканско име (**Глава 18**)?

ГЛАВА 15

В КОЯТО ИМА ЕДИН МИРАЖ

Щъркелът се спусна към оазиса: красиво езеро, храсти и палми наред пустинята.

— Приземяване! — предупреди щъркелът. Това не беше от меките приземявания. Таласъмчо подскочи, тупна в пясъка и се отъркаля. След малко се изправи.

— Навсякъде има пясък! — обади се ушичките на таласъмчето.

— Дори и под опашката — включи се тя.

— Нищо не виждаме! — казаха очичките.

— Знаех си, че е мираж — поясни щъркелът.

— Не, пясък — поправиха го очичките.

— Да — съгласи се щъркелът. — Само пясък.

Накрая таласъмчето успя да обясни на Шарения Щъркел, че цялото е в пясък и щъркелът го заведе при миража, за да се изкъпе в езерцето. Таласъмчо се къпа и къпа, дълго след като по него нямаше никакъв пясък, дори и под опашката. Щъркелът също влезе да се изкъпе.

— Вече виждам всичко! — зарадва се Таласъмчо.

— С миражите е така — поясни щъркелът, който беше станал голям експерт по миражи. — Ту ги виждаш, ту не. Таласъмчето цамбурна отново в чистата синя вода.

— Цоп, цоп, цоп — казаха лапичките и ушичките.

— Цооопа, цоп — каза опашката.

— А мен виждате ли ме, уважаеми зрители? — каза изведнъж един невидим глас.

— Не, ти си мираж — обясни му щъркелът.

— Не съм мираж, а фокусник — каза зебрата-фокусник и се появи от нищото. — Ту ме виждаш. Ту не.

Зебрата размахва фокусническата си пръчица и свали с копитце черния си цилиндър. След това се поклони до земя пред Таласъмчо и щъркела.

— А сега нашият първи фокус! — обяви зебрата. Тя счупи пръчката, напъха я в шапката и я захвърли в пясъка.

— Та-дам! От зебра-фокусник се превърнах в обикновена зебра!

— Това не е фокус — каза таласъмчето разочаровано.

— Как да не е? Добре, гледай, гледай!

— Та-дам! — каза триумфално зебрата и се завъртя три пъти. — Аз черно животно на бели райета ли съм или бяло животно на черни

райета.

Таласъмчето се замисли. Колкото повече мислеше, че е бяло на черни райета, толкова повече му изглеждаше черно на бели райета.

— И това не е фокус — каза накрая той. — Това е гатанка.

— Ами добре, кое е фокус? — попита зебрата.

— Ами например да изчезнеш нещо или да го появиш.

Зебрата се замисли.

— Знам и такива фокуси — каза накрая тя и отиде да си вземе обратно цилиндъра. Изтръска ги от пясъка с копитце, измъкна отвътре вълшебната пръчица, която пак беше станала цяла и обяви:

— Та-дам! Второ действие!

— Якоо — надъха се Шарения Щъркел.

— Доброволци от публиката? — попита ги зебрата. — Кой от вас иска да изчезне завинаги?

— Как така завинаги? — обади се опашката на таласъмчето.

— Така. Бумта-та-тряс, мокус, препарокус и изчезваш!

— Ама завинаги-завинаги ли? — попита и опашката на щъркела.

— Е, малко завинаги — обясни зебрата. Таласъмчо и Шарения Щъркел се спогледаха. Никой не искаше да изчезва дори и малко завинаги.

— Можеш да изчезнеш оазиса — предложи щъркелът. — Хоп, и да го няма!

— Или пък да появиш един заек — предложи таласъмчето. — Хоп, и от шапката!

Дали зебрата да появи заек ([Глава 19](#)), или пък да направи така, че да изчезне оазисът ([Глава 20](#))?

ГЛАВА 16

В КОЯТО ЛЕГЕНДИТЕ СЕ ОКАЗВАТ ВЕРНИ

Това, което последва, не можем да наречем меко кацане, и даже не можем да наречем „кацане“. Щъркелът заби човка в пясъка, а Таласъмчо подскочи и заби муцунка в пясъка.

— Нем-мъ-mmm-ма — каза пясъкът в устата на талсъмчето.

— Ном-фф-фа-фъфа — каза пясъкът в клюна на щъркела.

— Трудно-се-овори-с-яськ-в-устата — каза липсващата глава на другото животно.

— Плю, пу, пу — каза Талсъмчо и показва главичка.

— Плю, пу, пу — каза щъркелът и изтръска клюна си.

— Обре сте ошли! — каза другото животно.

— Знаеш ли, това не е животно с три крака и без глава — обърна се Таласъмчо към щъркела.

— Да, това е птица, която току-що е кацнала! — досети си щъркелът.

— Не съм ацнала — каза птицата. — Ащото не мога да етя!

— Хм — оживи се внезапно щъркелът. — Птица, която не може да лети! Бях чувал легенди, но...

Другото животно измъкна глава от пясъка, погледна бързо наляво и бързо надясно:

— Идва ли опасност, идва ли опасност? — попита то и заби отново глава в пясъка.

— Хаха — засмя се опашката. — Това животно е по-страхливо дори и от мен!

— Несъмнено, несъмнено... — говореше щъркелът и обикаляше около другото животно. — Това е щраус!

— Раус! — съгласи се животното-птица.

— Легендите гласят, че щраусите били толкова страхливи, че заравяли глави в пясъка, когато се появи опасност.

— Хаха! — разсмя се отново опашката, но след малко се усети и се спря. — Когато се появи опасност ли? Щраусът измъкна глава от пясъка и погледна наляво:

— Това са легенди — каза той и после погледна надясно. — Никога не е забелязван щраус да заравя глава в пясък.

После погледна наляво.

— Когато се появи опасност, щраусът, както всяко друго нормално животно... — тук той направи драматична пауза — ... хуква да бяга.

И щраусът търти да бяга!

— Чакай, чакай — викаха Таласъмчо и щъркелът и тичаха къде след него, къде по-далеч от опасността.

Тази птица може и да не летеше, но пък тичаше като за три щъркела и две таласъмчета. Голямо тичане падна. По някое време на щрауса му стана забавно, че не могат да го стигнат, и спря, за да ги изчака. Погледна наляво, погледна надясно.

— Ох, ох, ох — пъхтеше щъркелът.

— Охморихме се — каза таласъмчето.

— Та, тази опасност... — каза опашката.

— Опасност, къде? — извика щраусът и погледна наляво-надясно.

— Няма, ох, опасност — каза таласъмчето. — Ти наистина си едно доста страхливо животно, а?

— Аз съм бързоного животно — поправи го щраусът. — Някои видове щрауси развиват до седемдесет километра в час.

Таласъмчо отскоро беше научил часовете, но километрите още не ги познаваше.

— Това е много, нали? — попита той щъркела.

— Ами зависи — каза важно щъркелът, като имитираше щрауса.

— Някои видове щъркели развиват и до осемдесет часа в километър.

— А дали не може да се научи да не го е страх? — зачуди се таласъмчето.

— Легендите, легендите... — и щъркелът отново започна замислено да обикаля щрауса — ... те разказват, че щраусът можел да полети.

Искаш ли щъркелът да се опита да научи щрауса как да лети (Глава 21)?

Или искаш Таласъмчо да се опита да научи щрауса как да не го е страх (Глава 22)?

ГЛАВА 17

В КОЯТО ГЛАВАТА НА ЩЪРКЕЛА Е ДОБРЕ

— Приземяване, приземяване! — викаше Шарения Щъркел.

— Приджунгляване, приджунгляване! — поправи се той. Кракът му се оплете в една лиана и той увисна на някакво дърво, а таласъмчето се изтърколи през няколко листа, храсти, папрати и накрая тупна на земята.

— Туп! — каза опашката.

— Туп, туп! — казаха лапичките. Няколко африкански птици спряха да пеят.

— Добре ли си? — извика Шарения Щъркел, който продължаваше да виси от дървото надолу с главата.

— Добре съм — каза Таласъмчо.

— Как е там горе? — попита висящият щъркел.

— Момент да се огледам — отговори му таласъмчето и се огледа.

— Много е джунглесто! — каза накрая то. — Има дървета и храсти, лиани, листа, други дървета...

Но преди да успее да изброи всичко, лианата, на която висеше Шарения Щъркел се скъса и той полетя надолу през глава. Туп-туру-пуур! Шарения щъркел се сгромоляса до таласъмчето, но веднага се изправи и започна да се отръсква от листата.

— Добре съм, добре съм — каза Шарения Щъркел. — Нищо ми няма! Нищо ми няма на главата!

— Сигурен ли си? — попита го таласъмчето.

— О, да, да! Това беше най-якото приземяване на глава!

Шарения Щъркел се огледа наоколо:

— Къде сме? Кой съм аз? — попита той.

Преди таласъмчето да успее да му отговори, зад тях се чу глас:

— В джунглата сте!

— Чувам гласове! — извика щъркелът.

— Спокойно, и аз ги чувам! — отвърна таласъмчето.

Двамата се обърнаха, но там нямаше никой.

— Мисля, че ти си удари главата, но може и аз да съм си ударил главата — обясни Таласъмчо. — Само че не помня да съм си удрял главата. Но може би съм си ударил главата и точно затова не помня, че съм си я удрял — заключи накрая. — И затова и двамата чуваме гласове.

— Не — каза гласът. — Аз не съм си удрял главата и пак се чувам.

Таласъмчо и щъркелът дълго гледаха в посоката, от която идеше гласът, но пак не успяха да видят нищо.

— Не те виждаме! — каза таласъмчето.
— Да, защото не се виждам — каза гласът.
— Аха! — разбра веднага щъркелът. — Засада! Заговор!
— Конспирация! — додаде опашката на Таласъмчо.
— Покажи се! — каза таласъмчето.
— Аз не съм се скрил — каза гласът. — Но вие не ме виждате.

Елате по-близо!

— И да засаднем на засадата?! — каза щъркелът. — В никакъв случай! Това може дори да не е обикновена засада, а цяла кон... кон спирал... как го каза? — обърна се той към опашката.

— Конспирация — поясни тя.

— Не мисля, че е кон — усъмни се таласъмчето. — Дори и да е спрял, пак щяхме да го видим. Конете са големи животни. Това сигурно е някое много малко животно.

— Не съм малко животно — каза гласът, обиден.

— Да изчезваме оттук — предложи опашката.

— Кой съм аз? Къде сме? — попита Шарения Щъркел.

Всичко зависи от решението на Таласъмчо.

Дали да рискуват и да се приближат към тайнствения глас (**Глава 23**)?

Или да тръгнат в другата посока навътре в джунглата (**Глава 24**)?

ГЛАВА 18

ПРЕЗ КОЯТО ТЕЧЕ НАЙ-ДЪЛБОКАТА РЕКА

— Приземяване, приземяване! — обяви Шарения Щъркел.

— Приводняване, приводняване! — поправи се след малко, защото реката изведнъж се беше оказала на пътя на приземяването.

И бам, ЦАМБУУУРРР! Те се приводниха! А тази река беше дори по-дълбока от Дълбоката Река и затова и казваха нещо на африкански, което всъщност означаваше Най-Дълбоката Река.

— Набълбук, набълбук — каза коремчето на таласъмчето, което малко се набълбука с вода, но щъркелът протегна клон и таласъмчето се хвана за него.

— Доста яко приводняване, а? — попита щъркелът.

— Да — съгласи се Кака Меца.

— Каква Кака Меца?! — учуди се авторът.

— На Дядо Мечо внучката — уточни книжката. — Само че е с бяла козина.

— Какво прави бяла мечка в Африка? — не разбра авторът.

— Сменихме се — обясни каката бяла мечка. — На мен ми беше много студено на Северния Полюс, а на едно африканско животно му беше много горещо тук. И се сменихме. Бяха само няколко странички.

— Какво пък — размисли авторът. — Сигурно няма много писатели, които пишат за бели мечки в Африка — и навири леко нос.

Тогава таласъмчето видя, че бялата мечка сърфираше върху едно голямо парче лед, което доста бързо се топеше.

— Гледайте какво може така ви! — каза тя, скочи и се завъртя върху своя сърф от лед. — Къде са сега крокодилите да ме видят?

— Крокодили! — извика опашката и започна сама да плува към брега, като дърпаше след себе си цялото таласъмче.

— Спокойно, те са добри крокодили! — обясни мечката.

— Да бе, добри крокодили! — не повярва опашката и продължи да се върти като перка към брега. Ледът все по-бързо се топеше и се превръщаше във вода.

— Гледайте какво може така ви! — извика бялата мечка и застана на един крак върху малкото парче лед.

— Якооо! — включи се щъркелът.

Няколко крокодила се появиха и започнаха да пляскат с опашки на хубавия номер.

Опашката вече почти беше стигнала брега и само си повтаряше „добри крокодили, добри крокодили“. Щъркелът плуваше след нея. В

този момент ледът съвсем се стопи.

— Гледайте какво може... — каза мечката и цамбурна във водата.

— Хубав номер — заключи опашката, която вече беше излязла на сушата.

След малко мечката се показва над водата и размаха лапи. Изглежда не се справяше много добре с течението.

— Имаш ли нужда от помощ? — извикаха Таласъмчо и щъркелът.

— Не, не — поясни мечката. — Аз така си плувам, мечешката.

Кака Меца продължи да плува мечешката и много-много не напредваше към брега.

— Ще си поплувам и ще се върна — обясни мечката и продължи надолу по течението.

— Може би все пак да ѝ помогнем? — попита щъркелът.

— Да, бе! Добрите крокодили да ѝ помогнат — каза опашката.

Време е за избор.

Дали Таласъмчо и щъркелът да помогнат на бялата мечка (**Глава 25**)?

Или да оставят добрите крокодили да ѝ помогнат (**Глава 26**)?

ГЛАВА 19

ФОКУС, БОКУС, ПРЕПАРОКУС!

— Ала, бала, портокала — каза зебрата-фокусник и в другото ѝ копитце моменталически се появи един портокал.

— Не, не беше това — каза зебрата и пусна портокала в цилиндър.

— Аз знам, аз знам! — извика таласъмчето.

— Чакай — прекъсна го зебрата. — Ето! Прас, храс, цилиндрас! — извика зебрата и в другото ѝ копитце се появи един бял цилиндър.

— Бравооо! — изкрилопляска щъркелът.

— Не, не беше този — поправи се зебрата и захвърли белия цилиндър.

— Аз знам, аз знам! — извика таласъмчето.

— Има ли някой в публиката, който знае вълшебни думи?

— Аз знам, аз знам — извика Таласъмчо. — Те са фокус, бокус, препарокус!

— Фокус, мокус — повтори зебрата. — Зебророкус!

От цилиндъра на раета щръкнаха две дълги уши.

— Та-дам! — обяви тържествено зебрата-фокусник.

Тя хвана ушите с копитце, направи поклон пред публиката и измъкна от цилиндъра малка зебра с дълги уши! Таласъмчо и щъркелът се разсмяха с глас и дори малката зебра-заек се разсмя. Накрая и зебрата-фокусник се разсмя. Това си беше хубав фокус!

— Извинете — каза накрая малката зебра-заек. — Имате ли нещо за ядене?

— Това е добра идея! — съгласиха се тумбачетата на Таласъмчо, щъркела и зебрата.

Зебрата-фокусник започна да вади от цилиндъра портокали за всички. А когато ѝ свършиха скритите, отиде и набра още от дърветата в оазиса.

— Добре, че не изчезнахме този оазис. Сега щеше да има само изчезнали портокали.

— Има ли още? — попита малката зебра-заек, която много беше огладняла от цялото това появяване. Не е шега работа това, да се появиш от нищото.

Така всички решиха да влязат в оазиса, за да разгледат какви дървета има. Изведнъж нослето на Таласъмчо започна да души. То винаги душеше наоколо за банани, но никога не намираше, макар да беше чувало, че нослетата на други животни намирали. Внезапно

нослето надуши непозната миризма на сладки жълти плодове, които бяха много по-вкусни без кората. Щъркелът брулеше кокосови орехи с дългия си червен клюн.

— Цапардос! — каза един кокосов орех право върху главата на Шарения Щъркел.

— Добре съм! Добре съм! — обяви щъркела. — Нищо ми няма!

А зебрата-фокусник береше лимони, пускаше ги в цилиндъра, мачкаше с копитце, правеше фокус и вадеше лимонада. Малката зебра-заяк беше толкова гладна, че не можеше да ги чака, а пасеше тревичка и пиеше водичка от езерцето. Накрая всички занесоха събраните плодове и ги струпаха на голяма купчина. Малката зебра донесе малко тревичка и водичка.

— Обявявам фокуса за успешен! — обяви зебрата и се поклони на публиката.

Щъркелът крилопляскаше. Таласъмчо лапопляскаше. Малката зебра ядеше. Докато обявят представлението за приключило и официално закрито малката зебра беше изяла половината храна и повече приличаше на топка с две дълги уши.

— Прейдох! — обяви малкото балонче-зебра-заяк и се тръшна уморено на земята.

Тогава и другите животни се заеха да похапнат. Щъркелът пробиваше дупки в кокосовите орехи, слагаше им сламки и ги раздаваше на всички. Таласъмчо белеше бананите за другите, защото така бяха по-вкусни — когато някой друг ги обели за теб. Зебрата-фокусник правеше лимонада със своя вълшебен фокус. Защото вълшебната лимонада е по-вкусна от другата лимонада. И всички заживяха в този оазис. И Таласъмчо разбра, че хубавата храна е най-хубава, когато я споделяш с приятели. И ако някой не може да види нещо, то не значи, че е мираж. Може би някое малко таласъмче може да надникне за малко и все пак да го види. Ето така — фокус, бокус, препарокус!

КРАЙ

ГЛАВА 20

В КОЯТО НЯКОЙ ИЗЧЕЗВА

— А това е лесен фокус! — каза зебрата. — То оазиса и без това е мираж!

— Та-дам! — обяви официално зебрата-фокусник. — Пис, мис, изчезнис!

Внезапно зебрата изчезна, а малко по-късно изчезнаха пръчицата и цилиндъра.

— Мисля, че не беше това — чу се от нищото един глас на зебра-фокусник.

— Не е ли щрак, щрак, изчезнак! — изщрака с клюн щъркелът и няколко палми изчезнаха.

— Не, не — каза таласъмчо. — Ето така е!

*Ини, мини, дудумини, трирон, съдикон,
пъпче, пънче, таласъмче, кой изчезна — точно ти!*

Таласъмчето показва езерцето и то изчезна. После храстите, тревата, дърветата и накрая всичко изчезна!

— Бравооо! — чу се отново гласът на зебрата. — Но, както казах, това не беше особено труден фокус. Оазисът и без това беше мираж.

— Един много голям мираж — съгласи се Шарения Щъркел.

— С много хубава вода — добави опашката.

— Аз виждах плодове по дърветата — обясни тумбачето.

— А аз така и не подуших за банани — съжали нослето.

— Е добре де, нали всички искахте да изчезне оазисът — каза гласът.

— Е да де — съгласи се таласъмчето. — Но само за фокуса.

— За големия фокус — додаде щъркелът.

— Не можеш ли пак да го появиш? — попитаха всички.

— Е мога разбира се — заяви гласът на фокусника. — Та-дам!

И зебрата направи невидим поклон, който никой не видя.

*Ини муду, дини, мини, тритон, да си кон,
бобче, бабче, буболчека, махай се от мойта печка!*

И като каза това, първо се появи пръчицата, после цилиндърът и накрая зебрата-фокусник. От оазиса нямаше и следа, но всички много се зарадваха, че големият фокусник е отново при тях. Само цилиндърът не беше доволен:

— И това ако ми е фокусник — мърмореше той. — Аз какви фокусници съм виждал! Още не са казали „фокус, фокус“ и вече са изчезнали с всичко, което имаш.

Щъркелът и таласъмчето обаче бяха доволни и решиха също да се научат да правят фокуси.

— А можеш ли да ми появиш една къщичка? — попита таласъмчето. — Защото моята дупка се наводни, а всяко таласъмче обича да си има дом.

— Ама, разбира се — съгласи се зебрата-фокусник и завъртя цилиндъра с копитце. — И така, трето действие!

Трето действие се оказа доста дълго. Зебрата каза много вълшебни думи, също фокусни думи и даже малко магически думи, но нов дом така и не се появяваше.

— Нали ви казах — мърмореше цилиндърът. — Аз какви фокусници познавам... — обясни той.

Но след като не ставаше с фокуси зебрата предложи всички да отидат до близката джунгла. Лапичките на Таласъмчо събраха клонки, а по-големите клони той върза за опашката. Щъркелът късаше лиани с клюна си и ги правеше на въжета. Зебрата събираше листа в цилиндъра си, за да покрият покрива. И така те построиха една чудно красива къщичка точно на границата между пустинята и джунглата. И Таласъмчо, тъй като беше голям, се научи да прави фокуси — познаваше коя е скъсаната карта, караше ананаси и фурми да изчезват и изваждаше стотинки зад ушите на малките деца. И разбра, че понякога само с думи не става, пък дори и вълшебни. И че най-голямото вълшебство трябва сам да си го направиш.

КРАЙ

ГЛАВА 21

В КОЯТО ЦРАУСЪТ СЕ УЧИ ДА ЛЕТИ

— Щрак, щрак — изщрака Шарения Щъркел. — Да те науча ли да летиш?

— Да, искам! — зарадва се щраусът.

— Лесна работа! — каза му щъркелът. — Ела сега с мен.

Щъркелът и Щраусът се отдалечиха надалеч в Далечната Пустиня.

— Засилваш се — обясняваше щъркелът. — И викаш „Джерооооонииимо!“.

Щъркелът се засили, извика „Джерооооонииимо!“ и полетя! Щраусът се засили, извика и заби глава в пясъка. БУУФ! Право до лапичките на таласъмчето.

— Какво стана? — попита Таласъмчо.

— Не излетях — обясни щраусът.

— Така е — съгласи се таласъмчето. — Ама защо?

— Според мен не викаше „Джеронимо!“ достатъчно силно — каза Шарения Щъркел, който кацна наблизо и наклони клюн.

— А колко силно е достатъчно силно? — попита таласъмчето. Щъркелът се замисли.

— Когато викаш толкова силно, че не можеш да си чуеш мислите... Имам идея! — ентусиазира се той. — Ела сега с мен.

Щъркелът и Щраусът отново се отдалечиха в Далечната Пустиня.

— Засилваш се наобратно — обясняваше щъркелът. — И викаш „Омиииноооорежд!“.

— Не виждам никакъв смисъл — възпротиви се щраусът и поклати глава.

— Точно така — зарадва се щъркелът. — Никаква мисъл, докато викаш!

Щъркелът се засили наобратно, извика „Омиииноооорежд!“ и излетя с опашката напред. Щраусът се засили, достраша го, забрави какво трябва да извика и заби опашка в пясъка. Бууф!, до Таласъмчо.

— Не излетях — предвари щраусът, преди таласъмчето да успее да го попита.

— Така май няма да стане — каза Таласъмчо.

— Безнадежден случай! — съгласи се щъркелът, който кацна отново наблизо.

На щрауса му стана много мъчно, че не е надежден случай. Той се огледа бързо наляво-надясно за всеки случай.

— Аз май се досещам защо не може да излети — обади се опашката на таласъмчето. — Страх го е!

— Нее, няма такова нещо — възпротиви се опашката на щрауса, която беше най-страхливата опашка в целия свят.

— Вятър! Опасности! Въздушни течения! — обясняваше опашката на таласъмчето.

Опашката на щрауса започна да трепери, а като трепереше опашката, затрепери и щраусът.

— Насрещни бури! Природни явления! — припомняше си таласъмската опашка. — Катаклизми! Апокалипсис сега!

— Стига! — скара се Таласъмчо на опашката си. — Беше много приятно да се лети.

Щраусът малко се успокои, но опашката му — не.

— Опашката е права — каза Таласъмчо. — Не можеш да излетиш, докато те е страх. Не можеш ли да забравиш, че те е страх?

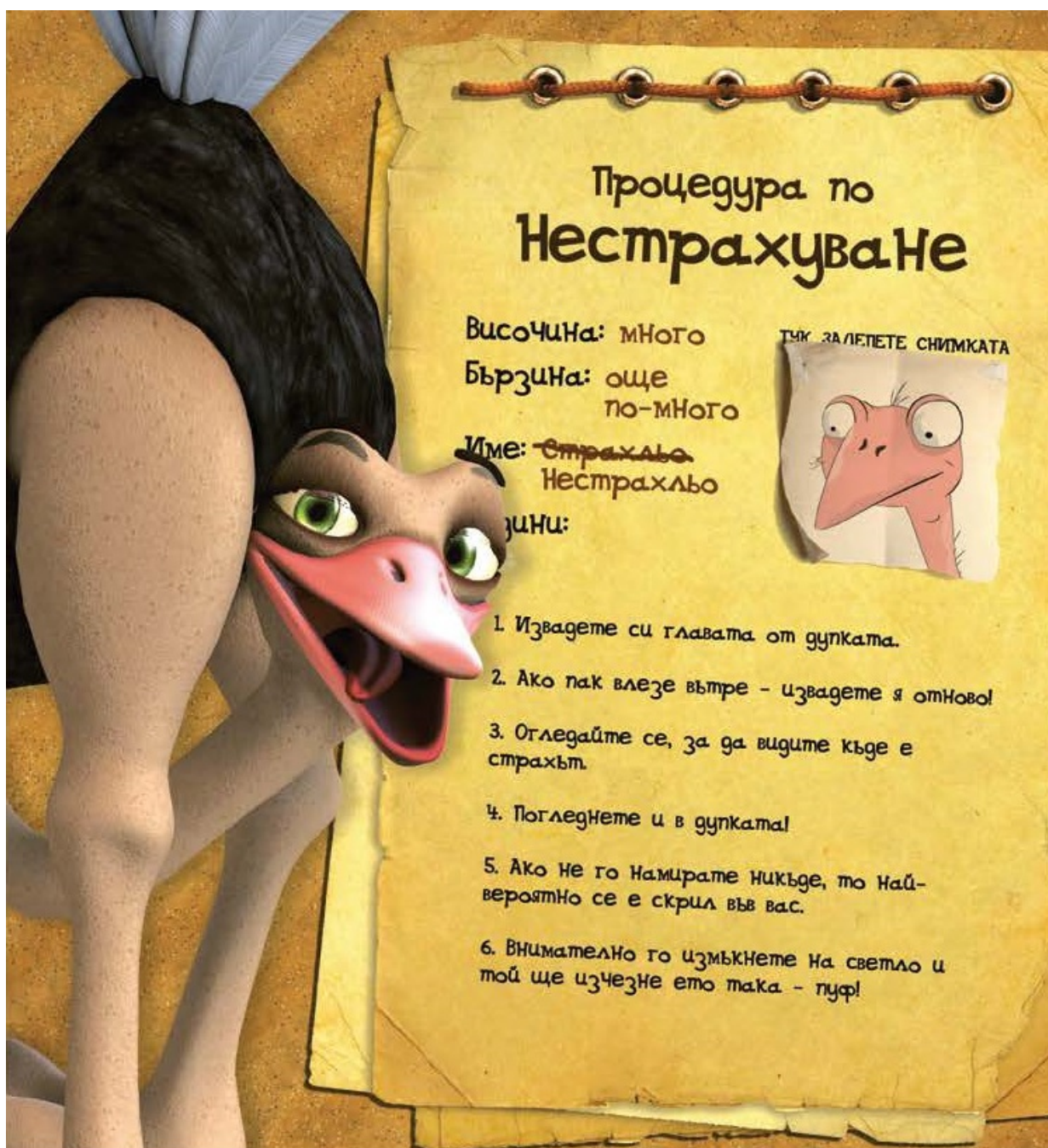
— Сега ще опитам — каза щраусът и започна да опитва. Той застана спокойно на едно място и застина така. Само опашката му леко потреперваше. Дишаше бавно. И започна да забравя. Забрави дори къде е и какво прави. Не си спомняше името, което авторът така и не написа в тази глава. Забрави дори, че е щраус и когато забрави, че трябва да забравя, тогава наистина забрави всичко.

Не си спомняше от колко време лети в синьото небе, понесъл Таласъмчо на гърба си, той, първият в света летящ щраус! Ако можем изобщо да го наречем щраус, защото той беше забравил, че е такъв. Беше забравил, че го е страх и беше забравил, че трябва да се забравя. Шарения Щъркел ги следваше доволен, че е научил щрауса да лети. И те се отправиха към далечни земи. КРАЙ. „Как така край, ами къщичката на Таласъмчо?“ ще попитате вие, но аз ще ви обясня, че таласъмчето реши, че няма нужда от къщичка, защото то също се научи да лети и можеше да отиде навсякъде, където си поиска, но това е една съвсем друга приказка от една друга книга.

КРАЙ

ГЛАВА 22

ПРОЦЕДУРА ПО НЕСТРАХУВАНЕ

— Да започваме с процедурата — обяви Шарения Щъркел и измъкна отнякъде един лист. Отскубна едно от шарените си пера и започна да записва данните на щрауса. Височина: много; бързина: още по-много; име...

— Име? — попита щъркелът и се обърна към щрауса.

— Страхльо — отговори щраусът и се заозърта из пустинята.

— Хах — зарадва се щъркелът. — Ето, значи е от името! Просто това е едно много страховливо име. А когато името е страховливо, и животното става страховливо.

— Тогава можем да го сменим — обясни таласъмчето. — И ще спре да го е страх.

— Да, да! — зарадва се щраусът.

— Може да се казва Пъзльо — предложи опашката.

— Не, не, трябва да е някое нестраховливо име — обясни щъркелът.

— Например Нестрахльо — предложи Таласъмчо.

Всички много харесаха новото име, а щраусът най-много. Така те решиха да го сменят, но никой не знаеше как точно се сменя едно име.

— Може би първо трябва да намерим старото име и чак тогава да го сменим — обясни таласъмчето. Щъркелът и Таласъмчо започнаха да търсят къде се е скрило старото име. Погледнаха под перата на щрауса, зад опашката му, дори в дупките, които щраусът постоянно копаяше. Но никъде не успяха да намерят името му.

— Къде ли е отишло? — зачуди се щраусът. — Преди малко беше тук.

— Ако в крайна сметка го няма — обясни щъркелът. — Тогава можем направо да сложим новото име.

— Ура! — зарадва се щраусът.

Така щъркелът откъсна парче от листа, написа на него новото име и го закачи на щрауса. На листчето пишеше „Нестрахльо“.

— Браво! — излапопляска Таласъмчо, щраусът се стресна от звука и бързо зарови глава в пясъка, а листчето падна на земята.

— Май не се получи — подсмихна се опашката на таласъмчето.

Таласъмчо се зае да вади главата на щрауса от дупката. След малко помощ от щъркела, все пак успяха да измъкнат главата и да я изтръскат от пясъка.

— Защо постоянно си навираш главата в дупки? — попита Таласъмчо. — Стане ли, не стане нещо, ти все в дупката!

— Така не мога да видя опасността — обясни щраусът. — А като не мога да видя опасността и опасността не може да види мен.

Таласъмчето се замисли и започна да драска нещо в пясъка с лапичка.

— Измислих го — каза накрая то, защото го беше измислило. — Ще ти подаря шапка-невидимка!

Таласъмчо измъкна шапката от торбичката си, покатери се по врата на щрауса и я нахлупи върху очите му.

— Нищо не виждам — каза щраусът.

— Нали ти казах — зарадва се таласъмчето. — Шапка-невидимка!

— И с нея не мога да видя нито една опасност ли? — попита щраусът.

— Точно така! Вече няма нужда да си навираш главата по разни дупки — обясни Таласъмчо.

— Това е чудесно — зарадва се щраусът, защото когато си навираше главата в дупки, човката му постоянно се пълнеше с пясък. — Как мога да ти се отблагодаря?

— Ами, Таласъмчо си търсеше нов дом — обясни щъркелът и прибра някъде листа с процедурата. — Дали знаеш някой подходящ?

— Мисля, че вече намерих — каза таласъмчето, което се беше мушнало в една от дупките на щрауса.

— Тази дупка е дори по-голяма от старата ми дупка!

— На страха дупките са големи! — мъдро заключи щъркелът и погледна към синьото небе, където не се виждаха никакви опасности.

КРАЙ

ГЛАВА 23

КАФЯВО-ЗЕЛЕНО-ОРАНЖЕВА

Таласъмчо и Шарения Щъркел бавно приближаваха мястото, от което идваше гласът. Те много внимаваха да не попаднат на засада или на конспирация.

— Ето ме! Ето ме! — викаше гласът през цялото време.

— Ето го! — извика и Таласъмчо, когато забеляза едно животинче, което приличаше на гущер, но не беше. Това животно беше кафяво, също като кората на дървото, върху което стоеше.

— Боби, приятно ми е — представи се животното и подаде краченце.

— Не е ли засада? — попита опашката.

— Няма засада — отвърна й щъркелът. — Само един Боби.

Боби се премести малко по-нагоре върху листата на дърветата и внезапно си смени цвета, стана зелен!

— Уау! Готин номер! — възкликна щъркелът.

— Много забавно — съгласи се таласъмчето. — Не съм виждал животно, което да си сменя цвета.

— Забавно ли ви се струва? — натъжи се Боби. — Никой никога да не те забелязва. Все едно че те няма.

На опашката това й звучеше като чудесна идея и поиска да знае дали и тя може да се научи да си сменя цвета.

— Не може — обясни й Боби. — Така съм се родил, дефектен. Всички животни си имат цветове, само аз си ги сменям постоянно.

— А какво си ти? — поиска да знае таласъмчето.

— Аз съм Боби.

— Не, не. Какво животно си? — попита таласъмчето.

— Африканско.

— Да де. Ама какво точно си — лъв ли, тигър ли... е, то е ясно, че не си, ама нали разбираш — обясни таласъмчето.

— Не — не разбра Боби.

— Ами такова де, майка ти и баща ти какви животни бяха?

— Същите като мен — обясни Боби. — И даже бяха толкова незабележими, че веднъж ги изгубих в джунглата и цяла седмица ги търсих, докато разбера, че били точно до мен.

— Горкото гущерче — съжали го щъркелът.

— Аз не съм гущер, а хамелеон — каза му хамелеонът.

— Еее, ами това питах — каза таласъмчето.

— Кое? — не разбра Боби.

— Това, хамели, хамили...

— Хамелеон — каза Боби. — Толкова съм маловажен, че дори не можете да го запомните.

— Не можем да го запомним, защото е трудно — обясни му щъркелът. — Освен това аз си ударих главата и... хей, мисля, че вече ми мина!

Всички се зарадваха, че главата на щъркела вече е добре и толкова се радваха, че отново загубиха хамелеона.

— Къде си? — търсеше го таласъмчето.

— Къде си? — търсеше го и щъркелът.

Накрая го откриха: оранжев, подсмърчаше тихо върху един плод.

— Никога няма да си намеря приятели! — страдаше хамелеонът.
— Тъкмо ги намеря и ги загубя.

— Не е вярно — успокои го щъркелът.

— Искаш ли ние да ти бъдем приятели? — предложи му таласъмчето.

— Ама завинаги ли? — попита хамелеонът Боби.

— Завинаги-завинаги!

— И когато си сменя цвета ли?

— И когато си смениш цвета!

— Урааа! — зарадва се Боби и стана целият червен.

И така Таласъмчо и щъркелът заживяха при хамелеона и станаха неразделни. Те много внимаваха да не се разделят, за да не изгубят Боби, защото после трябваше да го търсят много дълго време. Когато все пак го намираха игрите започваха отново, а те играеха на много и най-различни игри, само че без криеница. И тогава таласъмчето разбра, че колкото и да си незначителен за другите, за добрите приятели винаги ще бъдеш истински важен.

КРАЙ

ГЛАВА 24

В КОЯТО ЩЪРКЕЛЪТ РАЗБИРА, ЧЕ НЕ Е ЩЪРКЕЛ

Навътре в джунглата беше още по-джунглесто. И вместо един глас вече се чуваха много гласове.

— Насам, натам, насам — викаха дървесните жаби, които подскачаха по кората на дърветата.

— Редом, марш насам, марш натам — викаха африканските мравки, които се строяваха.

— Да не завали, да не застуди — бърбреха маймунките-джуджета, лутаха се насам-натам и събираха клонки. Таласъмчо се обърка от толкова много гласове. Главата на щъркела се ентусиазира.

Тогава те стигнаха до един шарен папагал, който се беше излегнал на своя шезлонг-легло и бавно отпиваше със сламка от чаша с коктейл.

— Еххх, живот! — усмихна се папагалът и предложи на таласъмчето и щъркела да опитат коктейла. — Малка разкошнотийка, сок от ананас и мандарина!

Таласъмчо и щъркелът се съгласиха да опитат и даже толкова го опитваха, че той свърши. Папагалът извади една голяма кана и напълни отново чашата за себе си.

— Извинете, господин Папагал — обърна се таласъмчето. — Вие не трябва ли да повтаряте каквото ние кажем?

— Защо? — изненада се папагалът. — Какво му е забавното цял живот да таралянкаш каквото са ти натаралянкали?

Папагалът отново отпи бавно със сламката и каза:

— Къде останаха творчествоването, красотийките, спокойствието...

През това време главата на щъркела беше заспала. Той си стоеше прав, а тя бе увиснала и спеше. Внезапно нещо я събуди!

— Кой съм аз? — каза щъркелът.

— Ти си щъркел — каза му таласъмчето.

— Мисля, че има обърквания, малко таласъмче — каза папагалът. — Щъркелите са черно-бели, а тази птица е голяма шаренийка. Според мен е папагал.

Таласъмчо се замисли. Той познаваше този папагал още отпреди, когато си беше щъркел, но таласъмчето не беше виждало нито други щъркели, нито други папагали. Може би този щъркел винаги е бил папагал. Шарения Щъркел внимателно огледа перата си.

— Наистина са шарени — заключи той. — Но какво значение има дали съм щъркел или папагал?

— Да си папагал е философия, начин на животворение — обясни папагалът, отпи от коктейла и запя:

*Когато пак ти кажат „бързай, бързай, бързай“
ти пък си поспри и малко помисли.*

Всички заедно запяха и втория куплет:

*Когато пак ти кажат „искай, искай, искай“
ти пък се поспри и малко помисли.*

Отнякъде се появиха още пет папагала и всички дружно запяха:

*Дори и папагал да си не папагалствай ти,
за малко се поспри и много помисли.*

— Якооо! — каза Шарения Щъркел, чиято глава вече беше добре и той си спомни, че цял живот е искал да бъде папагал и да живее в джунглата. По този случай раздадоха на всички нов сок от портокал и грейпфрут. Таласъмчо реши, че известно време също ще остане в джунглата и ще бъде папагал, нищо че е таласъмче. И така той разбра, че по-важно е не къде живееш, а как живееш.

КРАЙ

ГЛАВА 25

В КОЯТО ОТКРИВАМЕ КОЛКО ГОСТОПРИЕМНИ СА КРОКОДИЛИТЕ

— Да я спасим ние! — извика таласъмчето.

- Да я спасим! — извика и щъркелът.
— Тя си е добре — възпротиви се опашката. — Отличен плувец!
— Да, да — съгласиха се добрите крокодили. — Отличен плувец!
— Нали? — каза гордо бялата мечка и течението я отнесе.

Таласъмчето хукна надолу по реката. Лапичките прескачаха лиани, улавяха се за клони и тичаха покрай водата. Щъркелът летеше ниско над реката.

— Давайте, момчета! — радваха се крокодилите и пляскаха с опашки.

Таласъмчето се опитваше да измисли някакъв план докато бягаше, но не можеше едновременно да бяга и да мисли. Щъркелът се опитваше да измисли някакъв план, докато лети, но крокодилите го разсейваха с техните крокодилските номера. Тогава Таласъмчо видя един клон, който висеше точно над реката. Лапичките се засилиха, изкачиха се по него и таласъмчето увисна на опашката си и подаде лапичка на бялата мечка. Мечката хвана малката лапичка на таласъмчето с голямата си лапа и... двамата цамбурнаха във водата.

— Ей, голям номер! — радваха се крокодилите и пляскаха с опашки.

— Ще ви измъкна! — извика щъркелът и хвана мечката, опита се да я вдигне и... цамбурна във водата.

— Супер! Супер! — викаха крокодилите, които се радваха, че имат толкова гости. Те бяха едни много гостоприемни крокодили.

А течението отнасяше надолу Кака Меца, Шарения Щъркел и Таласъмчо право към дома на крокодилите. Затова те заплуваха напред и отидоха малко да разчистят блатото си.

— Да не се изложим пред чужденците! — каза Джабаджаба.

— С какво ще ги нагостим? — чудеше се Джободжобо.

— Тук е истински батак! — суетеше се Джибиджиби.

В този момент течението доведе гостите в блатото. Водата се успокои и нашите герои най-после си отдъхнаха.

— Съжаляваме, че се случи така, но нямаме нищо за ядене — обясни им Джабаджаба. Опашката затрепери.

— Изяли сме всичко — дообясни Джободжобо.

— Всичко ли? — не разбра опашката.

— Всичко! — потвърди Джибиджиби.

— О, това не е проблем — каза Кака Меца. — Ние и без това не сме гладни.

— Наистина ли? — зарадваха се крокодилите.

— Аз съм гладно! — обади се тумбачето на таласъмчето, което много беше огладняло от цялото това летене и приводняване и спасяване.

— Джибиджиби, отиди да купиш нещо от хипопомаркета — каза Джободжобо.

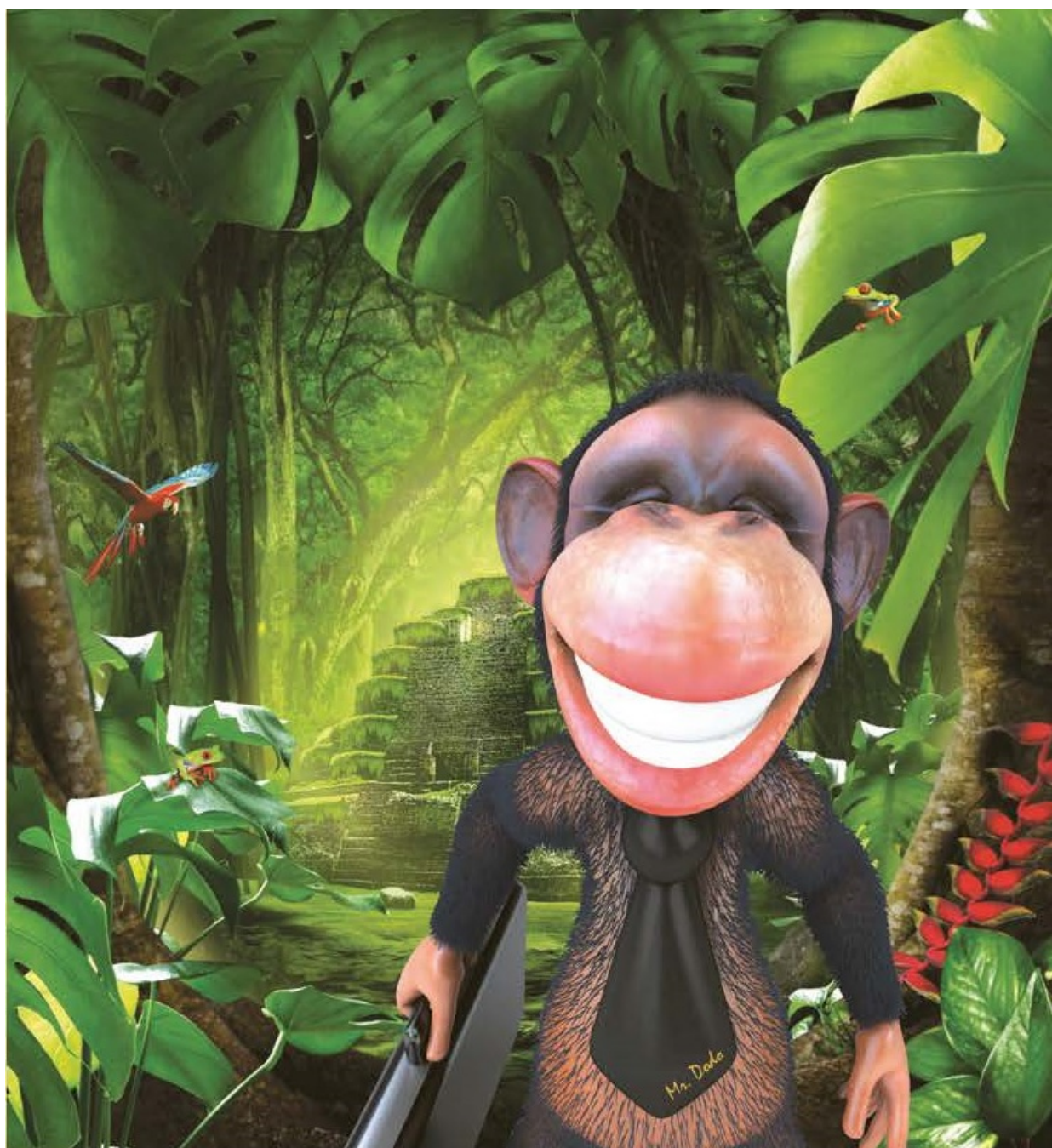
— Ей сега — съгласи се Джибиджиби.

Докато чакаха крокодила да се върне с покупките, Кака Меца показва на всички колко добре може да плува мечешката, кучешката и жабешката. Крокодилите показаха как се плува бруст, кроул и бъртерфлай. И Таласъмчо реши, че също иска да се научи да плува като тях. Така таласъмчето и щъркелът заживяха при крокодилите, а бялата мечка обикаляше, за да учи другите животни как се плува. Шарения Щъркел често летеше за покупки до хипопомаркета, а таласъмчето научи всичко, което можеше да се научи и стана голям плувец. Всички крокодили от джунглата идваха да го гледат, радваха му се и пляскаха с опашки. А таласъмчето ги гледаше, гледаше ги и си мислеше, че дори и най-големите и страшни зъби стават красиви, когато се усмихваш.

КРАЙ

ГЛАВА 26

В КОЯТО СРЕЩАМЕ МИСТЪР ДОДО

— Нали, все пак — обясняваше опашка, — това са добри крокодили, те ще я спасят.

В този момент Кака Меца беше отнесена от течението. След нея заплуваха крокодилите.

— Яко, яко! — викаше щъркелът. — Да видим спасителната акция! — И побягна покрай брега. Таласъмчо бягаше след него. Но в джунглата наистина беше много джунглесто! Щъркелът бягаше, заплете се в една лиана и заби клюн в някакви оранжеви храсталаци. Таласъмчо след него — бам в храсталаците. А бялата мечка отплува надолу и крокодилите я наобиколиха, за да я спасят.

— Изтървахме спасителната акция — каза Шарения Щъркел и изплю едно оранжево листо.

— Ох — казаха лапичките на Таласъмчо. — Май малко се ударихме.

Таласъмчето разтриваше лапичките си и ги целуваше, за да им мине по-бързо. И наистина на тях им мина по-бързо.

— А не е ли време да построим моята къща? — попита Таласъмчо.

— Нека да разгледаме — обясни щъркелът. — Защото мястото, на което се строи една къща е много важно.

Щъркелът беше голям строител, защото скоро беше построил третото си гнездо, след като първите две паднаха изненадващо.

Двамата започнаха да се разхождат и да разглеждат. Те търсеха подходящо място. А мястото търсеше тях. В този момент — фииууу! — нещо изфуча през дърветата. След малко — фииууу! — един маймуняк прескочи обратно.

— Този маймуняк е много бърз! — отбеляза таласъмчето.

— Това е, защото бързам! — обясни му маймунякът, който увисна на един клон и се залюля. Маймунякът имаше вратовръзка и носеше в другата си ръка едно черно куфарче. Казваше се Мистър Додо.

— Закъде бързаш? — не разбра таласъмчето.

— За работа! За работа! — сети се маймунякът и заподскача отново.

— Чакай! — викаше след него щъркелът.

— Работата не може да чака — обясни им Мистър Додо, захапа дръжката на куфара и се увеси с две ръце от клона. — Ще желаете ли нещо, или не?

— Какво да желаем? — не разбра таласъмчето.

— Да ви бъде свършена някаква работа? — попита маймунякът и си нагласи вратовръзката.

— Ами не, аз само мислех да си построя къща.

— Но това е чудесно! — зарадва се мистър Додо. — Аз съм мениджър на много строителни фирми!

— Мениджър? — не разбра Таласъмчо.

— Вижте — обясни маймунякът. — Достатъчно е само да подпишете договора.

Той разкопча куфара с една ръка и от там полетяха няколко листа.

— Нямам с какво да пиша — каза таласъмчето, което вече знаеше как да пише буквичката си „Т“.

— Моля, топнете си лапичката в калта — обясни маймунякът. — И оставете отпечатък.

Лапичките се топнаха в калта и после продължиха да се топват и топват и даже малко поцопаха. Накрая Таласъмчо сложи своя отпечатък.

— Това е чудесно! — зарадва се маймунякът, слезе и насъбра листите. — Остава само да уговорим заплащането!

— Какво плащане? — не разбра таласъмчето.

— Пари, стотинки, левове, долари — обясни мистър Додо.

— Но аз имам само това — каза Таласъмчо и отвори торбичката си.

— Но това е чудесно! — зарадва се маймунякът. — Откога си търся такава шапка! — и я нахлупи на главата си. Взе гайката, погледна я и бързо я прибра в куфара. Извади биберона, лапна и го започна да го смуче. Мистър Додо си пристегна вратовръзката и побягна нанякъде.

Шарения Щъркел и Таласъмчо стояха и се чудеха какво да правят, а таласъмчето оглеждаше празната си торбичка. Няколко африкански птички запяха и млъкнаха. Фиу! Фиу! Фиу! Мистър Додо се връщаше с цяло стадо маймунки — неговите строителни фирми. Те избраха най-хубаво място за строене и започнаха работа. Маймунките мъкнеха клони, кал и листа, а Мистър Додо им казваше какво да правят, защото беше голяма маймуна. Щъркелът и Таласъмчо се заеха да помагат. Накрая Мистър Додо, който казваше и на тях какво да правят, успешно приключи проекта. Бяха построили нещо като гнездо на дупки с покрив. Таласъмчо реши, че това е най-хубавият дом в най-

джунглестата джунгла и заживя там. Е, понякога се повреждаше, но тогава идваха маймуните и го ремонтираха. Та то дори и най-хубавият дом има нужда от ремонт от време на време.

КРАЙ

ГЛАВА 27

КОЯТО Е БЛИЗО ДО КЪЩИТЕ НА ХОРАТА

Корабът „Параход“ стигна до един мост над реката, който Рачо използва като пристанище. Лапичките слязоха на брега и опашката помаха за довиждане. Рачо също помаха със своята щипка.

Оттук очичките видяха първите къщи на хората и Таласъмчо тръгна натам. И някои ще кажат, че вървял много, а други ще спорят, че било малко, но всички ще се съгласят, че преди да стигне до къщите на хората, Таласъмчо срещна нещо, което не очакваше. А това беше друго таласъмче!

И това друго таласъмче беше по-дребничко, с по-къса опашка, козинката му — рошава, а рогцата — извити. То не беше толкова пораснало и Таласъмчо реши, че му е батко, защото беше по-голям от него с една седмица. Това таласъмче подскачаше и пееше своята песничка, която звучеше ето така: „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче“ и после втория куплет, който беше „Аз съм Мърльо, Мърльо, Мърльо“. И тогава Таласъмчо се включи и заедно изпяха третия куплет „Аз съм...“ Но един крясък на врана заглуши останалата част.

— Здравей! — каза Таласъмчо, който беше пораснал и знаеше, че е хубаво да поздравиш някой, дори и да не го познаваш. Особено ако сте пели песнички заедно.

— Здравей! — каза Мърльо. — Искаш ли да играем?

— Искам — съгласи се Таласъмчо. — Но порасналите таласъмчета не могат само да играят, а трябва да си търсят дом, и къща, и други работи.

— Аз ще те заведа в моята къща и тогава ще играем! — предложи Мърльо.

— Добре! — съгласи се веднага Таласъмчо, който все пак не беше толкова пораснал, че да не обича игрите.

Малките лапички на Мърльо щапуркаха напред, катереха се по огради и дървета, бягаха по каменни стени и скачаха в локви. Таласъмчо го следваше по оградите и дърветата, по стените и после, бам — в локвите! Таласъмските лапички много обичат да цопат в локви. Даже толкова много обичат да цопат, че понякога забравят накъде са тръгнали. Но рогцата скоро подсетиха всички накъде отиват. Само след още три локви те стигнаха до първата къща в началото на селото. После двете таласъмчета се промъкнаха в градината.

— Тук има невероятни приключения! — обяви Мърльо. — Покрай Гората от Краставици стигаме до Долината на Доматите и после право към Реката на Маркуча.

— А кой живее в къщата? — любопитства нослето на Таласъмчо.

— Аз живея! — каза Мърльо и изпъчи гордо коремче.

— А кой друг? — поиска да знае Таласъмчо.

— Ами някакъв автор на детски книжки и семейството му — отговори Мърльо. — Но те не са толкова интересни.

— Това да не е моят автор? — сепна се изведнъж Таласъмчо.

— Как изглежда? — попита Мърльо.

— Ами не знам, никога не съм го виждал.

— Има ли пералня, в която живея аз? — попита отново Мърльо.

— А какво е пералня?

— О, пералнята е мястото, където перат нещата за пране — обясни Мърльо. — Страхотно е!

Таласъмчо нищо не разбра, но не вярваше неговият автор просто да пере някакви неща за забавление на Мърльо. Той беше един много зает автор, защото пишеше книжки за него.

— Тази къща има ли таван? — внезапно се включиха и рогцата на Таласъмчо.

— О да, да! — съгласиха се рогцата на Мърльо. — Таванът е най-суперското място за едно таласъмче, и дори за две таласъмчета!

— Чакайте малко! — прекъсна ги Таласъмчо, който съвсем се обърка и седна на една тиква, за да помисли малко. Мърльо седна на друга тиква. Таласъмчо мислеше, Мърльо мислеше и дори тиквите помислиха малко и накрая всички го измислиха.

Дали таласъмчетата да останат на приключение в градината при Краставиците, Доматите и Маркуча (**Глава 28**), или Таласъмчо да влезе в къщата и да срещне автора на детски книжки (**Глава 29**)?

Дали таласъмчета да се промъкнат до страхотната пералня (**Глава 30**), или пък да се качат на суперския таван(**Глава 31**)?

ГЛАВА 28

В КОЯТО МЪРЪЛЪО И ТАЛАСЪМЧО ПРОПУСКАТ ОПАСНОСТТА

— Мърльо и Таласъмчо решиха да останат в градината. Тиквите също. Те бяха зелени тикви и още им беше рано да се прибират вкъщи.

— Сега аз ще се кача на крушата, за да се огледам за опасности — обяви Мърльо.

— И аз ще се кача — отговори Таласъмчо. — Защото може опасностите да са повече и ти да не видиш всичките колко много са опасни.

Така Мърльо и Таласъмчо се изкатериха на старата круша и започнаха да гледат за опасности. Гледаха и наляво и надясно и навсякъде, и даже толкова много гледаха, че решиха да си похапнат от сладките круши.

— Ние сме едни хитри таласъмчета, нали? — каза Таласъмчо. — Защото ако някоя опасност ни види качени на дървото, веднага ще разбере, че се оглеждаме за нея, но ако ядем круши и опасността ще си помисли, че гледаме крушите, а не нея.

— Да — съгласи се Мърльо.

— Да — съгласи се и Опасността.

И така таласъмчетата още дълго гледаха за опасности, но накрая им стана тежко на тумбачетата и решиха да слязат от дървото. Когато си починаха двадесет часа и тридесет часа, вече бяха готови за едно истинско приключение, пък дори и с опасности, защото то какво приключение е приключението, ако в него няма опасности.

Лапичките им се втурнаха бясно през Гората от Краставици. А това бяха едни грамадански краставици, гора като гора!, и таласъмчетата почти се загубиха вътре. Но похапнаха малко от тях и успяха отново да открият верния път. Завиха покрай Патладжаните и се спуснаха право към Долината на Доматите. Тук таласъмчетата не успяха да се загубят, но все пак решиха да опитат и от доматиите. И тъкмо когато щяха да стигнат до опасността, те завиха без да я видят и тя остана да ги чака сама в градината.

Най-после достигнаха до Реката на Маркуча. Това беше много специална река, създадена от Маркуча — и лапичките решиха да поцопат вътре, та да не го разсърдят. Защото ако Маркуча ги видеше, че не цопат вътре, щеше да каже „значи така, в локвите цопате, а в моята река — не!“ и щеше да бъде един сърдит маркуч. А сърдитите маркучи спират да пускат вода и вече не правят реки. Затова лапичките хубаво се нацопаха вътре, даже май малко прекалиха.

— Май-май харесвате моята река! — каза важно Маркуча и изплю малко вода.

— Да, да — съгласиха се Мърльо, Таласъмчо и лапичките им.

— Обаче... — започна господин Маркуча и се попрегъна смутено — ... напоследък нещо й има на тази вода, защото направо я няма!

— Как така й има и я няма? — учудиха се Мърльо, Таласъмчо, а и лапичките им.

— Не знам. Постоянно изчезва. Потъва в земята и хоп, няма я! Трябва да направим истинско разследване! — обяви важно Маркуча и се намота на кълбо.

— Да, да, да й направим изследване! — викна Мърльо.

Таласъмчо реши, че изследването и разследването са добри причини да поцопат още малко в реката преди съвсем да е изчезнала, но изведнъж се сети, че беше тръгнал да си търси дом.

Ами сега?

Дали таласъмчетата да останат да помогнат на Маркуча в истинското разследване (**Глава 32**)?

Или:

Да влязат в къщата — при автора (**Глава 29**)?

Към пералнята (**Глава 30**)? Или на тавана (**Глава 31**)?

ГЛАВА 29

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СЕ СРЕЩА С АВТОРА

— Искам да се срещна с автора! — обяви Таласъмчо.

— Лесно е — обясни Мърльо. — Оттук скачаш на пейката и после на прозореца. Почукай и той ще ти отвори.

— А ти няма ли да дойдеш? — изненада се Таласъмчо.

— Ами не. Аз ще отида да търся друг автор, който да напише книжка за мен — обясни Мърльо.

И тогава Таласъмчо скочи върху коша за боклук и оттам — на прозореца, където почука на стъклото.

Авторът чу някой да почуква на стъклото. „Сигурно е някой съсед“, помисли си той и вдигна щорите, които беше спуснал, за да не чукат съседи по стъклото, докато пише.

А Таласъмчо като видя автора, веднага позна, че това е неговият автор, защото беше един такъв таласъмски автор — с къдрава козинка и добре си похапваше. А авторът като видя Таласъмчо и веднага позна, че това е неговият Таласъмчо, макар и да не изглеждаше точно така, както го беше описал. Писателят отвори прозореца и го покани вътре.

— Какво правиш? — попита Таласъмчо и скокна на стола.

— Пиша нова книга — отговори му писателят.

— За мен ли? — любопитства Таласъмчо и се качи до компютъра. — Защото ми бяха казали, че пишеш за друго таласъмче, което не е таласъмче — обясни той и започна да наднича в екрана на компютъра.

— За теб е — отговори му авторът с усмивка.

— Урааа — зарадва се много таласъмчето и от радост дори скокна на масата, където изтанцува „Танцът на Таласъмчо“. А авторът, тъй като не умееше да танцува добре, започна да записва на своя компютър стъпките на танца. А той един беше доста сложен танц.

*Една лапичка наляво, една надясно,
две лапички наляво, две надясно,
три лапички наляво, три надясно,
подскок, подскок, подскок!*

Колкото и да не можеше да танцува, писателят така се въодушеви, че Таласъмчо му е на гости, че стана и затанцува „една лапичка наляво, една надясно“. Точно тук ще направим една малка пауза, за да могат

Таласъмчо и авторът да се натанцуват, защото авторът не може да пише, докато танцува.

малка ПАУЗА

След като двамата се натанцуваха, Таласъмчо отново започна да наднича в екрана на компютъра.

— На тази машина ли пишеш книгите? — попита Таласъмчо.

— Мхм, нарича се компютър — обясни писателят.

— Да, знам — каза таласъмчето. — И от нея ли излизат книгите?

— Как от нея? — не разбра авторът.

— Ами изваждат се отзад самички и хоп, готово — обясни таласъмчето и подскочи зад компютъра, където имаше една купчина с книги.

— Не става така — засмя се писателят. — Печатат се в печатница.

— Да, знам — каза таласъмчето. — И се пишат на компютъра, нали? Мога ли и аз да пиша?

— Но ти не можеш да пишеш — възпротиви се авторът.

— Мога — настоя таласъмчето.

— Не знаеш буквичките.

— Знам ги — каза Таласъмчо, защото вече беше пораснал с цяла седмица и беше научил едната буквичка.

— Не е ли по-добре аз да напиша края на историята? Все пак съм авторът — каза авторът.

— Ти досега си писал — обясни таласъмчето. — Трябва и аз малко да попиша!

Ще оставиш ли Таласъмчо да напише края на приказката (**Глава 33**), или искаш да видиш какво ще измисли авторът (**Глава 34**)?

ГЛАВА 30

КОЯТО Е ДОСТА МЪРЛЯВА

— Аз всъщност нямам име — обясняваше той. — Както всички таласъмчета. Не знам защо ме наричат така? — каза Мърльо и се гмурна в една локва. Таласъмчо също реши да се гмурне, защото той и без друго си е голям гмуркач.

Нослето на Мърльо подуши въздуха и главичката му се показва от локвата. Таласъмчо също. Мърльо реши, че докато нослетата душат това е подходящ момент за пеене, освен ако не душеха за банани, разбира се. Но те не душеха за банани. И той запя:

***Когато тръгнеш към пералнята, пералнята,
мини покрай локвата, локвата,
че защо ти е пералня,
когато чист си ти?***

— Защо? — попита Таласъмчо.

— Какво защо? — попита Мърльо.

— Защо ти е пералня?

— Кога?

— Когато чист си ти!

— Не ти трябва!

— Да де!

Мърльо изскочи от локвата и потъна в купчината есенна шума, хуубавичко се отъркаля. Таласъмчо също — той си е голям търкаляч.

***Когато тръгнеш към пералнята, пералнята,
мини покрай шумата, шумата
— пееше Мърльо.
Че защо ти е пералня, когато чист си ти?
— довършваше Таласъмчо.***

После двамата преровиха коша за боклук и откриха две смачкани листчета. По тях имаше тайни знаци. Последваха знаците на боцкащо приключение през падналите борови иглички и малко си понабоцкаха лапичките, но стигнаха до Стария Кладенец. Надникнаха вътре и козинките им обраха паяжините.

— Ехо! — извика вътре Мърльо.

— Ехо! — извика вътре Таласъмчо.

— Хо, хо, малки таласъмчета! — избълбука Стария Кладенец. —
Накъде сте тръгнали?

— Към пералнята! — отговори Мърльо.

— Че защо ви е пералня, когато чист съм аз? — изпя той, защото
ги беше чул да пеят и беше запомнил тяхната песен.

— Не, не свършваше така! — обърка се Мърльо.

— Кожухчетата ви са мръсни, малки господа — избълбука Стария
Кладенец. — Спуснете лодката-ведро и елате да ги изкъпете!

— Да, затова бяхме тръгнали към пералнята! — сети се Мърльо.

— Но вече нямате нужда от пералня, защото чист съм аз — изпя
кладенецът.

Хм...

Дали таласъмчетата да опитат да се спуснат с лодката-ведро в
кладенеца (**Глава 35**), или да продължат към пералнята, където живее
Мърльо (**Глава 36**)?

ГЛАВА 31

КОЯТО Е СКРИТА НЯКЪДЕ НА ТАВАНА

Лапичките на Мърльо ловко се закатериха по стената на къщата. Лапичките на Таласъмчо се закатериха след тях. Двамата се хванаха с опашките за ръба на стената и се преметнаха в суперския таван. А таванът наистина беше суперски!

В него се издигаха кули от чекмеджета, наклонени кули от саксии и крепостни стени от стари книги. В центъра на тавана върху няколко стола беше опънато старо платнище — цирков купол. На голям надпис, който Таласъмчо и Мърльо не можаха да прочетат, пишеше „Трупата на Пух“.

— Ела да те запозная! — каза Мърльо и в този момент от сенките на тавана излезе едно голямо и добродушно плюшено куче.

— Приятно ми е! Казвам се Пух — каза плюшеното куче, защото винаги му беше приятно, когато се запознава с някой непознат.

— И на мен ми е приятно. Аз съм Таласъмчо!

Таласъмчо беше чувал, че „Пух“ е име за мечета, а не за кучета, пък било то и плюшени, но пък името беше хубаво, а когато едно име е хубаво, то става за всякакви плюшени животни.

В този момент от дъното на тавана с танцова стъпка дотичаха седем умни мишки, които всъщност бяха шест мишки и един плъх.

— Представям ви Театрално-Циркова група „Миши балет“! — с гордост извика Пух.

И мишките започнаха да изпълняват най-забавните номера, които могат да изпълнят шест мишки и един плъх. Отскачаха от капани, правеха салта във въздуха, залавяха се с опашки за гвоздеите и се претъркулваха по рафтовете. После изиграха сценка от приказката „Големият Добър Вълк и седемте мишки“, като плюшеното куче играеше ролята на добрия вълк, а шестте мишки и един плъх играеха ролите на седем мишки. Представлението завърши с грандиозен спектакъл-заря от стари конфети, открити на тавана, и с танц, който беше също песен. Всички мишоци и плъхоци се наредиха около Пух и запяха, докато потропваха със стари налъми. Тази песен те изпяха силно и гръмогласно:

*Вампири, таласъми,
танцуват по налъми,
през девет планини в десета,
през още толкова морета,*

*и даже с няколко прасета!
Идва веселба голяма!
Хей! Хей! Хой! Хой!
Хей! Хей! Хой! Хой!*

Мърльо и Таласъмчо не можаха да се сдържат, обуха по едни налъми, затанцуваха и запяха: „Вампири, таласъми, танцуват по налъми...“.

— Не мога повече да работя така! — ядоса се авторът, от чийто таван се чуваше невъобразим шум. Авторът беше останал сам вкъщи, за да пише книга, но нещо постоянно трополеше по тавана. „Сигурно са гълъби“, помисли си той, въздъхна и продължи да пише:

Мърльо и Таласъмчо бяха много натъжени, когато разбраха, че това е пътуващ цирк и сега Пух и умните мишки и още по-умният плъх ще заминат за друг таван, за да изнасят друго представление.

— А защо не дойдете с нас? — попита ги Пух.

— Не мога, аз живея в пералнята — обясни Мърльо. — А по таваните няма перални, и ако има перални, то те са стари перални и не могат да се въртят и не са забавни.

— Аз бях решил да направя своя дом на този таван — каза Таласъмчо.

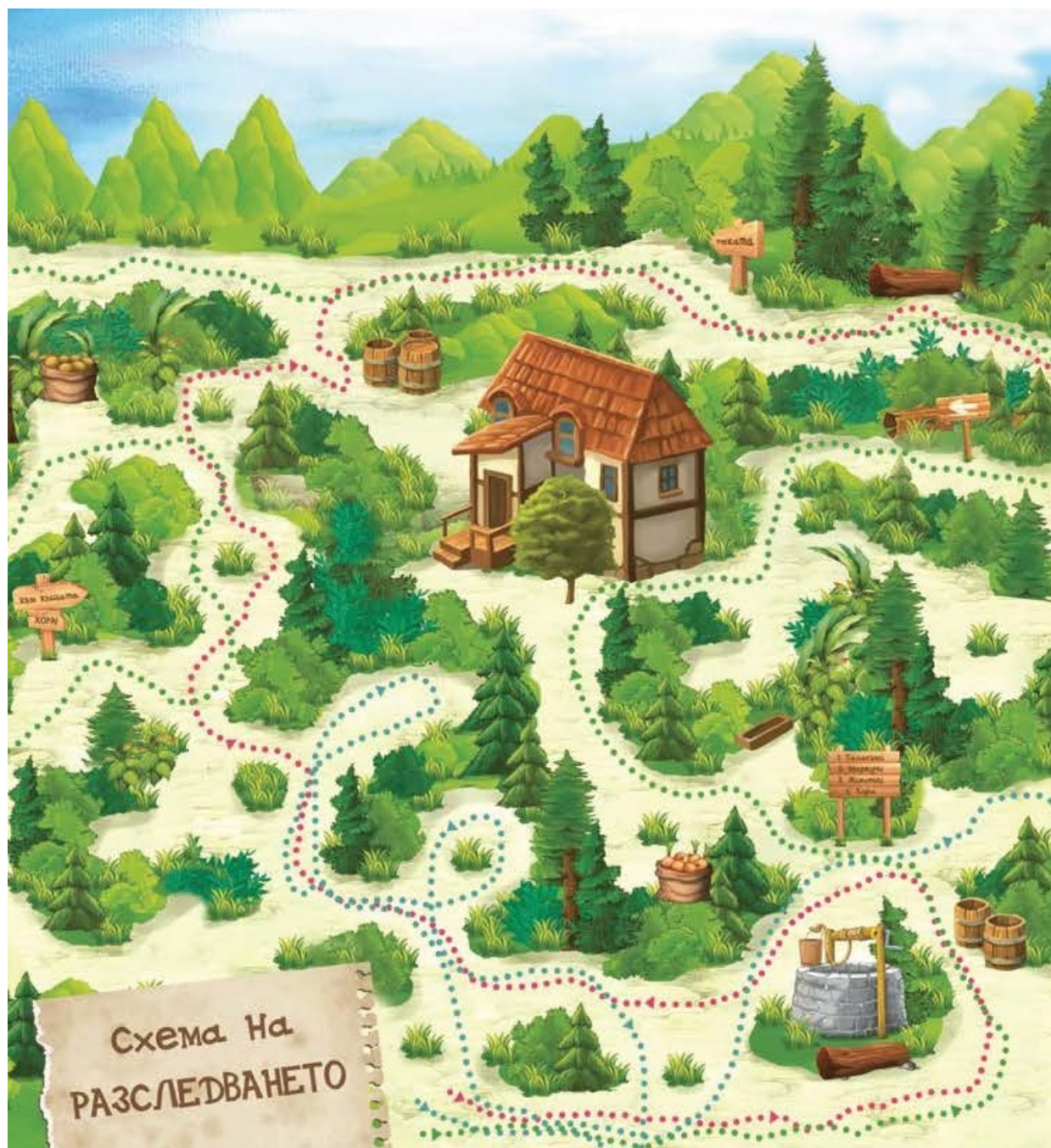
— Да, но можеш да дойдеш с нас и постоянно да пътуваме! — казаха мишките.

— И да обикаляме навсякъде! — добави плъхът и подуши въздуха.

Дали таласъмчето да тръгне с Трупата на Пух ([Глава 37](#)), или да остане на тавана и там да построи своя нов дом ([Глава 38](#)).

ГЛАВА 32

РАЗСЛЕДВАНЕ И ИЗСЛЕДВАНЕ

— За да направим истинско разследване, трябва да сме истински детективи! — обясни Маркуча и си направи истинска детективска шапка от паднали листа. Мърльо и Таласъмчо също си направиха детективски шапки от листа. А за опашките си направиха малки детективски шапки от малки листенца. И всички тръгнаха на изследване-разследване.

Маркучът пълзеше по земята пръв, а след него Мърльо и Таласъмчо търсеха следи. Така Маркуча дълго пълзя насам-натам, а таласъмчетата дълго търсиха следи — и накрая ги откриха! Стигнаха до следите на две малки животни и една змия и продължиха след тях. И така, докато ги следваха, изведнъж се появиха следи от четири животни и две змии.

— Заподозрените стават все повече! — обясни Маркуча на Мърльо.

— По-заразените стават все повече! — обясни Мърльо на Таласъмчо.

— Кои по-заразени? — не разбра Таласъмчо.

— Тези, дето ги изследваме — уточни Мърльо.

И докато си вървяха и изследваха, те стигнаха до няколко дупки в земята, където водата изчезваше.

— Аха! — каза Маркуча с глас, който означаваше „Ето къде изчезвала водата значи!“. — Направихме разкритие!

— Ура, ура! — радваха се двете таласъмчета. — Откритие, откритие!

— А сега, за да хванем заподозрения, трябва да дебнем — обясни им Маркуча и започна да дебне. Таласъмчо и Мърльо също започнаха да дебнат, но понякога дебненето много им доскучаваше и започваха да си играят.

— Не можете да дебнете и да играете! — възмути се Маркуча.

— А може ли да играем на дебнене? — попита Мърльо.

— Може — съгласи се благосклонно Маркуча и двете таласъмчета започнаха да се преструват, че дебнат. А за да бъде дебненето по-забавно, Маркуча плюеше вода в дупките и те се пълнеха и после водата пак изчезваше. Накрая Маркуча пусна толкова много вода, че от нея изригна фонтан, а върху него — заподозреният! Двама по-малко заподозрени изскочиха върху две по-малки фонтанчета.

— Ето сега е време да проведем разпит! — заяви Маркуча и започна да провежда разпит, от който стана ясно, че заподозреният се казва Къртичко, а двамата по-малко заподозрени се казваха Попови Прасета. Таласъмчо не разбра защо се казват така, тъй като те никак не приличаха на прасета, а по-скоро на малки заподозрени. Сигурно укриваха истинските си имена.

— Не знаех, че е такъв проблем — обясни Къртичко. — Аз само си правех водна пързалка.

— Значи сте разкрит! — обяви Маркуча.

— Да — съгласи се Къртичко. — Първо бях скрит под земята, но вие пуснахте много вода и сега вече съм разкрит.

Таласъмчетата много се зарадваха, че къртичето и поповите прасета вече са разкрити, защото така можеха да играят с тях. И всички заедно се погрижиха да полеят с вода Гората от Краставици, Долината на Доматите и Храсталаците от Лук и Чесън. Маркучът плюеше вода, а Къртичко и Поповите Прасета копаеха проходи, та да стигне тя навсякъде. Мърльо и Таласъмчо цопаха здравата с лапички така поливаха всички растения с още вода. После поляха Ябълките, Патладжаните, Крушата и Ореха. А на Таласъмчо толкова много му беше харесало да играе в градината, че реши да направи своя дом точно там — навън сред дърветата и храстите. И днес, ако тръгнете през Гората от Краставици, спуснете се през Долината на Доматите и забравите да видите Опасността, ще стигнете точно до къщичката на Таласъмчо. А ако почукате на вратичката, Таласъмчо ще ви покани да влезете, но вие ще кажете „О, твърде съм голям, за да се вмъкна“ и тогава той ще излезе навън и ще ви нагости с най-чудната храна, която сам е поливал и отглеждал.

КРАЙ

ГЛАВА 33

НУФН8Ф

— Добре пиши — съгласи се накрая авторът и Таласъмчо се намести на колената му и започна да пише.

СдЙке2ВСйк884у3нуфн8фй3

— Написах ли я? — попита след малко той. Авторът погледна.

— Нищо не си написал — рече той и се усмихна.

— Но това е нещо! Виж! — каза Таласъмчо и посочи. — Не може едно нещо да е нищо!

— Може — отговори писателят. — Ако хората не могат да му разберат смисъла, за тях е направо едно нищо.

— Но то продължава да си бъде нещо, нали? — попита Таласъмчо.

— Предполагам, че си прав — предположи авторът.

— Прав съм — прав беше Таласъмчо, изправи се още повече и запя точно до ухото на писателя:

*Когато нещото загуби смисъл,
във нищо се превръща то.
Когато в нищото намериш смисъл,
за тебе всичко става то.*

На автора много му хареса песничката и той реши да я включи в книгата, защото тя беше една нищо и никаква песничка, но пък имаше смисъл.

— Но ти нали каза, че знаеш буквичките? — сети се изведнъж писателят.

— Да. Това е моята буквичка — обясни таласъмчето и написа:

TTTTTTT

— А другите буквички? — попита авторът.

— Другите буквички са на други таласъмчета, а аз не ги познавам.

— Познаваш Мърльо. Ето неговата буквичка — каза писателят и натисна М.

— Аха — каза Таласъмчо и написа:

ТТТМММ

— Какво е това? — попита авторът.

— Тук пише „Таласъмчо и Мърльо отиват на приключение“ — обясни му таласъмчето.

— Аха — разбра авторът, който понякога разбираше, но трябваше да му се обяснява.

И така таласъмчето остана да живее при писателя и започна да учи буквичките. Учиха ги, учиха ги, и ако попитате автора, той ще ви каже, че ги учиха много дълго време, а ако попитате Таласъмчо, той ще ви каже, че ги учиха малко дълго време.

И заедно написаха книгата „Таласъмчо в Таласъмия“, за да може таласъмчето да се запознае с всички други таласъмчета и да научи и техните буквички. И Таласъмчо се запозна с женски таласъмчета и мъжки таласъмчета и бебета таласъмченца и ГОЛЕМИ ТАЛАСЪМИ. И научи всички буквички!

Накрая Таласъмчо се научи да пише и сам-самичък написа края на тази глава. Седна важно на стола пред компютъра, но после се изправи и се надигна на лапички, защото не стигаше клавиатурата. И написа:

ТУВА ВЕЧЕ Е КРАИЯ!

ГЛАВА 34

АВТОРЪТ ПИШЕ!

— Добре де, пиши си — разреши Таласъмчо. — Аз ще си играя!

И таласъмчето започна да си играе с няколко играчки, търкаляше ги по пода и вдигаше шум. „Докъде бях стигнал?“, мислеше си авторът. „Докъде бяхме се дотъркаляли?“, мислеха си играчките. Накрая писателят се сети и написа: „Таласъмчето играеше с...“

— Готово ли е? — прекъсна го Таласъмчо. Сега надничаше иззад стола.

— Не, не е готово — въздъхна авторът. — Пречиш ми да пиша!

— Аз няма да ти преча, само ще гледам — обясни таласъмчето.

Писателят отново се опита да измисли НЕЩО, но му хрумваше само НИЩО, защото този автор никак не обичаше някой да наднича зад него, докато работи на компютъра.

— Ако няма да пишеш ще дойдеш ли да си играем? — попита го таласъмчето.

— Ох, добре — съгласи се накрая авторът.

И те играха, играха и сега ще ги оставим малко да поиграят, защото писателят не може едновременно да пише и да играе.

Половин
час
по-
късно.

— Вече не е ли време за игра? — попита таласъмчето, когато писателят пак седна да пише.

— Играхме половин час! — обясни му авторът.

— Искях два половин часа! — каза таласъмчето.

— А кой ще напише книжката за теб? — попита писателят.

— Добре — съгласи се Таласъмчо. — Прочети ми какво си написал!

И авторът зачете „Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай...“

— Не, не — прекъсна го Таласъмчо. — Прочети ми края!

— Но той още не е написан — обясни му авторът.

— Ами напиши го, де.

И писателят го написа: ТАЛАСЪМЧО ЗАЖИВЯЛ ЩАСТЛИВО!
КРАЙ!

— Не може това да е краят! — възкликна таласъмчето.

— Защо да не може? — учуди се авторът.

— Ами другите краища са едни такива дълги и увъртени — поясни Таласъмчо.

И писателят написа: ТАЛАСЪМЧО ЗАЖИВЯЛ ДЪЛГО И ЩАСТЛИВО! КРАЙ!

— А за нас? — попитаха рогцата.

— А за мен! — възмути се опашката.

— И за мен! — настоя тумбачето.

— Но най-много за нас! — обявиха лапичките.

Така таласъмчето заживя дълго и щастливо в дома на автора. Опашката не се страхуваше от нищо, защото се чувстваше най-сигурна зад стените на дома. Тумбачето похапваше често, но затова пък дълго от ястията, които се готвеха в къщата. Рогцата лудуваха и играеха, защото в къщата имаше много играчки. А лапичките дълго бяха навън, когато беше топло и се надкатерваха и надскачваха, защото бяха истински приключенски лапички. И Таласъмчо разбра, че най-прекрасен е онзи дом, в който опашката не я е страх, тумбачето не е гладно, на рогцата не им е скучно, а лапичките могат да бягат много навън.

КРАЙ

ГЛАВА 35

В КЛАДЕНЕЦА

Мърльо се качи във ведрото и Таласъмчо го спусна в кладенеца.

— Ехааааа! — чу се гласът на Мърльо отдолу.

— Какво има? — попита Таласъмчо.

— Много е готино и красиво — обясни той.

— Искам и аз да видя! — извика Таласъмчо и извади ведрото, за да се спусне и той. Качи се в него и зачака, но то не се спусна.

— Трябва да се качиш горе — извика той на Мърльо и му изпрати празното ведро.

И така Мърльо се качи горе, а Таласъмчо се спусна в кладенеца. Нещо обаче се беше объркало, защото сега пък Мърльо остана горе. И каквото и да правеха, който и да се спускаше в кладенеца, винаги другото таласъмче оставаше горе.

— Според мен този кладенец е вълшебен — заключи накрая Таласъмчо. — Затова е толкова трудно да се спуснем и двамата.

— Ехо! — и Мърльо надникна вътре. — Ти вълшебен кладенец ли си?

— Разбира се. Аз съм един много вълшебен кладенец — отговори им кладенецът.

Таласъмчо се замисли, та чак главата го засърбя от мислене и той се почеса. Мърльо също се почеса, защото главата го сърбеше от мърлютия.

— Аз съм чувал, че когато един кладенец е вълшебен можеш да хвърлиш паричка в него и той ще ти изпълни едно желание — обясни Таласъмчо.

— А ти имаш ли паричка? — попита го Мърльо.

— Имах, но в първата книга — отговори Таласъмчо. — Сега имам само една гайка.

— Ами хвърли нея — каза Мърльо. — Паричка, гайка — каква е разликата?

Ако не искаш Таласъмчо да се разделя с гайката си, двете таласъмчета все още могат да се отправят към пералнята (**Глава 36**), или пък таласъмчетата да хвърлят гайката в кладенеца (продължи по-надолу).

— Намисли ли си желание? — попита Таласъмчо.

— Намислих си — отговори Мърльо.

— Ами кажи ми го, де.

— Мисля, че желанията трябва да са тайни.

— Ами, нали ако не ми го кажеш, аз мога да съм си намислил друго желание и тогава кладенецът ще се обърка кое желание да изпълни, защото гайката е само една, а желанията са две — обясни Таласъмчо.

— Ами добре тогава — съгласи се Мърльо. — Пожелах си торта!

— Торта? — учуди се Таласъмчо. — Нали щяхме да се спускаме в кладенеца?

— Да бе, вярно — съгласи се Мърльо. — Сега ще си променя желанието. Готово, промених го.

— Готов ли си? — извика Таласъмчо.

— Да! Не! Чакай! — извика Мърльо и започна здраво да мисли за спускане в кладенеца. Колкото повече Мърльо мислеше за спускане в кладенеца, толкова повече си представяше една голяма, сочна, розова торта с лилави цветчета по нея.

— Хвърлям! — извика Таласъмчо и метна вътре гайката. В този момент двете таласъмчета се озоваха вътре в кладенеца, а ведрото, което остана горе се превърна в нещо средно между торта и балон и отлетя към небето за радост на събралите се врабчета, които празнуваха рожден ден.

Таласъмчетата изкъпаха оцапаните си козинки във водата. След като ги изкъпаха още веднъж и още веднъж, решиха да построят своя дом точно там, вътре във вълшебния кладенец, защото ако кладенецът беше вълшебен и техният дом щеше да стане вълшебен. И така се захванаха за работа. Донесоха мъх, камъчета и парички, които намериха на дъното на кладенеца. Измиха мъха, измиха камъчетата и после измиха паричките и направиха от тях една вълшебно чиста къщичка. А Таласъмчо се гмурна и извади от дъното на кладенеца своята гайка и я закачиха на входната си врата. И така таласъмчетата разбраха, че за да бъде вълшебна една къщичка, тя трябва да бъде много чиста.

КРАЙ

ГЛАВА 36

КОЯТО СЕ ВЪРТИ В ПЕРАЛНЯТА

— Хайде след мен! — извика Мърльо и се покатери по ръчната количка, от там по стената и хоп — до отворения прозорец на кухнята, Таласъмчо — след него. А през отворения прозорец се носеше чудна миризма.

— Някой готви супа — заключи Мърльо. — И е оставил да се проветрява.

— А като се проветри, супата по-хубава ли става? — попита тумбачето на Таласъмчо. — И дали я готвят с любов?

Таласъмчо беше чувал, че съществува тайна съставка „любов“, с която супата ставала вълшебна. Двете таласъмчета откrexнаха мрежестата вратичка на прозореца и се вмъкнаха в кухнята.

А там имаше толкова много неща, които Таласъмчо никога не беше виждал! Чудати машинки, големи машинарии, гигантски машинища и много, много миризми. Носленцето се обърка от всички непознати миризми и кихна. Носленцето на Мърльо също кихна, защото беше мръсно.

— Наздраве! — казаха Мърльо и Таласъмчо едновременно и се засмяха.

— Ето натам е пералнята — каза Мърльо и посочи с лапичка ъгъла на стаята, където живееше едно гигаантско машинище. То се казваше Пералня. След това Мърльо заподскача по тенджери и тигани, по рафтове и шкафове.

— Но това не е ли дългият път към пералнята? — учуди се Таласъмчо.

— Това е най-дългият! — обяви Мърльо. — Но най-дългият е най-забавен.

И така двете таласъмчета стигнаха до един отворен пакет с брашно.

— Печката пече, пералнята пере, а хладилника хладее — обясняваше Мърльо, докато показваше на Таласъмчо всичко в кухнята.

— А какво означава да хладее? — попита Таласъмчо.

— Това е като да затвориш Зимата в кутия — обясни му Мърльо и скочи върху пакета с брашното. Пакетът издиша малко брашно и Мърльо целият побеля.

„Че защо ти е пералня, когато чист си ти“ изпя Таласъмчо и също скочи върху пакета.

— Апчиху! — кихнаха едновременно двете таласъмчета и се засмяха.

Точно преди да стигнат до пералнята обаче, Мърльо видя нещо на пода — чорап! Той веднага скокна и го взе.

— Защо ти е това нещо? — попита Таласъмчо.

— Това е чорап — обясни Мърльо. — Но е само един, а чорапите трябва да са два.

— Защо?

— Защото когато са два, човеците си ги обуват на двата си крака, а когато е само един, необутият крак пита „Къде ми е чорапът?“ и се карат понякога и затова ако видя само един чорап, прибирам си го, за да не се карат краката и хората.

Най-после стигнаха до пералнята. Това беше най-странната чудатост и машинище, която Таласъмчо беше виждал. Вратата ѝ беше кръгла и освен врата беше също прозорец. Мърльо подскочи, натисна едно копче и прозорецът-врата сам се отвори. Те се вмъкнаха вътре в странен метален тунел, който беше целият надупчен. А през един отвор в дъното влязоха в къщата на Мърльо. Тя беше една още по-странна чудатост. Таласъмчето си беше постлало няколко чорапа за легло, беше окичило други чорапи по кабелите, досущ като завеси, и си беше ушило дрешки от чорапи за своя метален гардероб на дупки. Мърльо постла чорапа, който носеше със себе си — за легло на Таласъмчо. А за да е още по-меко леглото, смъкна една от завесите и я постла отгоре. Таласъмчо беше доволен. И Мърльо беше доволен, че Таласъмчо е доволен. Тогава те чуха странни шумове от тунела.

— Бързо, ще пускат банята! — извика Мърльо и те скокнаха натам. А това беше най-забавната баня, в която Таласъмчо някога се беше къпал. Те се въртяха с водата, та чак свят им се зави, и после се въртяха наобратно, докато светът им се отви. И станаха с чисто нови къпани козинки. И така заживяха доволни и предоволни. А когато дойде Зимата, Пералнята започна да пуска топло, защото освен Пералня беше и Сушилня. И тогава Таласъмчо разбра, че можеш да живееш и в най-чудатата къща, но тя ще си е най-обикновена, ако нямаш добър приятел, който да поканиш в нея.

КРАЙ

ГЛАВА 37

ТАЛАСЪМИ В ЦИРКА

Всички останаха още няколко дни, за да изнесат още няколко представления за Мърльо, който много спектакъла и постоянно си купуваше билетчета от парцалената кукла Мима. Най-накрая Таласъмчо, мишките, плъхът и Пух си събраха багажа и се отправиха на едно много далечно пътешествие към съседната къща.

И така продължиха да изнасят представления по тавани и мазета, където трополяха, вдигаха гюрултия и правеха салта върху компотите. Таласъмчо стана почетен член на групата и те я кръстиха „Трупата на Пух и Таласъмчо“. А таласъмчето измисли прекрасни нови неща и те ги написаха в плаката, с който обявяваха представленията. А там с най-големи букви пишеше „Специален гост — опашката!“. Таласъмчо скачаше заедно с мишките и плъха, правеше салта във въздуха, а опашката му се хващаше за най-големия гвоздей и всички се претъркулваха по рафтовете. Плюшеното куче се научи да подава лапа за „здравей“ и да излайва три пъти, макар и с плюшен глас. Таласъмчо го беше научил, защото той вече беше голямо таласъмче и можеше да брои до три.

После играеха сцена от приказката „Големият Добър Рицар и седемте мишки“. Таласъмчо играеше ролята на рицаря, който яздеше своя кон, а Пух играеше ролята на коня. Шестте мишки и единият плъх играеха ролите на седемте мишки. Представлението завършваше с изцяло нова песен, която сам Таласъмчо беше измислил. Вече тропаша само с по един налъм и пееха силно и гръмогласно:

*Мишки, плъх и таласъм,
танцуват със налъм,
през девет планини в десета,
през още толкова морета,
и даже с няколко прасета!
Идва веселба голяма!
Хей! Хей! Хой! Хой!
Хей! Хей! Хой! Хой!*

И така си живееха честити и пречестити и пътуваха по тавани и мазета, а веднъж дори изнесоха представление в един трафопост, където се събраха врачетата от цялото село, за да гледат

представлението. А то беше толкова невероятно представление, че токът в цялото село спря и те изпяха песничката за втори път направо в тъмното, където си бяха изгубили налъмните:

*Мишки, плъх и таласъм,
танцуват без налъм,
през девет тъмнини в десета,
през още толкова морета,
и даже с няколко прасета!
Идва веселба голяма!
Хей! Хей! Хой! Хой!
Хей! Хей! Хой! Хой!*

Всички врабчета крилопляскаха! И Таласъмчо, който напълно беше забравил, че си търси дом, разбра, че не е нужно да имаш собствена къща и че навсякъде, където отидеш, може да бъде твой дом, стига да си заедно с приятели-веселяци.

КРАЙ

ГЛАВА 38

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ПОСТРОЯВА ЕДИН СУПЕРСКИ ЗАМЪК.

Таласъмчо и Мърльо се сбогуваха дълго и предълго с Трупата на Пух. Прегръщаха се, целуваха се, играха хора и ръченици, а най-накрая трупата остана още един ден, за да могат да се сбогуват, както си му е редът. Направиха си тържество-угощение със зърно за мишките, глави от лук и чесън за таласъмчетата и плюшени кокали за плюшеното куче. На следващия ден най-накрая се разделиха.

— Сбогом! — махаше опашката на Таласъмчо.

— Сбогом! — махаше и малката опашчица на Мърльо.

— Може някой ден пак да се видим! — махаха опашчиците на мишките.

А Пух, тъй като беше загубил някъде плюшената си опашка, махаше с лапичка.

Скоро Таласъмчо се зае да прави своя замък горе на тавана. Домъкна една стара щайга и я сложи като врата за крепостните стени от книги. Провери в кулите от шкафчета дали все пак не е останало нещо и намери още една гайка, още един биберон и още една стара шапка. От двете шапки направи знамена за своя замък, а от двата биберона направи малка коронка за опашката, а на короната окичи две блещукащи скъпоценни гайки. Опашката много я хареса. После Таласъмчо и Мърльо дотътриха една стара табуретка в тронната зала. Таласъмчо се опитваше да изправи наклонените кули от саксии, докато Мърльо му говореше за някаква Пиза, но саксиите веднага се килваха на една страна. И изведнъж таласъмчето разбра, че те трябва да са точно така килнати, за да са добри наблюдателници. И че той беше направил най-суперския замък с наклонени наблюдателници. Таласъмчо въздъхна, избърса изпотената си козинка и лапичките седнаха на една макара да починат. Очичките разгледаха доволни замъка, който всички бяха направили.

Още от първия ден, в който Таласъмчо заживя там, той разбра, че това един страхотен замък. На втория ден реши, че е много хубав замък. Но на третия Таласъмчо съвсем ожадня и трябваше да признае на Мърльо, че в замъка няма вода.

— Този замък е наистина много чудесен, но все пак нещо му липсва — обясняваше Таласъмчо.

Мърльо бързо реши този проблем и двамата построиха асансьор в стените на къщата, който слизаше долу до тръбата на пералнята. После

построиха едно дървено колело, с което качваха вода в замъка и той отново беше един страхотен замък.

На четвъртия ден Таласъмчо отново реши, че това е един много хубав замък. Но на петия той съвсем огладня и трябваше да признае на Мърльо, че в замъка няма храна. Тогава Мърльо разказа на Таласъмчо за момченцето, което живееше в къщата. И Таласъмчо се срещна с момченцето, а момченцето веднага разбра, че това е таласъмче, защото то беше слушало много приказки за таласъмчета. И така момченцето започна да носи на Таласъмчо ябълки и круши, и дюли, и орехи, и даже по някой бонбон. Те си построиха таен коридор зад дупката на дивана, където уж изчезваха нещата.

Един ден момченцето разказа на възрастните за таласъмчето, но никой не му повярва, че таласъм живее на тавана и тайно си хапва бонбони през дупката в дивана. Но момченцето и Таласъмчо станаха големи приятели и после той го запозна с Мърльо. Момченцето разказа на всички и за другото таласъмче, но никой не му повярва, че чорапите изчезваха заради таласъмче в пералнята.

А когато дойде Зимата, Таласъмчо премести тронната си зала до комина и се гушеше на топло в тухлите му, докато печката бумтеше и денем, и нощем. А с Мърльо и момченцето си ходиха често на гости. Това беше един суперски замък, в който имаше и вода, и храна, и топлина, и обич. Тогава Таласъмчо разбра, че колкото и да е суперски един замък той е най-суперски, когато около теб живеят добри хора (и таласъми). И когато нямаш вода, храна, топлина или обич, те ти дават от тяхната!

КРАЙ

ГЛАВА 39

В КОЯТО НЯМА АКУЛИ, НО ИМА ПИРАТИ И МЛЯКО

„Параход“ продължи към морето. Рачо много се зарадва, защото беше морски рак, а не речен. Още като малко раче-осмокраче той беше толкова смел, че вместо да върви назад, като другите рачи, той ходеше напред. Така един ден излезе от морето и стигна до реката. Сега, на връщане заедно с Таласъмчо, той се беше покачил на мачтата и нямаше търпение да види морето.

— Кога ще стигнем морето? — попита опашката, която беше забравила, че се разболява и сега четеше малкото вестниче, което ѝ бяха направили на шапка.

— Ще го видим като стигнем, нали?! — казаха очичките. — Нали е толкова голямо, че не можем да го пропуснем, нали?! Защото ако го пропуснем, можем да стигнем до друго по-малко море.

— Да, ще го видим — успокои ги Рачо, който освен капитан беше и навигатор на кораба.

И тогава „Параход“ зави и те го видяха — морето! А то наистина беше толкова голямо, че очичките не можеха да го видят цялото, колкото и да гледаха. А те гледаха много. Опашката се скри под вестничето и затрепери, а тумбачето каза, че е ожадняло.

— Тук пише, че в морето има опасни акули! — обади се опашката изпод вестника. — А пък аз съм чувала, че акулите най-много обичат да похапват панирани таласъмски опашки. И даже непанирани.

— Хой, аз познавам една акула! — каза Рачо. — Те никак не са страшни! И даже можеш да се качиш на гърба им и да те заведат при други акули, които също не са страшни. — Като чу това, опашката се разтрепери още повече. Тумбачето ожадня още повече. А корабът навлезе в морето. И тогава към тях заплува една стара прахосмукачка, направена на лодка. А вътре — едно прасе-пират и една овца-пират!

— Хой, побратими! — извика смелият Рачо. — Накъде плавате?

— Към острова! — извика овцата-пират.

— На съкровищата! — извика прасето-пират.

— Имаме и карта! — извика прахосмукачката.

— Аз се връщам у дома! — извика им отново Рачо.

— Домът ти? — попита овцата-пират.

— Не е ли? — попита прасето-пират.

— Под водата? — попита прахосмукачката.

— Да — отговори им Рачо. — Но аз ще направя кораба си „Параход“ на кораб „Подводница“ и така ще се гмурна към него, защото

съм голям гмуркач.

Тумбачето изобщо не слушаше какво си викат животните и неживотните, защото беше ожадняло премного. Таласъмчо се наведе и пи от морето. И веднага изплю солената вода!

— Плю, пу, плю, кой е сложил сол в морето? — попита Таласъмчо и погледна към Рачо. Рачо погледна към овцата, овцата погледна към прасето, прасето погледна към прахосмукачката, а прахосмукачката погледна към куриера Костенурчо, който беше дошъл на море чак от първата книга. Никой от тях не беше сложил сол в морето.

— Сигурно някой е решил да готви супа — предположи Рачо Капитана. — Защото когато готвиш супа първо слагаш сол във водата — поясни Рачо, който освен капитан беше и корабен готвач.

— А не може ли вместо сол във вода да сложим захар в мляко? — попита тумбачето.

— Може — и авторът махна с ръка и направи половината море от мляко със захар. Само че тази половина беше другата половина, а не тази, в която бяха всички. После авторът махна отново и в млякото заплуваха ята от шоколадови топчета, които започнаха да търсят нещо за закуска.

— На абордаж! — извика овцата-пират.

— С антураж! — извика прасето-пират.

— Към острова! — извика прахосмукачката, вирна маркуча си като мачта, нави своя кабел-котва и се приготви да отплава.

— Таласъмче, идваш ли с мен у дома? — попита Рачо Капитана.

Дали Таласъмчо да тръгне с овцата, прасето и прахосмукачката към острова на съкровищата (**Глава 40**)?

Дали Таласъмчо да остане с Рачо Капитана, да построят кораба „Подводница“ и да потеглят към неговия роден дом (**Глава 41**)?

Или Таласъмчо да заплува сам към морето от мляко със захар (**Глава 42**)?

ГЛАВА 40

КЪМ ОСТРОВА!

— Към острова! — извика и Таласъмчо.

Тогава прахосмукачката се приближи, а овцата и прасето се хванаха за кораба „Параход“ със своите куки, за да може таласъмчето да дойде при тях.

— Потегляме! — обяви прахосмукачката през маркуча си.

— Към острова! — обяви овцата.

— На съкровищата! — обяви прасето.

И тогава Таласъмчо помаха на Рачо за довиждане и Рачо помаха на Таласъмчо за довиждане. А прасето и овцата дадоха на таласъмчето една черна превръзка за окото. Таласъмчо сложи превръзката на едното си око, което може би беше лявото, но така не виждаше нищо с него. След това сложи превръзката си на другото око — и ако онова беше лявото, то това явно не беше. Така пък не виждаше с него. Накрая таласъмчето завърза превръзката на опашката, която и бездруго не искаше да вижда нищо от това твърде опасно, според нея, приключение.

— А не е ли опасно, ако излезе буря? — попита Таласъмчо и... тогава излезе бурята. Небето се разфуча и разтреця. Дъждът се разваля, а вълните станаха огромни. Всички бяха вир-вода!

Но прасето, овцата и прахосмукачката, макар да бяха целите мокри, много се радваха, че пътуват към острова на съкровищата и затова те изпяха под дъжда своята пиратска песен, която звучеше ето така:

*Към острова (овцата), към острова (прасето), към
острова (прахосмукачката),
където спи съкровище. (всички)
Отиваме (овцата), отиваме (прасето), отиваме
(прахосмукачката),
Да се изсушим със сешоара! (всички)*

И като видя бурята, че колкото и да фучи всички бяха весели и щастливи и пееха песнички, тя се отказа да фучи и запя с тях:

Отиваме, отиваме, отиваме

да се изсушим със сешоара!

И тъй като беше една много музикална буря, която обичаше да свири в комините на параходите и да барабани по стъклата на лодките, тя също така пееше много хубаво.

— Не е ли време да погледнем картата? — попита Таласъмчо точно, когато всички се канеха да изпеят песничката още веднъж.

— Да, разбира се — съгласи се прахосмукачката и извади картата от един найлонов плик, в който я беше прибрала, ако случайно излезе буря и всички станат вир-вода.

— Вижте! — каза овцата-пират. — Съкровището е отбелязано с хиксче!

— Не е — каза прасето-пират и завъртя картата към себе си. — Съкровището е отбелязано с плюсче! Докато прасето-пират и овцата-пират спореха как е означено тайното място, на прахосмукачката ѝ стана скучно и тя включи турбо двигателя си. Така съвсем скоро те наближиха не един, а два острова. Те може и да не бяха „островът на съкровищата“, но всички решиха, че дори и да не бяха точно ОНЗИ остров на съкровищата, то те бяха ДРУГИ острови и най-вероятно имаха ДРУГО съкровище. „Че какви ще са тези острови, ако на тях няма съкровище!“ заключи накрая прахосмукачката и всички се приготвиха за абордаж. Прасето-пират искаше да атакуват източния остров — според него там беше плюсчето. А овцата-пират искаше да превземат западния, там било хиксчето. Нито овцата, нито прасето знаеха какво е изток или запад, защото бяха моряци и се ориентираха по звездите. Затова всички погледнаха към Таласъмчо.

Дали да атакуват източния остров, към плюсчето (**Глава 43**)?

Или да превземат западния, към хиксчето (**Глава 44**)?

ГЛАВА 41

А НЯКОЙ КАРА КОЛЕЛО

Рачо Капитана и Таласъмчо започнаха да разглобяват кораба „Параход“, за да го направят на кораб „Подводница“. Но когато разглобиха малко от него, той започна да потъва.

— Мисля, че първо трябва да излезем на сушата и тогава да разглобяваме — обясни Таласъмчо. — Защото ако първо го разглобим и после излезем, можем и да няма откъде да излезем.

И така те първо стигнаха до брега и тогава започнаха да разглобяват. Разглобяваха, разглобяваха, докато нямаше какво повече да разглобяват. След това Рачо, който освен капитан беше и корабостроител, извади чертежите за подводницата.

— Така ли трябва да гледаме чертежите? — попита таласъмчето. — Или наобратно? — и завъртя чертежа. — Защото ако са обратно на обратното може да не построим подводница, а надводница.

— Не знам — призна Рачо. — Досега не съм строил нито подводница, нито надводница.

Тогава те решиха за всеки случай единият да гледа чертежа от едната страна, а другият от другата страна. И така започнаха да строят. Малко ли строиха, много ли строиха, никой не знае, но по някое време една акула, която караше колело, излезе от морето и загледа какво правят. Гледа, гледа и накрая ги попита:

— Извинете, но подводница ли строите или надводница? Защото ако строите подводница, това прилича повече на надводница, а ако строите надводница, прилична повече на подводница.

Рачо и таласъмчето се объркаха. Според тях това, което строяха, не приличаше на нищо.

— Ако е подводница мога да ви помогна — обясни акулата. — Защото моето колело е подводно колело и в него има подводни части.

— Да, да! — зарадва се Рачо и таласъмчето.

— Да си взима колелото и да се пръждосва оттук — мърмореше опашката, която се беше скрила в една дупка в пясъка, която сама си беше изкопала.

Акулата подводокоездачи разглоби колелото си и започна да строи подводница. Рачо и Таласъмчо започнаха да ѝ помагат, но опашката не можеше да помогне, защото беше заета да трепери в дупката си.

— Вие видяхте ли ѝ зъбите? — попита тя.

— Какво ми има на зъбите? — попита акулата и показва белите си зъби. — Да не е заседнало някое парче храна? Всеки ден си ги мия!

Опашката не отговори, а само затрепери още повече.

Скоро корабът „Подводница“ беше готов. А това беше най-хубавата подводница, която Рачо, Таласъмчо и акулата бяха виждали, макар да не бяха виждали други подводници.

— Толкова е хубава! — каза акулата.

— Нищо не виждам! — каза опашката от дупката си.

— Да я заведем на конкурс за подводници — предложи акулата.

— Ами ние бяхме тръгнали към моя дом — обясни Рачо, който отново беше станал капитан.

— Да отидем първо на конкурса! — предложи акулата. — Там ще бъдат събрани всички акули!

Като чу това, опашката започна да копае още по-надълбоко, намери вода и се мушна под водата.

— Мама акула, тати акула и дори сестричката ми акула ще бъдат там — поясни акулата. — А аз вече нямам колело и някой трябва да ме закара.

— Да си хване автобуса — обади се опашката от под водата.

— Е, мога да си хвана подводния автобус, но... — каза акулата и погледна към тях с надежда.

Време е за решение.

Дали Таласъмчо и Рачо да тръгнат към конкурса за подводници и да закарат акулата (**Глава 45**)?

Или да се отправят към дома на Рачо (**Глава 46**)?

ГЛАВА 42

КОЯТО Е МНОГО СЛАДКА

Таласъмчо се гмурна в морето от мляко със захар. Покрай него плуваха малки и големи, и много големи ята от шоколадови топчета. Те търсеха нещо за закуска. Гигантски бисквити се потапяха в морето и отново изплуваха, за глътка въздух. Малки шоколадови пръчици обираха падналите трохи. Грамадански вафлени острови плаваха на повърхността. Тумбачето на Таласъмчо започна много да огладнява.

В този момент силен тътен събуди заспалите ореховки и няколко малки кексчета.

— Какво става?! — извика опашката и започна да плува обратно.

— Чакай, чакай! — викаше й таласъмчето и се опитваше да плува обратно на обратното на опашката. Таласъмчо забуксува. Опашката на едната страна, таласъмчето на другата!

— Изригва, изригва! — викаха няколко бисквитки и бързаха към тътена.

— Кое изригва? — не разбра Таласъмчо.

— Подводният вулкан от шоколад — обясниха бисквитките.

Внезапно тумбачето също заплува към тътена. А тумбачето и Таласъмчо плуваха по-бързо от опашката и цялото таласъмче заплува към вулкана от шоколад.

„Към вулкана, към вулкана“, запяха топчетата.

„От Шоколад!“ пригласяше тумбачето.

„Към вулкана, към вулкана“, пееха и бисквитите.

„От Мармалад!“ добави и тумбачето, което беше едно лакомо тумбаче и знаеше, че където им шоколад, има и мармалад, и сладолед, и мед и други неща, за които дори не можеше да се сети в момента.

Още по-силен тътен разтърси морето от мляко! А тътенът беше по-силен, защото те бяха по-близо до вулкана и неговата обитателка.

— Каква обитателка? — попита Таласъмчо, но авторът не му обърна внимание и продължи да пише: Обитателката на вулкана живееше вътре в него и тя беше, всъщност... таласъмче!

— Женско таласъмче ли? — полюбопитства Таласъмчо.

Едно красиво женско таласъмче, което си нямаше име, но всички наричаха Сладуранка.

— И така я наричат, защото там има много сладко ли? — попита тумбачето.

— Да — подсмихна се авторът.

Таласъмчо доплува до Сладуранка. Тя беше едно красиво женско таласъмче, което имаше пухкава козинка — мека и сладка, като захарен памук. Опащката ѝ беше на ивици, като захарна пръчка и завършваше с пухесто топче сметана. Таласъмчо малко се смути, зачуди се какво да каже и накрая попита:

— Започва ли?

— Кое? — попита Сладуранка и клепна с мигли.

— Да изригва — обясни ѝ тумбачето. — Вулканът от шоколад, мармалад, сладолед и мед!

— А да, всеки момент — каза Сладуранка и се усмихна. — И ще потекат реки от шоколад — бял, кафяв и черен.

— Ама наистина ли?! — невярващо попита тумбачето.

— Да, постоянно изригва — тъжно отбеляза Сладуранка.

— Ама не е ли хубаво? — Талъсъмчо не разбра защо тя се беше натъжила.

— Все едно и също — поясни Сладуранка. — Шоколад, мармалад, сладолед и мед! Млека, захари, бисквити! Искam да видя истинския свят, за който пишат в книгите — големи планини, дълбоки реки, тъмни пещери. Може ли заедно да заживеем в някоя омагьосана гора? — попита Сладуранка и погледна към Таласъмчо.

— Но на мен тук ми харесва — каза той. — Има толкова много мляко, и вафли, и сметана. — И Таласъмчо погледна към опащката ѝ.

— Ей, ние не се запознахме! — възкликна тя. — Приятно ми е, Сладуранка!

— Приятно ми е, Таласъмчо — каза той, защото му беше много приятно.

— Таласъмчо ли? — изненада се тя. — Ти си онова известно таласъмче, за което писаха в онази книга?!

— Мхм — съгласи се малко засрамено Таласъмчо.

— Където има една голяма планина, и една дълбока река, и една тъмна пещера.

— Да — каза Таласъмчо. — Но тук е по-хубаво, има подводни вулкани и реки от всякакъв шоколад.

— Може ли да отидем до Омагьосаната гора? — примоли се Сладуранка.

И така — дали Таласъмчо и Сладуранка да останат в морето от мляко със захар (**Глава 47**)?

Или Таласъмчо да заведе Сладуранка в неговите познати земи
(Глава 48)?

ГЛАВА 43

КЪМ ПЛЮСЧЕТО!

— На изток, към плусчето! — извика Таласъмчо и всички скочиха на абордаж да превземат острова! И го превзеха целия! Само че колкото и да го превземаха, не можаха да намерят плусче.

— Сигурно не сме слезли от изток — каза прасето и погледна към Таласъмчо.

— Да се качим пак на прахосмукачката и да слезем от запад да потърсим хиксчето — предложи овцата-пират. И така всички поеха обратно към морето. Но преди да стигнат до морето, откриха нещо неочаквано! Не, не плусчето или хиксчето, а нещо наистина неочаквано.

— Гларус бръснар на вашите услуги! — каза Гларуса Бръснар и се поклони. Беше разпънал своята бръснарница, която беше също и фризьорница, по средата между две палми. По листата на палмите беше окичил престилки, ножици и един сешоар!

— Отиваме, отиваме, отиваме, да се изсушим със сешоара! — изпяха всички, а овцата и прасето взеха сешоара, без да попитат Гларуса Бръснар, и започнаха да се сушат.

— Извинете, господин Прасе — обърна се гларусът към него. — Извинете, госпожо Овца, но това е моят сешоар!

— О! — извиниха се прасето и овцата и върнаха сешоара на гларуса. И гларусът взе сешоара и изсуши всички и всички бяха доволни.

— Благодарим ви, господин Чайник! — благодари прахосмукачката.

— Гларус! — поправи я той.

— Не сте ли чайка? — попита прахосмукачката.

— Да, мъжка чайка — гларус! — обясни гларусът.

— Мъжка чайка — чайник! — поправи го прахосмукачката и чайникът-гларус се хвана за главата.

— Извинете, ние търсим едно съкровище... — включи се и Таласъмчо — ... знаете ли за такова?

— Да — каза гларусът. — Но то е скрито.

— Да, тайно е — потвърди таласъмчето.

— А вие откъде знаете за него? — попита ги Гларуса Бръснар и наклони поглед.

— Имаме карта! — обяви прахосмукачката и му показа картата.

— Не, това е някоя друга карта на някое друго съкровище — съобщи гларусът.

— Виждате ли плусчето тук? — попита той. Прасето поклати доволно глава.

— И хиксчето тук? — каза отново гларусът, като завъртя картата. Овцата поклати доволно глава.

— На този остров съкровището е отбелязано с кръгче — обяви гларусът и извади своята карта.

Овцата-пират и прасето-пират видяха картата и тутакси хукнаха нанякъде. След тях хукнаха прахосмукачката, таласъмчето и гларусът, който вееше картата над главата си. А овцата и прасето стигнаха до едно място на острова, отбелязано с кръгче. Бяха го видели, още докато превземаха острова. В пясъка беше начертан голям кръг, а до него имаше надпис, който те не можаха да прочетат. Надписът гласеше „Тук е скрито съкровището“. И така овцата и прасето започнаха да ровят пясъка с копитца и куки. Докато пристигнат прахосмукачката, таласъмчето и гларусът, те вече бяха изкопали съкровището — два долара и тридесет и пет цента!

— Ура! Ура! Ура! — запяха прасето и овцата, но гларусът ги прекъсна преди да успеят да изпеят остатъка от песента, който беше много интересен.

— Извинете, господин Прасе — каза той. — Извинете, госпожо Овца, но това е моето съкровище!

— Не, ние си го изкопахме! — казаха овцата и прасето.

— Да, но аз го закопах! — обяви гларусът.

— О! — изненадаха се прасето и овцата. — Така ли? — те се извиниха и върнаха съкровището на гларуса.

— Спестявам за дом — рече гларусът. — С много труд от подстрижки на козини и пера и косми и малки козинки — обясни гларусът. — Предполагам сте забелязали, че това е остров и тук не минават много често хора. Нито пък овце и прасета.

Като чу това, прасето извади пет копейки, за да му измият четинката. А овцата плати три пенса, за да ѝ обръснат вълната, защото на острова беше твърде горещо. Тези пари им бяха останали от предишното съкровище. И Таласъмчо разбра, че когато намериш съкровище първо трябва да попиташ дали това съкровище не е на някой друг. И ако е на някой друг, да му го върнеш. А после всички, дори и

чайникът, заминаха към друг остров, където се случиха други неща и Таласъмчо заживя под три палми, но това е една съвсем друга приказка.

КРАЙ

ГЛАВА 44

КЪМ ХИКСЧЕТО!

— От запад към хиксчето! — извика Таласъмчо и всички скочиха през западния борд на прахосмукачката.

— Преевземамеее! — извикаха овцата и прасето. И те започнаха да превземат. Превземаха, превземаха и стигнаха до нещо, което може и да приличаше на хиксче, но май повече приличаше на едно нищо.

— Хиксчето! — зарадва се овцата. — Къде ми е лопатата? — изблея тя и погледна към прасето.

— При кирката — отгрухна прасето.

— А къде е кирката? — попита овцата.

Прасето започна да търси кирката, но не я намери.

— Нали ги оставихме при предното съкровище на предния остров, за да не ни тежат — напомни им прахосмукачката. Овцата и прасето се спогледаха.

— Ами нищо, тогава да търсим направо готова дупка, която някой вече е изкопал — предложи им Таласъмчо. И те започнаха да търсят. Наистина съвсем скоро откриха една готова дупка, макар че тя не беше наистина дупка, а по-скоро малка дупчица. „И малката дупчица все пак си е дупка“, заключи мъдро таласъмчето.

— В дупката, в дупката, в дупката — запяха овцата и прасето. — Където спи...

— Не, чакайте — прекъсна ги Таласъмчо. — Преди да пеем, някой трябва да слезе и да провери дали има съкровище, защото може само да пеем напразно и да си изхабим пеенето, защото това може да е дупка без съкровище. Има и такива дупки — обясни той.

Прасето и овцата погледнаха към прахосмукачката дали тя не иска да провери, но тя се правеше на разсеяна прахосмукачка, пускаше и си спираше турбото и съвсем нехаеше.

— Аз ще слеза! — обяви опашката и всички я изгледаха, безкрайно учудени.

— Слънчасала е! — заключи Таласъмчо. — Край, винаги така става, когато слънчаса.

— О, да, това е една мнооого тясна дупка и мнооого тъмна, и мноооого опасна — надъхваше се опашката. — Ще се мушна вътре и край! — опашката не изчака никого да се обади и се шмугна в дупката.

— Гъдел ме е! — избоботи островът.

— Сега ще те нагъделичкам аз хубаво! — каза опашката и се шмугна още по-навътре.

Островът започна да се смее и една силна струя вода изхвърча през дупката заедно с опашката и окъпа прасето, овцата, таласъмчето и прахосмукачката, които тъкмо бяха изсъхнали на слънце от мокротията на бурята.

— Извинявайте! — извини се островът. — Обаче вие ме нагъделичкахте.

— Островите не могат да се гъделичкаат — обяви прахосмукачката.

— Островите не, но китовете да — заяви китът, който така приличаше на остров.

— А какво има в дупката? — поиска да знае опашката.

— Елате, ще ви покажа — каза им островът, който се беше превърнал в кит. — Качете се на прахосмукачката и доплавайте до западната ми страна. И така те стигнаха до западната страна на острова, където китът ги покани да влязат през устата му:

— Не се страхувайте — каза им китът.

— Да се страхуваме!? — учуди се опашката и тръгна най-отпред. След нея влязоха и другите. А вътре в корема на кита беше много топло и уютно.

— Останете ми на гости — казаха стените.

Всички се съгласиха и останаха, но овцата и прасето през цялото време търсеха нещо.

— Няма го! — обади се накрая овцата.

— Няма го! — обади се и прасето.

— Кое? — учудиха се стените.

— Съкровището! — отвърнаха в един глас прасето и овцата.

— Обещавам, че ще тръгнем да го търсим — успокои ги китът. — Само останете да живеете при мен — и той заплака. — Когато едно животно е голямо, колкото цял остров и даже колкото цял кит, всички се страхуват от него.

— Ха, страх! — изсмя се опашката.

И така китът се превърна в плаващ остров, който беше също и къща и пътуваше накъдето го помолят. А Таласъмчо беше много горд, че живее на плаващ остров. И тогава осъзна, че в малките дупки могат да се крият големи съкровища. Но не всички съкровища са видими за очичките!

КРАЙ

ГЛАВА 45

В КОЯТО ЕДНА ОПАШКА СЕ ИЗГУБВА

Всички влязоха в подводницата. Рачо, като истински капитан и навигатор, застана най-отпред, след него Таласъмчо и след Таласъмчо, акулата.

— Хой, хой, пълен напред! — извика Рачо и подводницата тръгна пълно напред.

Развеселена, опашката на акулата измисли следното стихче:

*Със зъби, щипки и опашка, подводницата напълни.
Загубиш ли опашка, Веднага се върни! Тъм-Дръм!*

И ето една опашка се беше загубила и подводницата веднага се върна обратно. Откриха я да чака на спирката за подводния автобус, номер четиридесет и двадесет.

— Не може всички в подводницата! Рачо, Таласъмчо и акулата и то в такъв ред — обясни опашката на таласъмчето. — Аз се падам точно до зъбите на акулата.

— И какво от това? — попитаха зъбите.

— Ми-ми мо-же-же-те да ме-ме изядет-ет-ете, гос-господа зъби! — рече опашката разтреперана.

— Хахахаха — разсмяха се зъбите. — Опашките са целите в косми! Кой нормални зъби ще искат да ядат опашки?

Опашката се замисли. Тя наистина имаше доста косми, защото отдавна не се беше подстригвала и космите дори й влизаха в очите понякога.

— Имам идея — каза опашката на акулата. — Ще застанем пак в същия ред, само че акулата ще застане обратно — обясни тя. — Така аз ще съм до опашката на таласъмчето.

Така те се наредиха в подводницата, само че акулата застана обратно и опашката на акулата и опашката на таласъмчето станаха големи приятели и започнаха да си разказват смешки. И така, въодушевени, измислиха заедно ново стихче:

*Със зъби, щипки и с опашка, подводницата напълни.
Сложи си шапката моряшка, конкурса спечели! Тъм-
Дръм!*

(беше много важно стихчето да завършва с „Тъм-дръм!“, защото така ставаше ясно, че е важно стихче)

Пътуваха дълго и подводно. Минаха покрай един град от корали, които бяха много, цветни, и многоцветни. Минаха покрай кули от розови миди и приказни водорасли. Видяха смешни риби и сериозни риби и разни риби, които не бяха риби, и дори едно стадо морски кончета, които никак не приличаха на кончета, защото бяха морски. Така пристигнаха тържествено на конкурса за подводници. А там вече бяха събрани всички акули и дори един октопод. Мама акула, тати акула и дори сестричката акула. Като видя толкова много акули и един октопод, опашката каза:

— Забравила съм ютията включена на четири.

— А какво е ютия? — попита опашката на акулата, която се досети какво става.

— Нещо, което забравяш включено, когато трябва да си тръгваш.

— Ама, остани, остани — започнаха да я увещават другите акули.
— Да се запознаем с теб!

Като чу това, опашката съвсем затрепери. Тогава опашките на акулите дойдоха и започнаха да се запознават с опашката и тя видя, че не са толкова страшни. „Опашките са си опашки“ — разсъждаваше тя.
— „Тези риби поне си имат опашки! Ами ако нямаха? Щеше да е по-неприятно.“ А най-много опашката се зарадва да се запознае с октопода, който имаше осем опашки!

— Много хубава подводницата сте построили! — дивяха се акулите.

— На мен ми прилича малко на надводница — обясни октоподът.

— Е може би малко — съгласи се опашката на таласъмчето. — Ама защото аз не помагах!

— Не можем да ви дадем наградата за най-добра подводница, но получавате специалната награда за най-добра надводница!

— Ура! Ура! Ура! — зарадваха се всички.

И така таласъмчето остана да живее в подводницата, която ставаше и на надводница и кръстосваше с нея морета, реки и океани и накрая разбра, че може и да искаш да построиш подводница, а да се получи и надводница. И надводницата да е по-хубава от всички подводници.

КРАЙ

ГЛАВА 46

НА ПЪТ КЪМ ДОМА

Преди да тръгнат, Таласъмчо и Рачо решиха да изчакат автобуса заедно с акулата, за да не е сама. Опашката не беше никак довольна.

— И да го чакаме и да не го чакаме, той пак ще дойде — обясняваше тя. — Подводният автобус идва винаги навреме. И наистина точно в четиридесет и двадесет часа автобус номер четиридесет и двадесет дойде. Един октопод-шофьор отвори с едните си пипала предните врати, а с другите си пипала задните врати. Няколко заблудени риби слязоха на спирката и започнаха да спорят къде е най-близкия магазин. Акулата се качи.

— Довиждане! Довиждане! — помаха ѝ опашката на таласъмчето.

— Можем да тръгваме, нали? — попита Таласъмчо, който нямаше търпение да плава с подводница, защото никога не беше пътувал в такава.

— Хой, разбира се — извика Рачо Капитана, който нямаше търпение да управлява подводница, защото никога не беше управлявал такава.

И така двамата се качиха на борда на подводницата. Рачо натисна някакво червено копче и подводницата потегли нанякъде. После натисна друго червено копче, ама по-голямо, и хоп! — подводницата се забърза.

— Минаха години, откакто не съм бил у дома — обясни Рачо. — Напред-назад по морета и назад-напред по реки.

— Колко години? — попита Таласъмчо.

— О, сигурно двадесет и четиридесет — поясни Рачо.

Долу под водата беше много красиво. Кули от цветни корали, лилави и жълти, се издигаха от пясъка. Шарени водорасли плуваха наоколо и се оглеждаха. Съвсем скоро минаха покрай една гигантска подводна скала за трети път.

— Май сте се загубили — каза скалата.

— А не, отиваме в дома на Рачо — обясни таласъмчето. — Нали, Рачо?

— Да, да — съгласи се Рачо. — Но все пак може и... може и да има някаква вероятност да сме се загубили.

— Загубили сте се — заключи скалата. — Вече трети път завивате в грешната посока.

— А как да завием във вярната посока — попита Рачо и размаха щипка.

— Трябва да натиснете копчето — обясни им скалата. — Само че синьото, а не червеното.

Така те натиснаха синьото копче и завиха във вярната посока. Малко ли, много ли продължиха във вярната посока, но по някое време вярната стана пак грешна.

— Мисля, че караме в грешната посока — обясниха рогцата. — Но не в онази грешна посока, а в друга грешна.

— Възможно е — съгласи се посоката, която не знаеше дали е грешна. За един беше вярна посока, за други грешна. Рачо Капитана малко се натъжи, че не може да стигне до дома си, но точно тогава те срещнаха цяло стадо делфини.

— На къде отивате? — попита един делфин.

— Към моя дом — обясни им Рачо. — Но май загубихме посоката.

— Аз познавам един рак — каза делфинът отляво. — Той живее насам.

— И аз познавам един рак — каза делфинът отдясно. — Той живее натам.

— А аз познавам този рак! — каза друг делфин и изплува напред.

— Здравей, Делфи — зарадвано възкликна Рачо Капитана. — Толкова се радвам да те видя!

Делфи и Рачо дълго и предълго се прегръщаха и си спомняха как играели, когато били малко делфинче и малко раче.

— Аз ще ви заведа — каза Делфи и наистина ги заведе.

Тримата приятели стигнаха до едно прекрасно, странно място. Няколко мангрови дървета бяха пуснали корени дълбоко под водата и пиеха ли, пиеха. Каменни стени, обрасли с водорасли, ограждаха входа.

— Това е моят дом! — възкликна Рачо.

— Това е твоят дом — съгласи се Делфи.

И така Рачо Капитана слезе от подводницата и се затича смело напред, а не като другите раци — назад. Там той най-после откри своя дом — стара черупка на раковина! И таласъмчето разбра, че най-хубавият дом е твоят дом — дори и ако това е само една стара раковина. И Таласъмчо намери една прекрасна раковина — таласъмовина и я обяви за свой дом!

КРАЙ

ГЛАВА 47

КОЯТО Е ТВЪРДЕ СЛАДКА

— Много искам да останем тук! — каза Таласъмчо.

— Ех, добре — съгласи се Сладуранка и хвана Таласъмчо за лапичката.

В този момент вулканът изригна в прах от какао. Парчета мармалад летяха във въздуха. Гъсти реки от шоколад потекоха и се смесиха с млякото.

— Това е най-красивият вулкан, който съм виждало — каза тумбачето въодушевено.

Най-красивият вулкан се зарадва и изригна отново в потоци от сладолед и мед.

— Не е нищо особено — обясни Сладуранка. — Прави го всяка вечер.

Но Таласъмчо не я чуваше, защото беше зает да опитва. Пиеше мляко със захар и какао. Гребеше с лапички от сладоледа и го търкаляше в меда, за да стане по-сладък. Топеше си опашката в белия, кафявия и черния шоколад и ги размесваше, а после си смучеше опашката. По някое време Таласъмчо най-после приключи с опитването и започна да яде.

— Ще ти стане лошо от толкова много сладко — предупреди го Сладуранка. Таласъмчо щеше да ѝ отговори, но не можеше, защото устата му беше пълна.

— И зъбките ще те заболят — добави женското таласъмче, но той не я чу, защото беше доплувал до един вафлен остров и се катереше по него. Понякога забравяше, че се катери и започваше да гризе, но така падаше в морето и започваше да се катери отново. Излезе на повърхността, точно когато вулканът изригна отново в дъжд от шоколад. Таласъмчо се радваше, скачаше, танцуваше в дъжда от шоколад и пееше:

*Вземи от шоколада,
топни го в мармалада,
увий го в сладолед,
намажи го с мед,
със захар поръси,
и три пъти хапни!
Ам! Хам! Хаам!*

— Ох! — каза тумбачето. — Стига толкова!

Но езичето още не беше разбрало, че тумбачето е преяло, и продължаваше да опитва, докато цялото се поду. На Таласъмчо му стана лошичко и той полегна на плажа от кафява захар. Сладуранка доплува до вафления остров и се изкачи при него.

— Стана ти лошичко, нали? — попита тя.

— А ти откъде знаеш?! — зачуди се Таласъмчо.

— И на езичето му стана лошичко, и на зъбките...

— Аха — каза Таласъмчо и тогава се досети. — Ти също си опитвала всичко, нали?

— Всеки ден — обясни Сладуранка. — Повече не искам да виждам сладко!

— Ох, и аз — съгласи се Таласъмчо. — Стига ми толкова!

— Да се махаме оттук! — предложи Сладуранка.

— Не мога сега — каза Таласъмчо. — Много ми е лошичко.

И така Сладуранка и Таласъмчо трябваше да изчакат докато спре да му е лошичко, а после трябваше да изчакат още, за да му стане добре. Тогава те помолиха една огромна лъжица-гмуркач да ги пренесе на гърба си и така напуснаха морето от мляко със захар. Скоро стигнаха до едно море от горчица, в което плуваха люти чушки, но решиха да не остават там, а продължиха все напред и напред, чак до края на света. И точно там, на самия край, намериха една Омагьосана Гора. Само че това не беше онази Омагьосана Гора, а друга гора, която пак беше омагьосана. Те си построиха там един прекрасен омагьосан дом, в който заживяха напълно омагьосани. Таласъмчо все пак продължи да си хапва шоколад, но вече внимаваше, начупваше го на парчета, слагаше върху езичето само едно блокче и чакаше да се стопи. А когато парчето беше само едно — то беше по-вкусно от всички останали!

КРАЙ

ГЛАВА 48

ОТНОВО У ДОМА!

— Моля те, моля те — помоли се Сладуранка и хвана Таласъмчо за лапичката.

„Е, предполагам, че можем да отидем“, замисли се Таласъмчо. „И после пак да се върнем.“

— Добре, ще те заведа — съгласи се той.

— О наистина ли, наистина ли, ти си най-невероятното таласъмче — зарадва се Сладуранка и се гушна в него, а на Таласъмчо много му хареса да е най-невероятното таласъмче.

И така двамата изплуваха на един вафлен остров и започнаха да мислят как да отпътуват оттук и да стигнат дотам. И тъй като мислеха много дълго, Таласъмчо все пак реши да опита малко от вафления остров и да пийне малко от млякото със захар, за да може да мисли по-хубаво. И така таласъмчето похапваше и мислеше, мислеше и похапваше и забеляза, че по някое време само похапва.

— Измислих го! — каза Сладуранка, защото го беше измислила. — Ще сглобим подводница, ще преплуваме, после ще я разглобим, ще я направим на самолет и ще прелетим!

— Това е много сложно — възрази тумбачето, което от хапването беше станало едно мързеливо тумбаче.

— Имам идея! — каза опашката на Таласъмчо и погледна към опашката на Сладуранка. — Чувала съм, че когато две опашки се сплетат може да стане магия! Наистина!

— Ами не знам — каза опашката на Сладуранка. — Редно ли е да се сплитам насам-натам с разни други опашки?

— Необходимо е — обясни ѝ Сладуранка. — За да стане магията!

Тогава опашката ѝ се съгласи и се приближи до опашката на Таласъмчо, а неговата се уви около опашката на Сладуранка. И в този момент БУМ-ТА-ТА-Тряс! Пуф! И всичко стана като в мъгла, ама магическа. И когато се разсея мъглата, вече уж нямаше нищо магическо. Намираха се покрай дърветата до последните къщи на Хората. Точно зад тях течеше Дълбоката Река.

— Цоп, цоп, цоп! — зарадваха се лапичките на Таласъмчо, че отново виждат реката.

— Цоп, цоп, цоп! — отвърна им реката.

— Цопа, цопа — включиха се и лапичките на Сладуранка.

После Таласъмчо ѝ показва как може да пее по-хубаво от всички птички, а Сладуранка му показва как може да пее по-хубаво от

Таласъмчо. Той намери няколко червени ябълки на едно дърво и ги откъсна за Сладуранка.

— Това са най-вкусните неща, по-вкусни от всички сладости! — каза тя.

Така двете таласъмчета решиха да се спуснат към последните къщи на Хората, където живееше авторът, и да му кажат:

— Здравей!

И авторът също им каза:

— Здравейте! — усмихна им се и им помаха, но им каза, че е зает да пише. Той беше един умен автор и знаеше, че когато две таласъмчета си имат техни си таласъмски работи, не е нужно някой да се меси.

А Таласъмчо и Сладуранка тръгнаха нагоре по течението на Дълбоката Река. Точно там нослето на Таласъмчо започна да души за банани, макар че никога не намираше. Научи и нослето на Сладуранка как да го прави. Скоро стигнаха до Голямата Планина, където лапичките на Таласъмчо показаха, че са истински приключенски лапички и как могат да се катерят. А лапичките на Сладуранка също се научиха да се катерят. Дори стигнаха до върха, където седнаха да си починат. Помолиха къпиновия храст да си наберат узрели къпини и той им разреши.

Но вечерта приближаваше и Таласъмчо се забърза, надолу, надолу, към старата си дупка. Сладуранка го следваше. Точно преди да стане тъмно, стигнаха до там. Ето я! Таласъмчо много се зарадва, като видя своята дупка, нищо че беше малко поразрушена. Дупката също се зарадва, че вижда Таласъмчо. Сладуранка набързо поошета из едно ъгълче, за да има къде да останат да преспят за вечерта. А на следващия ден мъкнеха планински камъчета, носеха горски клонки, строиха и дострояваха. Поправяха, чукаха и ремонтираха. Вадеха пясък от реката, бъркаха, носеха и укрепваха. Накрая направиха една още по-хубава дупка и заживяха там. И Таласъмчо разбра, че най-хубаво си е у дома. КРАЙ.

— Как край, ами моята Омагьосана Гора? — попита Сладуранка.

— О — сепна се авторът. — Разбира се.

Още на следващия ден Таласъмчо заведе Сладуранка до Омагьосаната Гора, където се случиха разни омагьосани неща, но това е една съвсем друга приказка.

КРАЙ

ГЛАВА 49

ДА ПОДАДЕШ ЛАПА!

Дядо Мечо се беше навел и надничаше от Страната на Сънищата. Малката лапичка на сънувания Таласъмчо се присегна и хвана голямата му лапа. И тогава, хоп — те двамата вече бяха на друго място! В сънищата е така — трудно оставаш на едно място.

Но другото място не беше друго, защото таласъмчето добре познаваше това място. Това беше дупката на Дядо Мечо!

Сънуваното носле подуши миризма на мекички и чай. А сънуващите очички се огледаха и какво да видят? На дивана спяха те — Таласъмчо и Дядо Мечо! И таласъмчето се обърка. Даже толкова се обърка, че и авторът се обърка. Но тогава Дядо Мечо обясни, че когато той заспал в първата книга, отпътувал насън за втората и ето го сега тук.

— Насън една мечка може да ходи навсякъде — поясни той. — Затова много обичаме да спим.

— А таласъмчетата могат ли да ходят навсякъде? — попита Таласъмчо.

— Малките таласъмчета могат да ходят още по-навсякъде — обясни мечокът. — Но когато пораснат и бързо-бързо забравят.

— И може ли да отидем някъде? — попита Таласъмчо.

— Къде например?

— Където има много за хапване! — дообясни тумбачето.

— Какво ти се хапва тумбаче? — попита Дядо Мечо.

— Солети! — изкъкори тумбачето. — Ама много, много! Планина от солети!

И изведнъж от пода поникна трева от солети и храсти от солети и дървета-борчета, които имаха иглички — солети. Появиха се солети полепнали със сол и солети поръсени с хрупкав сусам. А после се появи и едно малко бебе солетено чудовище.

— А защо не останете в дупката — предложи мечокът и бебето чудовище изчезна. А с него взеха, че изчезнаха и спящия мечок и спящото таласъмче, заедно с целия диван. Така те се върнаха в първата книга. Останаха само сънуваният Таласъмчо и сънуваният Дядо Мечо.

— Всеки момент ще дойде и Баба Меца — додаде мечокът.

И наистина, всеки момент се появиха сънуваната Баба Меца, два хладилника и една кофа. В кофата с вода подскачаше една сребърна рибка.

— Остани на гости и ще ми изпълниш едно желание — избълбука рибката.

— Ще приготвя чудна вечеря — додаде Баба Меца.

— А нали насън можем да ходим навсякъде? — намесиха се и рогцата.

— Да — съгласиха се Таласъмчо, Дядо Мечо, Баба Меца и дори сребърната рибка.

— Защо да не отидем да се срещнем с детето, което слуша (или чете) тази приказка?

— Бълбук — каза тумбачето.

Даже по-скоро беше нещо като:

— БЪЛБУК-БЪЛБУК!

— Останете, останете ни на гости! — казаха Дядо Мечо, Баба Меца и дори сребърната рибка. „Какво ли да сънувам?“ зачуди се Таласъмчо.

Дали Таласъмчо да изсънува гигантски гори и планини от солети, там където живее бебето солетено чудовище (**Глава 50**)?

Дали таласъмчето да остане в бърлогата на гости при гостоприемните Дядо Мечо, Баба Меца и сребърната рибка (**Глава 51**)?

Или искаш Таласъмчо да се срещне с теб (**Глава 52**)?

ГЛАВА 50

СОЛЕТЕНА

Таласъмчо се наведе и взе една солетка. Докато се обърне, отзад беше изникнала още дървета, храсти и клони от солети. Едно бебе чудовище лазеше наоколо. Малкото солетено чудовище трудно се изправи на лапички, заклатушка се и почна да яде солети от храста. Таласъмчо също си взе солета от храста.

— Уаааа-ааа! — ревна изведнъж бебето чудовище.

Таласъмчо се стъписа и остави обратно солетата. Солетено чудовище обаче продължи да плаче. Таласъчето не беше сигурно защо плаче малкото чудовище, но то никой не може да разбере защо плачат малките чудовища, защото те все пак не могат да говорят.

— Искан да може да говори — каза таласъмчето. И хоп, малкото чудовище вече наистина можеше да говори. В страната на сънищата е така: поискаш си нещо и хоп, то веднага се случва. Затова трябва много да внимаваш какво си поискваш.

— Астат ми заби — каза малкото чудовище и веднага му пораснаха две чудовищни зъбчета. — Като астат забите и болат!

Таласъмчето не си спомняше кога бяха израснали неговите зъби. Откакто се помнеше, винаги си имаше зъби, които обичаха да гризкат. Лапичката посегна и взе една солета.

— Уаааа-ааа! Ааа! — ревна отново и още по-силно солетеното чудовище.

— Какво пък сега? — учуди се таласъмчето.

— Болат! — каза бебето чудовище. — И ги чеша, гизкам солати.

— Ами ти можеш да си гризаш солетите, и аз ще си гризкам солетите — обясни Таласъмчо. — И така и двамата ще гризкаме солети.

— Нама! — заплака чудовището. — Аз гизкам, ти гизкаш, нама солати!

— Виж, виж, чакай — успокои го таласъмчето. — Виж това дърво!

И Таласъмчо изсънува още едно солетено дърво, то изникна и разтвори солетени клони и клонки. Бебето чудовище долази до него и започна да го унищожава. Нагризваше солетите и ги пускаше на земята. После още и още солети, защото го сърбяха малките чудовищнички зъбки.

Таласъмчо седна на едно солетено пънче и се зачуди какво да направи, за да успокои малкото чудовище. Бебето продължаваше да нагризва дървета, храсти, треви и от време на време дори изяждаше

солетите. В този момент се появи лапата на Дядо Мечо. А то в страната на сънищата е така: помислиш си за някой и хоп, той се появи, ама не целият. Я глава, я лапичка, или пък само опашка. Може би останалите части са заети да сънуват нещо друго.

— Бръкни в торбичката! — каза лапата на Дядо Мечо на лапичката на Таласъмчо и лапичката на Таласъмчо бръкна в торбичката и напипа биберона.

— Може да го дадеш на бебето чудовище — обясни лапата на Дядо Мечо.

— Това е чудесна идея — включи се и тумбачето. — Да му дадем биберона да го смуче. А като смуче биберона, няма да гризка солети и така ще има много солети за нас!

— Нама! — каза бебето чудовище и продължи да нагризва солети.

— Хайде да обясним на малкото чудовище, че не е хубаво да е малко егоистично чудовище — казаха рогцата. — В страната на сънищата има солети за всички!

— Да му дадем биберона да си чеше зъбките — обяви тумбачето.

И така:

Дали Таласъмчо да даде на бебето солетено чудовище биберона (Глава 53)?

Или да се опита да му обясни, че солети има за всички чудовища и таласъмчета (Глава 54)?

ГЛАВА 51

В КОЯТО СЕ ПОЯВЯВАТ ДОСТА НЕЩА

— Трябва ни по-голяма бърлога, за да можем да посрещаме много гости — каза Баба Меца и бърлогата стана два пъти и даже три пъти по-голяма.

— По-важно е сърцето ни да е голямо — каза Дядо Мечо. — Бърлогата може и по-малка да е. И хоп, бърлогата стана малко по-малка, а на Таласъмчо му стана топличко на сърцето.

— Да има вода! — викна сребърната рибка и в края на бърлогата се появи едно езерце. Тя подскочи, прелетя през цялата бърлога, цопна и блбукна в езерото.

— Цопа, цопа, цоп — запя си сребърната рибка, а около езерото изникнаха тревички и храсти, право в чекмеджетата на Дядо Мечо.

— Ще ни трябва поне още една готварска печка — включи се Баба Меца.

— За къде печка без храна? — допълни Дядо Мечо.

След печката се появиха делви с мед, щайги с ябълки, чували с жито, каци кисело зеле и осем реда компоти, за да могат да има с какво да се гощават гостите. Таласъмчо много се забавляваше с цялото това появяване на каквото си поискаш.

— Може ли и аз да кажа? — попита таласъмчето.

— Кое? — не разбра рибката.

— Да си появявам?

— Разбира се, трябва само да го измислиш — обясни тя.

— Аха, сега започвам.

— Добре — съгласи се сребърната рибка. — Само недей да мислиш за танцуващите моркови.

Таласъмчето се зае да мисли. Колкото повече се опитваше да мисли, толкова повече не успяваше. В главата му се въртяха само някакви танцуващи моркови. Таласъмчо сведе главичка и видя, че те дори вече танцуват по средата на бърлогата.

*Моркови сме, да!
Не ни ли ти позна?
Танцуваме навред,
салса и балет!*

— Ей, голям номер! — зарадва се Сребра и запляска с опашка по водата. — Никога не ми писва. Таласъмчо се засмя на морковите и чак сега разбра какво беше направила рибката. Беше му казала да не мисли за морковите и затова той не можеше да не мисли за тях.

„Странна работа“, каза си таласъмчето, значи не е важно само какво мислиш, ами и какво си мислиш, че не мислиш.

— Съдомиялна също, все пак — каза Баба Меца, която се бе заела да готви. — И пералня! За оцапани дрешки и козинки.

— Скоро сме готови за гостите! — включи се Сребра. — Трябва само вода и за тях. И в този момент се появиха няколко бурета, а тя започна да ги пълни с вода от езерото.

— Измислих го! — зарадва се Таласъмчо.

— Кое? — Сребра спря да пълни водата и го погледна.

— Искам водна пързалка! — обяви таласъмчето и една гигантска водна пързалка се спусна от тавана на бърлогата, направи няколко завоя, та право в езерото.

На вратата на бърлогата се почука, позвъни и потропа. Баба Меца, премаляла от радост, отвори.

— Няма ли да посрещнеш гостите? — попита рибката.

— Тъкмо започнах да си измислям — каза таласъмчето.

Дали Таласъмчо да продължи да си измисля най-невероятни неща ([Глава 55](#)), или да отиде да посрещне гостите ([Глава 56](#))?

ГЛАВА 52

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СЕ ОПИТВА ДА ДОЙДЕ ПРИ ТЕБ

- Искам да се срещна с Таласъмчо!
- И аз искам да се срещна с теб! — отговори Таласъмчо.
- Ела при мен!
- Трябва да ме повикаш — отговори таласъмчето. — Кажи:

*Таласъмче, таласъмче,
обичам те, ела,
таласъмче, таласъмче,
чакам те, сега!*

И тогава ти го каза. Таласъмчо направи опит да премине и да дойде при теб. Нещо го спираше. Между Страната на Сънищата и там, където стоеше ти, имаше невидима преграда. Лапичките опипваха, опипваха, но не откриха нищо. Очичките гледаха, гледаха, но не я виждаха. И все пак преградата я имаше.

— Не мога да премина! — каза Таласъмчо. — Ако искаш, ти ела при мен.

— Как?

— Лесно е. Първо трябва да заспиш.

Ти затвори очи и ги стиска, стиска, но не можа да заспиш, та нали приказката още не е свършила?!

— Не мога да заспя. Приказката не е свършила!

— Ами добре — отговори таласъмчето. — Аз ще изчакам приказката да свърши и тогава ти ще дойдеш при мен! И таласъмчето започна да чака и да чака...

И чакаше...

Но приказката
не свършваше...

— Сетих се нещо! — каза изведнъж таласъмчето и подскокна. — Какво е твоето талисманско същество?

— Не знам — каза ти, защото не разбра какво те питат.

— Талисманското същество може да не е таласъмско същество, а друго животно или пък нещо, или дори нищо — започна да обяснява Таласъмчо.

— И какво прави талисманското същество?

— Това е твоят водач в страната на сънищата!

— И кое е моето талисманско същество?

— Не знам — отговори таласъмчето, което наистина не знаеше.

— Само ти можеш да разбереш кое е твоето талисманско същество. Може да е таласъмско. А може и да не е таласъмско. Може да съм аз, а може и да не съм аз.

— Как да разбера?

— Лесно е — отговори таласъмчето. — Оставяш телцето да заспи, а рогцата са будни!

— Но аз нямам рогца — отговори му ти.

— Ами тогава, където ги нямаш рогцата — поясни таласъмчето.

— И после казваш, ама насън, че искаш да срещнеш твоето талисманско пазителско същество.

Таласъмчето говореше странни работи, но ти знаеше, че Страната на Сънищата си е странна. Всякакви страннотии. Като невидимата преграда например. Ти се замисли и му каза:

— Искам ти, таласъмче, да си моето талисманско същество (Глава 57)!

— Искам аз да разбера кое е моето талисманско същество (Глава 58)!

ГЛАВА 53

В КОЯТО ИМА И ГОЛЕМИ ЧУДОВИЩА

Лапичката на таласъмчето бръкна в торбичката, напипа биберона и го извади.

— Виж, чудовище, какво имам!

Бебето солетено чудовище спря да гризе и погледна.

— Акво е тава? — попита то.

— Тава, ъм, това е би-бе-рон.

— Би-бе, не бе-бе — обясни бебето, но Таласъмчо нищо не разбра. А бебето искаше да каже, че бибе-рона е за бибета, не за бебета. Но нали беше бебе, пък макар и чудовище, то не можеше да обяснява добре.

Таласъмчо се приближи и тикна биберона в устата на бебето. Чудовището започна да го гризе, но биберонът беше гумен и не ставаше много за гризане.

— Не гризи, а го смучи — обясни му таласъмчето.

Така солетеното чудовище засмука биберона и от време на време се опитваше да го гризе, но не успяваше, а пък солетите останаха цели и ненагризани. Таласъмчо си отчупи няколко солети и най-после започна да си похапва. В този момент се появи едно пораснало солетено чудовище, което вече не беше бебе. А бебето чудовище изплю биберона, хвана се за крака му и го гушна. Таласъмчето се опита да отсънува порасналото чудовище, но от това чудовищата само станаха две: мъжко и женско. Изведнъж те донесоха отнякъде брадви, която бяха също и триони, и започнаха да секат солетените дървета.

— Чакайте, чакайте, какво правите? — прекъсна ги Таласъмчо.

— Сечем дърветата — обясниха чудовищата.

— Виждам, но защо?

— С тях ще построим чудовищен завод! — обясни мъжкото чудовище.

— И после ще изсечем още дървета, за да ги горим в чудовищната му пещ — обясни женското чудовище. — Така се захранва пресата.

— И после сигурно ще изсечете още солети? — попита Таласъмчо.

— Разбира се — съгласи се мъжкото чудовище. — От тях ще направим солетена хартия.

— А защо ви е солена хартия?

— Как? — не разбра женското чудовище. — Всяко чудовище иска да има солетена хартия, това е невероятно бижу и даже украса. Слага се на чудовищната глава. И така ставаме много красиви чудовища и вече не сме грозни.

— Но вие не сте грозни! — изненада се Таласъмчо, на когото солетените чудовища му се струваха много симпатични. Е, бяха малко странни, но изобщо не бях грозни!

— Така ли? — каза женското чудовище и приглади козинка.

— Не сме грозни — съгласи се мъжкото чудовище и поизправи гръб.

— И аз ли не съм гозно? — попита бебето чудовище.

— Ти си най-негозно — засмя се Таласъмчо. — Ти си едно много сладко чудовище!

— Вижте — каза Таласъмчо и пак стана сериозен. — Ако изсечете всички дървета, вашето малко бебе няма да има какво да яде.

— Нама — каза бебето.

— Няма — казаха чудовищата. — Трябва да обясним веднага и на другите чудовища, че и те не са грозни и даже са хубави.

Като казаха това, солетените чудовища, заедно с бебето чудовище, изчезнаха и отидоха да обясняват на всички, че бебетата им няма да има какво да ядат, ако изсекат всичко. Бебето чудовище също обясняваше, но никой не му разбираше. А Таласъмчо разбра, че в Страната на Сънищата, ако видиш чудовище, просто трябва да му кажеш колко го обичаш.

КРАЙ

ГЛАВА 54

НАДГРИЗВАНЕТО

— Да се опитаме да обясним на малкото солетено чудовище, че не е хубаво да е егоистично чудовище.

— Ти обяснявай, аз изчезвам — каза лапата на Дядо Мечо, точно преди да изчезне.

— Виж, бебе чудовище — каза таласъмчето. — Не е хубаво...

— Нама! — прекъсна го бебето.

— Има много солети, толкова много солети! И винаги можем да изсънуваме още солети.

И като каза това, таласъмчето изсънува цяла нова гора от ненагризани солети. Но като изсънува гората, таласъмчето без да иска изсънува и един заек, но се изненада и забрави да му досънува ушите. И заекът така си остана — без уши. И веднага започна да гризе. Бебето чудовище и безухият заек започнаха да се състезават кой по-бързо ще нагризе солетите, а таласъмчето се отказа да обяснява каквото и да било. Взе си няколко солети и спокойно гледаше състезанието по надгризване. Само от време на време таласъмчето сънуваше още солети, за да има какво да гризат заекът и бебето чудовище. Така мина много дълго време, но то в Страната на Сънищата многото дълго време може да мине за кратко време, а многото кратко време да продължи доста дълго. Изобщо най-добре ще е да кажем, че в Страната на Сънищата времето е доста объркано и понякога успява да обърка и всички останали. Така или иначе, бебето чудовище и безухият заек бяха много уморени и много преяли и даже зъбите им се бяха уморили от гризане. За всеки случай Таласъмчо изсънува още няколко гори и планини от солети и така съвсем ги отказа да продължават.

— Какво стана, победих ли? — попита заекът без уши.

— Аз побадих — каза солетеното чудовище.

— Мисля, че и двамата загубихте — обясни им Таласъмчо. — Вижте, пълно е с ненагризани солети. — И хоп!, той изсънува още много и много солети и даже малко соленки и чипс.

— Не мога повече — предаде се безухият заек.

— На мога повече — предаде се и бебето солетено чудовище.

Таласъмчо беше много доволен, че е успял да покаже на тези животни (и чудовища), че лакомията може и да е безкрайна, но техните кореми не са. В този момент, тъй като Таласъмчо не внимаваше много какво сънува, започнаха да се появяват цели стада от зайци без уши и

бебета солетени чудовища, както и няколко бебета чипсови чудовища и соленкени чудовища.

— Уеее! — притесни се бебето чудовище. — Сега ще изадат всичко!

И наистина скоро те изядоха всичко, но колкото повече изяждаха, толкова повече се появяваха нови гори и планини, нови храсти. Солети, чипсове, соленки. Ядоха, ядоха, ядоха... и им стана тежко.

— Вижте какво — каза накрая безухият заек на другите безухи зайци. — Дайте да отиваме да си търсим ушите! — И като каза това, всички зайци изчезнаха и се появиха само едни уши. А бебетата чудовища намериха отнякъде едни пелени и започнаха да си ги раздават.

— Има много солати! — каза накрая бебето солетено чудовище.

— Така е! — съгласи се Таласъмчо и за всеки случай изсънува още някоя солета. — С тях могат да се правят много неща.

— Акви? — запита чудовището.

— Например да се играе — обясни Таласъмчо.

На бебето чудовище много му хареса идеята, че може да играе. Скоро всички чудовища, дори и чипсовите и соленкените започнаха да си играят. Така таласъмчето им показа как могат да играят на „построяване на къщичка“ и те веднага заиграха. Носеха греди — гигантски солети, строяха и дострояваха, изгризваха прозорци, мъкнеха соленки и нареждаха тавана с тях. Накрая сложиха на покрива керемидите от чипс и изгризаха една дупка за комина. Таласъмчо закачи заешките уши на покрива, като антена. Той огледа страхотната къщичка и се зарадва. Бебетата чудовища още повече се зарадваха, че вместо да изгризат солетите, са построили такова хубаво нещо. Какво? Да не мислите, че сега ще ви кажа, че Таласъмчо заживял там щастливо? Не, разбира се! Таласъмчо беше в Страната на Сънищата, а там можеш да живееш навсякъде!

КРАЙ

ГЛАВА 55

В КОЯТО СТАВА ГОЛЯМА БЪРКОТИЯ

Таласъмчо набързо изсънува втора пързалка, само че не водна, а ябълкова, и то дори по-голяма от водната. През това време бяха дошли първите гости — Шантавата Лисица и нейната братовчедка Нешантавата Лисица, които веднага изтичаха да пробват пързалките. Те се преоблякоха с банските си костюми, седнаха на опашките си и се приготвиха за спускане.

— Да се пързулнем, пързаяйки се по прекрасните пързалки! — каза Шантавата Лисица.

— Фиууу! — каза Нешантавата Лисица и вече беше долу.

Таласъмчо продължаваше да сънува и набързо украси цялата бърлога с шарени балони — червени, розови и сини. Но една зебра-фокусник, също гостенин, правеше невероятни фокуси — пукаше балоните и правеше от тях по-малки балончета.

— Яденето ще изстине! — вайкаше се Баба Меца.

— Фиу! Фиу! — пързаяха се лисиците.

— Пук! Пук! — правеше фокуси зебрата.

Таласъмчо сънуваше нови и нови неща — колелета, които летяха, ракети, които плуваха в езерцето, малки и големи подскачащи топки.

— Всичко ще изстине, а студеното ще се стопли! — не спираше да се тревожи Баба Меца.

— Цоп, цоп — казаха няколко скачащи топки, които скочиха право в едната манджа и опръскаха козината на Дядо Мечо.

— На абордаж! — чу се през това време вик от вратата и едно прасе-пират и овца-пират влетяха в бърлогата, мъкнейки след себе си стара прахосмукачка-лодка. Таласъмчо тъкмо сънуваше люлки, въртележки и клатушки. Прасето и овцата бързо забравиха за абордажа и се качиха на една въртележка и се въртяха, въртяха и като слязоха продължиха да се въртят, блъснаха се в тавите и навсякъде се разлетяха манджа.

— Олеле, майко! — вайкаше се Баба Меца.

— Сега ще оправим нещата — обясни зебрата-фокусник и замахна с вълшебната пръчица. Един от шкафовете на Дядо Мечо се превърна в цяло ято гълъби и навсякъде хвъркна перушина, а един гълъб попита къде е тоалетната.

— Истинска кочина! — възмути се прасето.

Точно в този момент вратата се отвори с трясък и от там влезе авторът, който за малко не цопна в една локвичка от манджа.

— Какво става тук? — изуми се той.

Таласъмчо погледна виновно към автора и топките спряха да подскачат. Няколко люлки и клатушки изчезнаха.

— Таласъмчо, в какво си превърнал бърлогата на Дядо Мечо? — попита авторът.

— Ама, аз само си играех — обясни таласъмчето и пързалките изчезнаха, а лисиците, които тъкмо се пързалиха за тридесет и осми път, паднаха от въздуха и цопнаха право в езерото. Гълъбите излетяха през отворената врата.

— Хайде заедно да оправим тази каша — предложи авторът и всички се съгласиха.

Овцата и прасето вадеха вода от езерцето, а лисиците забърсваха пода с опашките си. Зебрата правеше фокуси и караше някои петна да изчезват след здраво търкане с копитца. Но най-много от всички работеше Таласъмчо, който носеше, чистеше, плакнеше и переше. Авторът набързо изтри няколко изречения с боклуци. Съвсем скоро бърлогата на Дядо Мечо светеше от чистота.

— Хайде най-после да вечеряме! — предложи авторът и всички се нагласиха покрай масата.

— Прекалих ли? — попита таласъмчето.

— Да, прекали — обясни му авторът. — Но когато някой може да има всичко, което поиска, много лесно е да прекали.

Таласъмчето се извини на домакините и те му простиха и го поканиха да остане да живее в бърлогата. И до днес, ако някой ден се загубите в Страната на Сънищата и свиете наляво, вместо на другото ляво ще стигнете до една мечешка бърлога, където живее таласъмче — то ще ви покани на гости и със съвсем важен тон ще ви обясни, че с многото е лесно да се прекали.

КРАЙ

ГЛАВА 56

В КОЯТО ГОСТИТЕ ПРИСТИГАТ

Баба Меца вече посрещаше гостите на вратата, когато и Таласъмчо дотича. Първо влязоха Шантавата Лисица и нейната далечна братовчедка Нешантавата Лисица хванати под опашка. Те бързо се разшетаха, за да помогнат. Таласъмчо им правеше компания. Шантавата Лисица подуши въздуха, дотърча до печката, махна капака и надникна в една тенджера.

— Да подкиселя ли киселото зеле? Да не се е вкиснало?

Нешантавата Лисица разгледа набързо бърлогата, мушна си муцуната във фурната и попита отвътре:

— Сладък ли е сладкият сладкиш, или да го подсладя със сладко?

На вратата в този момент се появи една зебра-фокусник, зае тържествена стойка и каза:

— Та-дам!

Бръкна с копитце в цилиндъра си и измъкна оттам един букет изкуствени цветя, който подари на домакията. Баба Меца остана очарована. Таласъмчо излапопляска.

— Та-дам! — каза отново зебрата, замахна с вълшебната си пръчица и една от тенджерите на печката избухна в конфети, право в муцуната на Шантавата Лисица.

— Ихууу! — извика от радост лисицата. — Време е за весело веселие за всички веселяци!

Точно в това време през вратата нахлуха една овца-пират и едно прасе-пират, и мъкнеха след себе си стара прахосмукачка, направена на лодка. Те стигнаха до езерцето, спуснаха прахосмукачката, качиха се в нея и запяха:

*Към острова, към острова, към острова, където спи
съкровище...*

В този момент в езерцето се появи и един остров, а по него изникнаха няколко палми.

— Това е най-забавното гости, което съм виждал — зарадва се Таласъмчо. — И дори няма нужда да си лягам рано, защото аз вече спя!

Зебрата-фокусник беше взела друга тенджера и я разрязваше на две с триона на Дядо Мечо. Помолиха я да престане с номерата, защото нямало да останат тенджери с ядене. През това време овцата-пират и

прасето-пират бяха пленили сребърната рибка и провеждаха разпит, за да разберат откъде се е сдобила със среброто.

— Чувала ли си нещо? — попита овцата.

— За някаква златна рибка? — попита прасето.

— Говори! — нареди й прахосмукачката.

Нешантавата Лисица дойде да им обясни, че храната е готова и че сребърната рибка не е част от менюто, а от домакините. Прасето-пират и овцата-пират ѝ се извиниха. Таласъмчето набързо изсънува една голяма кръгла маса, за да има място за всички.

В този момент на вратата тихо се почука. Разбира се, никой нищо не чу в цялата шумотевица. На вратата се потропа по-силно. Таласъмчо скокна и отвори. А там стоеше авторът на книжката, който водеше със себе си един северен елен с китара.

— За да свири, докато вечеряме — обясни авторът.

И така всички седнаха около масата. Баба Меца и Дядо Мечо сипаха на всички най-различни манджи. За зebrата-фокусник портокали в портокалов сос, но тя махна без да иска с вълшебната пръчица и всичко в чинията се превърна в ориз. На Шантавата Лисица и нейната братовчедка дадоха киселото зеле, защото те толкова го бяха подкиселили, че никой не искаше да го яде. На овцата, прасето и прахосмукачката сипаха големи порции съкровище, което оказа се не ставаше за ядене. А сребърната рибка получи... храна за рибки. На автора и Таласъмчо дадоха да опитат от всичко, защото бяха почетни гости. А от сладкиша таласъмчето хапна най-много. И тогава Таласъмчо разбра, че най-хубавата къща е тази, която често се пълни с гости.

КРАЙ

ГЛАВА 57

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ИДВА ПРИ ТЕБ!

— Искам ти, таласъмче, да си моето талисманско същество! — каза му ти.

— Добре! — съгласи се Таласъмчо и навири тумбачето си от гордост. Дори и опашката се навири. Таласъмчето отново направи опит да премине невидимата преграда, но тя затова беше преграда, за да не може да се минава лесно. Таласъмчо се зачуди какво да направи и се огледа. Страната на Сънищата беше станала по-странна от всякога. Планини от лилаво се издигаха в морета от зелено, острови от синьо се появяваха и изчезваха, а по тях разцъфваха цветове: теменужки, жълтури, виолетки, синчец, ружи и зеленика. Жълти водопади се стичаха от планините и се изливаха в морето от зелено.

— Таласъмче, идваш ли? — попита ти.

— Идвам, ей сега след малко, само да го измисля — отговори таласъмчето и наистина го измисли. — Аз нали съм таласъмче?

— Да.

— А таласъмчетата могат да стават невидими. И като стана невидим и хоп, ще премина невидимата преграда.

— Това е чудесна идея!

И така Таласъмчо опита да стане невидим. И колкото повече опитваше да стане невидим, толкова повече не ставаше.

— Защо не става?

А за да стане невидимо едно таласъмче, то първо трябва да се събуди от Страната на Сънищата. А за да се събуди трябва първо да премине през невидимата преграда.

Таласъмчо се обърка.

— Не разбирам — каза той. — За да се събудя, трябва да премина преградата, а за да премина преградата трябва да стана невидим, а за да стана невидим, първо трябва да се събудя.

— И аз не разбирам — съгласи се ти.

Таласъмчето се замисли над загадката:

*За да се събудя,
трябва да премина преградата,
за да премина преградата,
трябва да стана невидим,
за да стана невидим,
трябва да се събудя.*

И никой не разбра как Таласъмчо реши тази сложна загадка, но той стана невидим, докато се събуждаше, преминавайки през преградата. И така дойде при теб.

— Наистина ли? — попита ти.

— Не ме ли виждаш? — попита Таласъмчо.

— Не — отговори му ти. — Нали си невидим.

— Да, бях забравил — съгласи се Таласъмчо.

— Сега аз ще легна до теб — каза таласъмчето. — И така заедно ще заспим.

И таласъмчето се сгуши на възглавницата ти, макар че ти не го виждаше, защото то беше невидимо. То протегна няколко пъти невидимите си лапички, а опашката се нави на кълбо. Таласъмчето приглади козинката си за сън. А тя, макар и невидима беше толкова пухкава, че беше страхотна за гушкане.

— Ще те чакам от другата страна — каза таласъмчето. — И заедно ще си направим най-страхотната къща — каза то и се унесе в сън.

— Ще дойда! — отговори му ти и бавно затвори очи.

КРАЙ

ГЛАВА 58

В КОЯТО ОТКРИВАШ СВОЕТО ТАЛИСМАНСКО СЪЩЕСТВО

— Искам да разбера кое е моето талисманско същество! — каза ти.

— То ще те чака от другата страна — каза таласъмчето и изчезна в Страната на Сънищата, където живеят най-различни талисмански същества-пазители. Те са там и пазят децата, които идват да изследват необятната Страна на Сънищата.

Точно там, след пясъчното езеро, в лилавите поляни живеят и светещите еднорози — диви коне с рог на челото. И тези стада от еднорози препускат през безкрайните поля на сънищата и оставят след себе си пътеки от светлина. И когато някое дете види тези пътеки, то може да ги последва и да стигне до някой светещ еднорог, и да каже — Здравей, конче!

А еднорогът ще възрази, че не е конче, а еднорог, защото си има вълшебен рог. И ако сърцето на детето е изпълнено с доброта, еднорогът може да види това и да сведе глава пред него. А детето може да погали еднорога и тогава неговите ръце също стават от светлина. А еднорогът коленичи, за да може детето да се качи на гърба му и така заедно препускат в Страната на Сънищата, където живеят най-невероятните приключения!

От другата страна на Захарната Долина живеят малки села от розови слонове, които дори не приличат на слонове, защото нямат опашки. Те имат съвсем малки ушички и весело помахват с тях, когато са щастливи. А козината им е розова и прилича повече на захарен памук, отколкото на козина. И всяко слонче има своя собствена къщичка, в двора на която отглежда по една розова роза. И ако някое дете не е достатъчно смело, когато пристига в Страната на Сънищата, то слончето надушва това със своето малко хоботче и идва да му помогне. И ако детето е взело със себе си ненужен багаж, то слончето предлага да го носи вместо него, подава му ръчичка и му казва весело:

— Ела с мен!

И заедно пристъпват без никакъв страх в Страната на Сънищата.

Но в Страната на Сънищата живеят толкова много пазители и толкова много талисмански същества, че тази книга няма да стигне да ви разкажа за всички тях. А и всички книги на света няма да са достатъчни, защото Страната на Сънищата е безкрайна и там живеят безкрайно много създания.

Сигурно сте чували за малките лъвчета с опашки на гущери. Те често летят между дърветата в Бялата Гора и учат и децата как да го правят. Или за чудно красивите русалки, които живеят в слънчевите океани и често учат момиченцата да плуват. За зелените подземни маймунки, които са много любопитни и идват да надничат в сънищата на децата. За огромните говорещи балони, които обичат да пият плодов сок от череши и праскови. И други, и други, и други...

Весели хипсони, малки тунти, странни червени лигри и смели унтипашки.

Но най-най-странните талисмански същества живеят там, където е най-лесно да бъдат открити — в твоята Страна на Сънищата. Там живеят толкова странни, смели и добри създания, че никой дори не е чувал за тях. Достатъчно е само да заспиш и да посънуваш и ще ги откриеш.

Затвори очи, полегни в мекичкото си легло и сложи главичка на възглавницата. Нека телцето да заспи, защото то не може да дойде с теб в Страната на Сънищата. Там ще отидем само ти и аз. Когато заспим, ще чуем много гласчета, а едно от тези гласчета ще бъде твоето талисманско животно, което те пази. Повикай го и то ще дойде. Дали ще бъде конче, което не е конче, защото има рогче — или слонче, което не е слонче, защото няма опашка; дали ще бъде нещо друго, което не прилича на нищо друго, то ще бъде само твое и ще те чака. Затвори очички. Заспи. То е там.

КРАЙ

ОБЩИ СЪВЕТИ

КОИТО АВТОРЪТ ЗАПИСА ПОД ДИКТОВКА НА КНИЖКАТА И ПРЕВЕДЕ НА ЕЗИКА НА ВЪЗРАСТНИТЕ

1. Дайте възможност на детето да измисли име за таласъмчето и навсякъде в книжката използвайте новото име. Можете ли да му измислите собствен външен вид и характер? Какво обича да прави и какво не обича? Опитайте да се съобразявате с това в историята и когато взимате решения. Можете също така да използвате и някое таласъмче от картите за игра „Таласъмски игри“, ако разполагате с комплекта.

2. Ако желаете, обяснете на детето повече за посоките на света. Можете да използвате компас/глобус, ако имате такива.

3. Дайте възможност на детето също да си събере багаж за предстоящото приключение в любимата си торбичка/раничка, и го оставете да избере каквото пожелае. По възможност използвайте и част от неговите предмети в приказката.

4. Винаги прочитайте изборите повторно, за да помогнете на детето да ги осмисли.

5. Избягвайте да давате напътствия за избора, който вие намирате за правилен, оставете детето само да реши.

6. Използвайте фантазията си и променяйте смело където и каквото решите, особено ако детето го желае.

7. Изиграйте случките с детето. Вие можете да играете съществото, което таласъмчето среща, а детето да играе таласъмчето. Или пък обратно.

8. Обяснете на детето какво представлява и как живее дадено животно, което срещате. Запознайте детето с интересен факт от „Знаете ли, че...?“.

9. Нарисувайте заедно сцени от книгата.

10. Учете заедно буквичките, като използвате главната буква, с която започва всяка глава.

11. Учете цифричките (ако все още не ги знаете), като давате възможност на детето само да намира следващата глава.

12. Измислете мелодии и пейте заедно всички песнички, които срещате в книжката.

13. Използвайте картите и схемите в книгата, за да направите играта по-жива и интересна.

14. Ако сте чели историята достатъчно пъти, можете да си спестите повторение, като започвате директно от главите на локациите, посочени по-долу. Можете също да ги ползвате, за да разделяте историята, ако детето е малко и не може да задържи вниманието си дълго време.

СЕВЕРНИЯТ ПОЛЮС (ГЛАВА 5):

1. Направете неколеден списък с подаръци заедно с детето. Използвайте налични играчки или вещи и разпишете кой негов близък какво трябва да получи и защо.

2. Ако случайно четете книгата през зимата и навън има сняг, можете да разиграете част от случките на открито. Изкопайте секретна дупка или пък постройте иглу.

3. Ако стигнете до пингвините, пуснете карнавала да дойде и у вас.

4. Ако имате китара въщи и стигнете до финала с елена, дайте му възможност да посвири и ако можете му обяснете най-основните неща за инструмента.

5. Какво още може да пише в дисертацията на камила за таласъмите? Къде могат да живеят и с какво се хранят? Какви други специални умения имат?

АФРИКА (ГЛАВА 14):

1. Научете се да правите фокуси!

2. Можете ли да се научите да плувате като бяла мечка? А като крокодил?

3. Ако стигнете до оазиса, можете да обясните как се образуват те в пустинята. Натискът на подводните води там е по-силен и те излизат като извори или се просмукват в почвата, където пониква растителност.

4. Обявете процедура по нестрахуване!

5. Пробвайте да говорите папагалски и повтаряйте за няколко минути всичко, което другите казват.

КЪЩИТЕ НА ХОРАТА (ГЛАВА 27):

1. Ако достигнете до представлението на Пух и неговата трупа можете сами да измислите постановка, танц или сценка, която да представите.

2. Постройте си замък от столове, табуретки, играчки или каквото имате подръка.

3. Ако минете покрай кладенец, рекичка или шадраван, намислете си желание и пуснете паричка. Ако нямате паричка може да хвърлите и някоя гайка.

4. Надникнете в пералнята, за да видите какво има вътре.

5. Напишете и вие една глава от „Таласъмчо в Таласъмия“. Какво се случва там? Кой таласъмчета среща Таласъмчо?

6. Изиграйте заедно танца на Таласъмчо и автора.

МОРЕТО (ГЛАВА 39):

1. Използвайте схемата, за да направите моряшка шапка (или лодка) от лист А4 или пък от вестник с подобни пропорции.

2. Отидете на лов за съкровище! Скрийте някой предмет и нарисуйте карта на съкровището. Дайте възможност детето да го търси по картата. А дали то може да скрие съкровище и да ви нарисова карта?

3. Изсушете се със сешоара (с подходяща песничка, разбира се)!

4. Постройте подводница! Или пък надводница!

СТРАНАТА НА СЪНИЩАТА (ГЛАВА 49):

1. Използвайте пакетче солети, за да направите макет на солетената страна. После обявете състезание по надгризване!

2. Обяснете на детето защо хората, както и чудовищата, не е хубаво да режат дърветата. Разкажете им, че те правят въздуха, който издишаме, отново чист.

3. Ако ще ви идват гости — ошетайте си бърлогата!

4. Опитайте, когато заспивате, да се пренесете осъзнато в Страната на Сънищата!

5. Поканете Таласъмчо във вашата страна на сънищата!

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ...?

Освен гъста козина, полярната лисица има малки крака, къса муцунка и малки заоблени уши. Така е по-мъничка и губи по-малко топлина. Полярните лисици също имат гъста козина на лапите си, което им позволява да ходят както по сняг, така и по лед.

Камилите имат гърбици на гърба си и там съхраняват мазнини. Те са много ценен ресурс, когато няма достатъчно храна и вода. 1 грам мазнина дава 1 грам вода и много енергия!

Носовите на северните елени загряват въздуха, преди да го вдишат. Те кондензират водата от въздуха, която запазва лигавиците им влажни.

По своя път към Африка щъркелите не летят над морето. Крилете на щъркела са такива, че могат да се носят върху топлите въздушни течения. По обяд и особено в слънчеви дни, повърхността на Земята се затопля. Ако щъркелът намери топъл поток, той може да се движи с часове, без нито едно махване на крилата.

Един от най-често срещаните митове е, че щраусът крие главата си в пясъка, когато се почувства застрашен. В действителност щраусът само навежда главата си ниско над пясъка. Според някои, за да се сниши, а според други — за да се ослушва за опасност.

Зебрите са черни с бели ивици, а не обратното. Няма две зебри с еднакви ивици — точно както няма двама души с еднакви отпечатыци!

Белите мечки са отлични плувци. Те използват големите си предни лапи да се изтласкват във водата, а с краката си се насочват. Полярните мечки могат да плуват до 160 километра без почивка, средно с 9 километра в час.

Погрешно се счита, че хамелеонът променя цвета си, за да имитира своето обкръжение. В действителност, хамелеонът постоянно си променя цвета според своите емоции, светлината и температурата. Ако поставим листо на гърба на хамелеон за известно време и после го махнем, то ще остави цветен отпечатък, заради разликата в светлината и температура.

Крокодилите са невероятни плувци! Само с помощта на мощната си опашка те могат да плуват с 40 километра в час, и да стоят под вода два-три часа!

Повтарянето на звуци, които папагалите са чули и преди — често много пъти — е форма на звукова мимикрия. „Говоренето“ може да се състои от всякакви звуци — от изговорените думи до скърцане на врати и кучешки лай.

Мишките са отлични гимнастици. Те могат да скачат и да се катерят изключително добре. Мишките могат да правят скокове, които многократно надвишават височината им и да се провират през дупки, големи колкото монета.

Раците обикновено вървят настрани. Това е така, защото краката им са такива, че това им е по-лесно! Въпреки това, някои видове раци ходят напред или назад, а други видове дори могат да плуват.

За хората мъжките и женските чайки са почти неотличими. Те самите обаче виждат повече цветове от нас (включително инфрачервено) и за тях е очевидна разликата в цвета на мъжките и женските.

Китовете всъщност не изхвърлят вода през дупката на гърба си. Те просто „издишват“, но тъй като въздухът, който излиза от тялото им, е много по-топъл от околната среда, той веднага се кондензира и се превръща във водни капки.

Мангровите дървета могат да растат в солена вода. Някои видове имат „филтри“, които не оставят солта да проникне в корените. При други мангрови дървета солта прониква в дървото, но се отделя в стари листа или други части от дървото, които след това падат.

Зъбите на акулите се чупят и се подменят с нови. Акулите сменят по 20,000 зъба през живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.